

Catalunya Cristiana

"No has sentit el seu pas silenciós? / Ell ve, Ell ve, sempre està venint... / En tot moment i en tot temps, / cada nit i cada dia, / Ell ve, Ell ve, sempre està venint... / El pes dels seus passos sobre el meu cor / tristesa i més tristesa produïen, / però fou el foc daurat pel seu peu / allò que a la fi il·luminà la meua joia!"

Rabindranath Tagore

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VII N.º 331

Setmana del 26 de gener a l'1 de febrer del 1986

50 Ptes.

Declaracions del doctor Moncadas sobre la pastoral juvenil

"Els joves han d'ajudar a fer possible una Catalunya rica, plena i cristiana" assenyala el doctor Moncadas en parlar sobre la pastoral juvenil. El bisbe de Solsona passa revista a aquesta problemàtica en termes de realisme i d'esperança.

Pàg. 12

Anecdolari del romànic català

Iniciem en aquest número una sèrie d'articles dedicats al món del romànic català. Els relats fan referència a l'anecdolari, les petites històries i les tradicions que han envoltat els nostres monuments.

Pàg. 23

El Vaticà, un estat dins una ciutat

¿Què fa Joan Pau II en una jornada normal? ¿Com és el Vaticà per dins? Les respostes a aquestes i d'altres qüestions les trobarà el lector en les pàgines centrals.

Un desig del Papa en el seu viatge a l'Orient:

Expressar l'Evangeli a través de la cultura hindú

La primera setmana de febrer el papa Joan Pau II viatjarà a l'Índia, invitat pel govern d'aquell país. Les autoritats civils de l'Índia no han fet més que ser fidels al caràcter tolerant, obert a tota forma de religió, característica de la millor tradició hindú.

L'estada del Papa a l'Índia i els seus diversos discursos seran una prova de foc per la voluntat de promoure la inculturació de l'Evangeli, és a dir, la incorporació de tots els elements de les diverses cultures a l'expressió de la fe i al culte cristià, com ha manifestat clarament el darrer Sínode extraordinari.

(Editorial pàg. 3)

Ha mort a Sabadell, el poeta mossèn Camil Geis

El proppassat dia 16 de gener morí a Sabadell, on havia exercit durant cinquanta-dos anys el seu ministeri sacerdotal, mossèn Camil Geis i Parra-gueres, organista de la parròquia de Sant Feliu, d'aquella ciutat, i poeta de reconeguts mèrits, era mestre en Gai Saber, i havia publicat diversos llibres de poesia, entre ells el titulat *Rosa mística*, editat l'any 1942, i que fou el primer llibre en català publicat legalment després de la guerra civil del 1936/39.

Descansi en pau.

La crida de l'Amat

Tothom viu sabent que ha de morir. El "món", però, té una traça rara per a fer-nos oblidar aquest saber. Ens inunda constantment amb notícies i amb imatges de mort, fins i tot amb celebracions, però sempre com d'un fet aliè; la mort és sempre la mort "dels altres".

Els cristians creiem que Jesucrist ressuscitant vencé la mort.

Per a nosaltres, malgrat el seu horror, la mort és el tras-pàs feliç vers la vida de debò, aquella en la qual se'ns donarà de posseir d'una manera perfecta tot allò de veritat, d'amor i de bellesa que ara, a penes, només podem tastar.

Potser no és la més petita de les claudicacions dels cristians d'avui la de deixar-nos endur pel corrent neo-pagà davant de la mort.

Al nostre món li manca el testimoni misteriós d'unes dones i uns homes que, davant la mort, sobretot la pròpia, saben adoptar l'actitud joiosa —malgrat les llàgrimes inevitables— de l'amant quan l'Amat el crida per a les noces.

JOAN JARQUE I JUTGLAR

El reclama la Delegació episcopal de Pastoral Obrera de Barcelona

Més diàleg per fer front a les reconversions

BARCELONA.— La Delegació Episcopal de Pastoral Obrera, davant dels fets protagonitzats pels treballadors de l'empresa Corberó, entre els quals s'escaigué l'ocupació per unes hores de la catedral de Barcelona, féu pública una nota amb els tres punts següents:

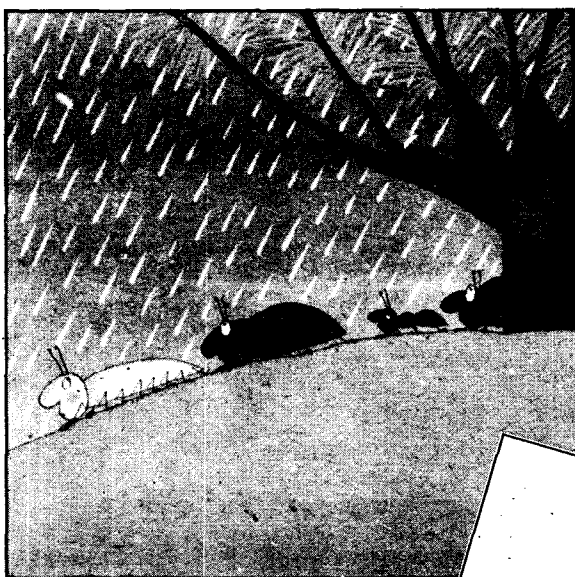
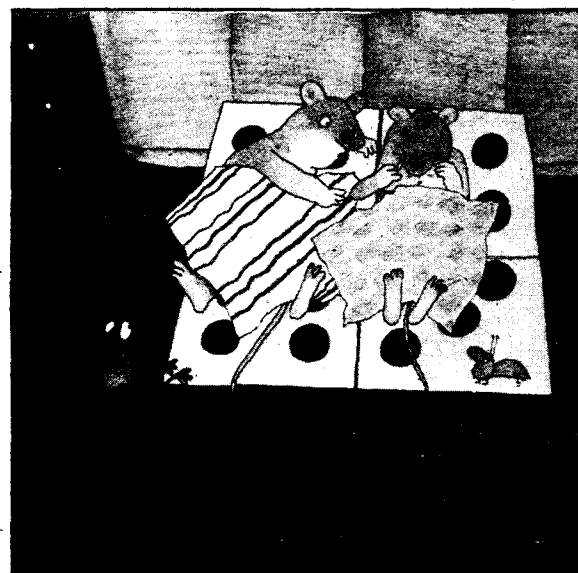
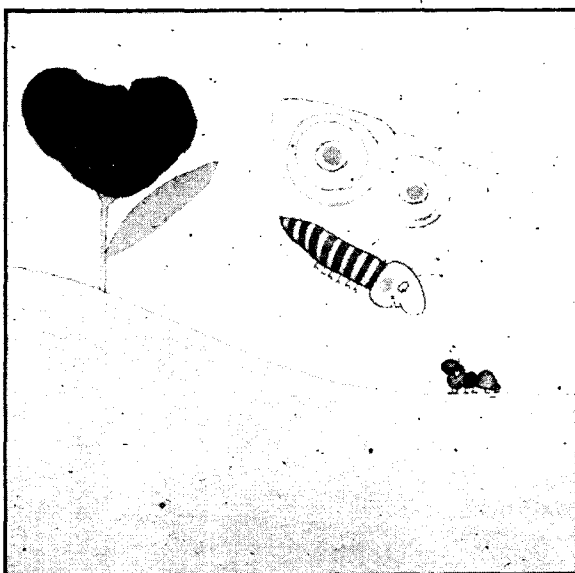
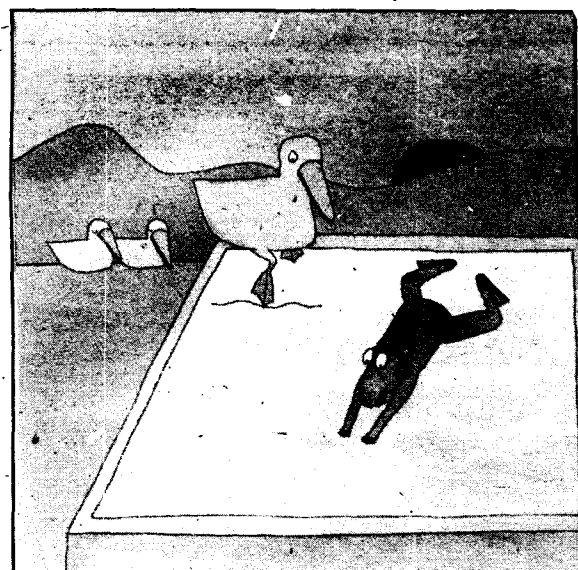
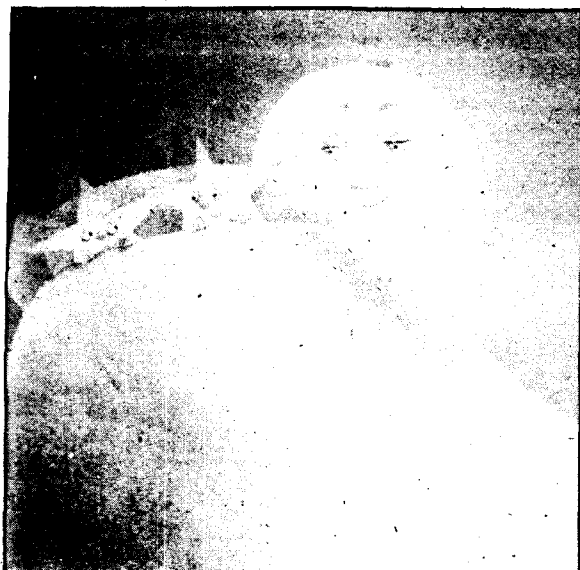
1. La reconversió industrial que sovint motiva la reducció de "plantilles" és un preu excessivament alt quan, alhora, no existeixen previsions socials que possibilitin un nou lloc de treball. Aquesta situació empeny els acomiadats a un futur

tant incert com desesperança-dor.

2. La difícil conjuntura industrial d'avui reclama una imaginació innovadora que arbitri la creació de noves maneres d'ocupació que són, "socialment útils" i no depenen d'un procés productiu. Aquests nous treballs mai no vindran per l'ajustament espontani a partir de la llei de l'oferta i la demanda, sinó només per un esforç d'organització i de planificació. Organismes d'Església com "Caritas" i "Cristianisme i Justícia" s'han fet ressò d'a-

questa necessitat. Impulsar i dur a terme aquest esforç és un deure dels òrgans representatius de la nostra societat.

3. Sovint els treballadors proposen alternatives a la situació d'atur que els amenaça, segons informen els treballadors de les empreses que visiten l'Arquebisbat. Un esperit serà de convivència social reclamaria estudiar acuradament i seriosament aquestes propostes i incrementar les vies de diàleg entre les parts interessades, la qual cosa no sempre succeeix.

Títols publicats:

Cargol treu banya
El ratolí golafre
L'ocell fredolíc
Rac rac, fa el corc
El cuc poruc
La formiga distreta
El cucut bromista
L'ànec i la granota
L'ocell viatger

Aprendre a volar
Festa grossa
Cauen les fulles
Ens podem quedar?
El vestit blanc
La lluna, la pruna
L'aventura
L'arc de Sant Martí
L'ocell que torna

Contes d'imaginació amb text manuscrit
100 ptes. cada un.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP
Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04

Editorial

La voluntat d'inculturació a prova

La setmana vinent, concretament el primer de febrer, el Papa comença un altre dels seus viatges apostòlics. Aquesta vegada a l'Índia, subcontinent immens —quasi tan gran com tot Europa— i misteriós per les seves variades característiques culturals i ètniques tan allunyades de nosaltres. El fet d'un Papa viatger ja no és, i cal alegrar-se'n, una notícia sensacional. Ara, aquest viatge presenta més d'un aspecte que atreu l'interès informatiu i que mereix ser destacat d'antuvi.

L'Índia és un dels països més densament poblats del món. Malgrat els seus més de sis-cents milions d'habitants, els cristians no arriben al tres per cent de la població i només la meitat són catòlics. Joan Pau II visitarà doncs unes Esglésies que es troben en una situació de notable minoria numèrica enmig de les altres religions del país: l'hinduisme amb uns quatre-cents milions de fidels, l'islam amb uns quaranta milions, els sikhs, els budistes, els parsis i els jueus. Tot amb tot el catolicisme gaudeix d'un prestigi, molt superior al que es podria suposar ateses només les dades estadístiques, gràcies a la seva obra cultural —escoles i universitats— així com a l'obra de promoció social i d'assistència humanitària realitzada pels seus missioners (pensi's, només per citar un exemple entre molts altres, amb el prestigi mundial assolit per la mare Teresa de Calcuta, premi Nobel de la Pau).

Aquesta desproporció, entre el caràcter minoritari d'una part i la influència social de l'altra, del catolicisme a l'Índia podria explicar el fet, que ha sorprès fortament l'opinió internacional, que el Papa començarà la seva visita com a invitat del govern indi i, només després d'haver saludat el President i el Primer ministre, i d'haver retut homenatge al monument funerari de Gandi, farà la visita pastoral a les comunitats catòliques del país. Amb el gest d'invitar personalment el Sant Pare, les autoritats civils de l'Índia no han fet més que ser fidels al caràcter tolerant, i obert a tota forma de religió fins al sincretisme, que caracteritza la millor tradició hindú. Per això, les protestes davant de l'anunciada visita papal i fins les amenaces de mort, no representen sinó un fet marginal i minoritari —encara que inquietant— que no han fet canviar, com ja és costum, la decisió apostòlica de Joan Pau II de visitar els seus fidels, ni la voluntat del govern indi d'acollir-lo amb l'hospitalitat proverbial de l'Orient.

Caldrà seguir també amb atenció els gestos del Papa en aquest viatge, i llegir amb cura els seus discursos, ja que a l'Índia es pot posar a prova la voluntat de promoure la inculturació de l'Evangeli —és a dir de respectar i d'incorporar tots els elements de les diverses cultures a l'expressió de la fe i al culte cristià—; voluntat reiterada clarament pel darrer Sínode extraordinari. L'Índia és, sens dubte, un banc de proves important per a posar en pràctica la llei de la diversitat en la unitat que, pel fet de la Encarnació, marca d'una manera inescrutable el cristianisme. Si hi ha al món una mentalitat i unes formes religioses fortament allunyades de la cultura mediterrània, però certament capaces d'acollir la fe cristiana i d'expressar-la i viure-la ritualment, aquest és certament el món de l'Índia. Des dels temps apostòlics, el cristianisme hi ha pres cos en ritus diversos (el Siro-malabar i Siro-malancà), i les experiències de tants mestres espirituals (gurus) cristians provenen que l'ànima índia està oberta a l'Evangeli i pot ser una força enriquidora per l'Església que, per definició és catòlica.

Carta a Valeri

Els abismes del poder

Les quatre cares del poder

Mira, Valeri, jo crec que el poder té quatre cares. I que segons com s'exerceixi, adquireix expressions diabòliques o angelicals. Algu diria que són quatre realitats distintes. M'és igual. El que tenen en comú és que, quan no s'entén com a servei desinteressat, adquireix una capacitat esclavitzant desorbitada.

Em sembla que si el poder econòmic, mal entès i mal exercit, és dolent, encara és pitjor el poder polític. I encara més el científic. I referent a l'espiritual, si no s'exerceix com Jesús, és senzillament diabòlic.

El poder econòmic

Per a molts només existeix el poder econòmic. El del diner. Potser per allò que és el més visible i palpable.

Amb diners es compren edificis, fàbriques, empreses, armes per defensar-se i per matar...

El poder del diner no ho pot tot. Hi ha valors de la vida que se li escapen. Perquè també els rics saben d'avoriments, de depressions, de soledat... malgrat allò que "les penes amb pa fan de bon pas". Però, són.

El poder econòmic té el seu límit en temps i en capacitat. La mort és la seva fita. L'afany infinit de felicitat, el seu marc. Després, segueix l'abisme, estimat Valeri. No pretenc donar-li a la meua carta un color de novenari. Es que és senzillament així, per més que amaguem el cap sota l'ala, com l'estruc davant del lleó.

El millor antídoto contra el poder econòmic és exercir-lo a favor d'individus i comunitats per tal que puguin desenvolupar els seus valors humans de la millor manera possible.

Em diràs, Valeri, que és utòpic; que és impossible. Jo crec que allò que és just és possible. La nostra "miopia" moral ens fa veure el contrari.

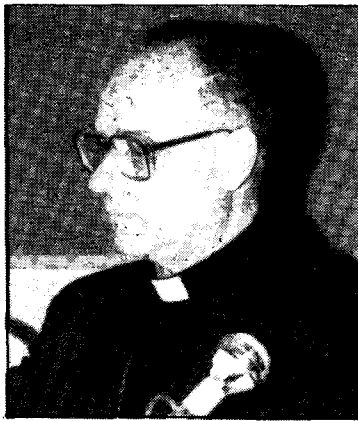
El poder polític

A la meua manera de veure, Valeri, hi ha un altre poder encara més perillós que l'econòmic, si no s'exerceix com a servei altruista. És tracta del poder polític.

Jo crec, Valeri, que els polítics, per evitar de caure en l'abisme que s'obre als seus peus, han d'exercir sempre el seu poder com un servei. Però, no un servei qualsevol. Ha de ser un servei a favor de tots, els hagin atorgat o denegat el vot; però preferentment un servei als menys atesos.

I saps quina és la pedra de toc per endevinar si el poder polític exercit és o no és un autèntic servei? Que durant el seu exercici es perdi diners, temps i salut pels altres.

Com més alta sigui la responsabilitat política, amb més senzille-

sa i sobrietat cal que sigui exercida! Si no és així, els canvis en la societat, per més democràtica que sigui, seran un simple rellevament dels que ocupen els escons pensant moltes vegades en els seus propis avantatges.

Valeri, jo temo més un polític ambició de poder, que un ric usurer.

Bé, potser em diràs que no toco de peus a terra i que estic somiant amb "el país de les meravelles, sense Alicia". Senzillament apunto vers allò que els cristians anomenem Regne de Déu.

El poder intel·lectual

Sí, Valeri, el risc de la perversitat, per damunt del poder econòmic i polític, és més gran en el poder intel·lectual.

El mal que pot fer un savi, quan no ho és en la seva totalitat de persona! A quants éssers, innocents o no, se'ls ha preparat calculadament la mort en certs laboratoris de física o química! Quanta desintegració de veritat i de bé s'ha trammat sobre els folis d'alguns pensadors! Quanta esclavatge s'ha elaborat damunt les taules de novel·listes premiats!

Per distingir el veritable savi del que no ho és, examina'l amb el "raig x" de la veritat i del bé. Si l'una o l'altra estan tacats, podràs dubtar de la seva saviesa.

"Molts savis que en el món han estat..." ho foren de veritat. I gràcies a ells el pensament, l'art, la literatura, la música, les ciències, la tècnica i la mateixa convivència humana han fet possible que en el món no hagi mort l'esperança. I això mirant-ho només humanament. No cal dir si miréssim la història a través del prisma de la fe per la qual contemplem i escoltem el Verb de Déu, fet home!... Aleshores l'esperança està definitivament assegurada.

El poder espiritual

I arribem al poder més sublim. El més alt. I al seu costat l'abisme més profund. Em refereixo al poder espiritual. Davant d'ell s'han rendit en multitud d'ocasions les forces econòmiques, les polítiques i les intel·lectuals. Està per damunt de tot. Les pot dominar.

Perquè aquell que diu tenir poder espiritual afirma tenir a les se-

ves mans l'"aquí" i el "més enllà"; l'"ara" i l'"eternitat". Diu que és del rang de Déu, el Totpoderós.

Sota el pretext del poder espiritual es poden dominar persones i pobles sencers. Pot decantar-se la civilització per un costat o un altre. Es pot accelerar o aturar el progrés. Es pot provocar una guerra o fer la pau.

Repasa la història, estimat Valeri, i veuràs les barbaritats que s'han arribat a cometre per no entendre ni exercir el poder espiritual com un servei, una "diaconia" segons l'Evangeli.

Assumint amb humilitat i objectivitat la nostra pròpia història, ¿quants cristians no s'han equivocat en aquest aspecte? ¡Déu vulgui que ara no caiguem en els mateixos errors!

Sense allunyar-nos més, aquests mateixos dies, ¿t'has fixat Valeri en el que poden certs fanatismes religiosos?

El fanatisme és irracional, superbi, segur d'ell mateix. No admet el diàleg. Es creu posseïdor de la veritat i la manipula al seu caprici. Sol guanyar batalles en temps de confusió i subjectivisme. Fixa't, Valeri, en l'auge de les sectes.

El fanatisme és tan esmunyedís que, a vegades, ni tan sols alguns cristians se'n deslliuren. Em sembla detectar-lo perillosament tant en els grups d'avantguarda que, en nom de la llibertat i l'autenticitat evangèliques, imposen els seus plantejaments, com en els anomenats grups involucionistes que s'obstinan a absolutitzar el legalisme.

Podria anar-te desgranant un sens fi de textos en els quals Jesús ens dóna a entendre que el poder espiritual (i qualsevol altre poder!) només pot entendre's com a servei.

El poder espiritual, per ser el més gran, és el que amb més humilitat i gratuïtat ha d'exercir-se.

Jo crec, estimat Valeri, que la meua paraula de ministre de Déu a favor de la comunitat i de tots els homes, ha de ser una paraula senzilla, clara i respectuosa. Em fa por que alguna vegada pogués manipular alguna persona amb la força del ministeri que he rebut. Estic convençut que la meua paraula, per tal que sigui la de Jesús, tant si parla a una comunitat com a un individu, ha de ser una oferta lliure de la salvació de Crist, feta a persones lliures. Qualsevol imposició és anti-evangèlica.

Els jueus que escoltaven Jesús restaven admirats del seu ensenyament, "perquè els parlava amb autoritat, i no com els seus lletrats" (Mt 7,29).

El poder venç dominant i imposant-se. Però no convenç.

L'autoritat, al contrari, convenç pels continguts de veritat i de bé, oferts a la persona lliure.

Ramon Buxarrais
Bisbe de Màlaga

Catalunya
Església

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/ València, 244, 2on. 08007 Barcelona.
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Catalunya

Els girs postals ja són bilingües

Uns formularis de girs postals, en versions normal i urgent, han estat editats amb text bilingüe, castellà i català. Cada epígraf o paraula hi és duplicada, llevat de les que tenen la mateixa grafia o abreviatura en castellà que en català, com és ara "total". D'ara endavant, doncs, es podran lliurar els girs bilingües a totes les oficines de Correus i Telègrafs de Catalunya sense haver de traduir mentalment el significat del que hi ha escrit. Tanmateix, el castellà sempre hi va al davant.

Demanen mesures anticontaminació com a Europa

Francesc Borrell, vice-president del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona, va manifestar que aquest Ajuntament haurà d'adoptar les normes comunitàries en matèria de contaminació. Borrell va afegir que "és trist que aquestes mesures que afecten la salut dels ciutadans ens arribin amb la legislació d'altres països".

Una platja de l'Escala guanyarà 40 metres al mar

L'estiu que ve la platja escaleta de Riells haurà guanyat quaranta metres al mar gràcies a les obres de regeneració que hi ha iniciat el ministeri d'Obres Públiques. La platja s'havia anat degradant a causa dels corrents marins, de les marees i també de la urbanització de la zona, que eliminava diferents rieres que hi aportaven el seu material. Ara es vol aconseguir que torni al seu estat primitiu sense alterar gens el paisatge. Es calcula que aquest projecte tindrà un cost aproximat d'uns vint milions de pessetes.

Actualment es calcula que són 105.000 les cases del Principat de Catalunya que tenen un microordenador. Aquesta xifra equival a una mica més del trenta per cent del total de l'Estat espanyol, que arriben a uns 350.000, segons s'ha posat en relleu a la clausura del curs de l'Institut d'Estudis de Microordenador.

Hi ha ordinador a més de cent mil cases

Actualment es calcula que són 105.000 les cases del Principat de Catalunya que tenen un microordenador. Aquesta

xifra equival a una mica més del trenta per cent del total de l'Estat espanyol, que arriben a uns 350.000, segons s'ha posat en relleu a la clausura del curs de l'Institut d'Estudis de Microordenador.

Espanya

Les associacions de pares d'alumnes volen participar en la Comunitat europea

L'Associació Europea de Pares d'Alumnes, que la integren representants dels països membres del Mercat Comú,

enviarà un informe al Parlament Europeu per sol·licitar participació en totes aquelles tasques que afecten a temes educatius i, al mateix temps, cada delegació nacional demanarà entrevista al seu corresponent ministre d'Educació per informar-lo dels objectius de la institució parlamentària de la CEE en l'àrea educativa.

Els pares assenyalaven el seu desig que Europa admeti la seva participació en les decisions que sobre educació prengui el Parlament comunitari, i que aquesta institució supranacional faci costat als pares perquè la seva participació sigui efectiva en la política educativa de tots els països membres de la CEE.

50.000 morts per tabac i alcohol el 1985

Cinquanta mil persones han mort a Espanya el 1985 pel consum de la "droga legal". L'alcohol ha fet morir vint mil persones. El tabac, trenta mil més. Així ho ha fet saber la Creu Roja Espanyola, que enguany obrirà un nou dispensari a la carretera de Sants per al tractament dels addictes al consum de tabac i alcohol de la ciutat de Barcelona.

Sentència favorable a l'obligatorietat del valencià en l'ensenyament

L'audiència Territorial de València ha dictat sentència favorable a la Generalitat valenciana sobre el contenciós que, referent a la incorporació del valencià com a assignatura en els diferents graus de l'ensenyament, havia plantejat fa anys la Unió Valenciana.

El recurs sol·licitava que es declarés nul un decret aprovat pel Consell de Generalitat, en virtut del qual es regulava la incorporació del valencià al sistema d'ensenyament, tant de preescolar com en l'E.G.B., el Batxillerat i la Formació Professional. La sentència del tribunal desestima de forma clara i contundent els arguments del recurs promogut per Unió Valenciana, partit de tendència anticatalanista, declarant constitucional l'ensenyament del valencià.

Món

Un nou escàndol financer a la indústria nacionalitzada austríaca

Quatre setmanes després de la "debacle" financera de la més gran empresa siderúrgica austríaca, Voest-Alpine, un segon escàndol financer toca ara a una gran indústria nacionalitzada del país: Química Linz, la primera indústria química que ha perdut prop de 30 milions de dòlars en unes especulacions financeres. El ministre de la Indústria nacionalitzada Ferdinand Lacina ha presentat la seva dimissió al Cancellier Fred Sinowatz el qual no li ha acceptat.

Ara mateix

Un text de Tierno Galván

J. CARRERA PLANAS

La notícia d'aquestes hores darreres de la vida que s'extingeix de l'alcalde Tierno Galván... les nombroses referències als valors ètics que li reconeix tanta gent, amb iniciatives populars tan suggeridores com la d'una senyora que li ha portat aigua de Lourdes... m'han dut, aquesta tarda, a una relectura apressada d'un petit assaig, molt interessant, que publicà el vell professor ja fa deu anys, amb el títol de "¿Qué es ser agnóstico?". En resumiré alguns conceptes, com a homenatge de comprensió ecumènica a un pensador seriós i honest.

L'agnòstic no és un ateu. L'ateisme, precisament perquè és la negació absoluta del contrari —l'existència de Déu— suposa que el contrari existeix, almenys lògicament. No és pura negació, sinó també refús. L'ateu, quan diu que Déu no existeix, diu que no vol que Déu existeixi. És com l'amant cansat que, quan diu no, nega i refusa. L'agnòstic va en compte a no dir "jo sóc ateu", perquè no vol caure en el compromís que és implícit en el verb "ser", el qual delataria una absència necessària que es podria formular així: jo no crec en quelcom que, d'una manera o altra, està incorporat a mi. Voltaire seria l'exemple d'ateu, en tant que enemic de Déu.

L'agnòstic, en canvi, no sent la necessitat de recórrer a la hipòtesi de Déu, no troba a faltar Déu. (Objectivant aquestes expressions i treient-ne les connotacions psicològiques). Així, l'agnòstic seria un home lliure, en relació a l'ateu i al religiós que apareixerien com a homes doblats i amb complicacions. El mateix Tierno, però, s'apressa a dir que en aquesta última valoració de l'agnòstic hi ha alguna cosa de veritat i molt de fals...

A mesura que l'autor va desplegant la seva concepció de l'agnosticisme, descobrim que si, d'entrada, semblava una posició moderada en relació a l'ateisme, resulta, al capdavall, una negació molt més radical i perillosa de la religió que no pas aquest. El fonament bàsic de l'agnosticisme consisteix a estar-se de tot allò que ultrapassa la finitud.

L'agnòstic viu satisfet en la finitud i no entén la necessitat d'una realitat transcendent. A condició de situar-los dins els límits del finit, admet l'existència d'unes realitats inefables i s'hi complau i pot acceptar un Crist desvinculat de la transcendència, com a model de vida. La radicalitat abans al·ludida es fa ben palesa quan Tierno assegura: cada vegada hi ha menys cristians i menys ateus, i cada vegada augmenta més el nombre dels agnòstics. Quan diu cristians es refereix a creients en la divinitat de Jesucrist, però insinua la via d'una religió i d'un cristianisme agnòstics...

L'agnosticisme de Tierno Galván troba en el marxisme la seva millor expressió. Marx, segons ell, no era un ateu, sinó un agnòstic profund i serè. No té res d'estrany, doncs, que el vell professor no concebeixi la possibilitat d'un cristià marxista, llevat d'allò que fa referència al mètode i als resultats. Perquè, pel que fa a la concepció de fons, diu sempre es podrà preguntar al cristià que es diu marxista, què n'ha fet de la transcendència cristiana en relació amb la finitud marxista i d'aquesta en relació amb aquella.

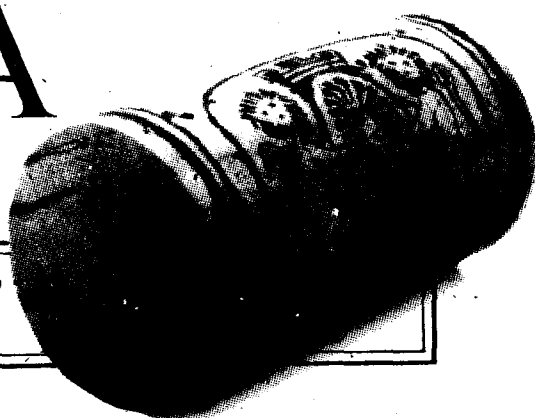
Més fàcilment trobem punts de contacte en l'ètica que l'autor dedueix del seu projecte d'humanisme agnòstic. Tenir cura del món, responsablement, evitar "la peresa del ser" que comporta la dimissió de la responsabilitat, l'oposició al consumidor superflu que es pren ell mateix i no el món per mesura, la importància d'augmentar la proximitat entre els homes... són objectius que agnòstics i creients compartim.

També fa referència a la mort. No hi ha res més humà i que defineixi més bé la finitud, observa, que perir. L'agnòstic ho accepta amb serenitat vital. I no hi ha res que contradigui més l'home i la seva finitud essencial que la sobre vida o altra vida...

En acabar aquest comentari, arriba la notícia de la mort del professor. Que, tancats els barrots de la nostra finitud que ell estimà com a única pàtria possible de l'home, vegi la llum perpètua.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Als catequistes, pares i educadors

L'experiència nadalenca i missionera dels infants "sembradors d'estels" culmina aquest mes de gener amb la DIADA MISSIONERA DELS NENS.

Enguany se'ls convida a compartir la seva alegria cristiana amb els nens i nenes dels camps de refugiats del Tercer Món i, en concret, amb els d'Hondures, Zaire i Tailàndia.

L'objectiu de la Diada no és pas el d'organitzar una col·lecta més a favor de les Missions, sinó el de fer una catequesi missionera als nens de les nostres Parròquies i col·legis cristians i de proporcionar als pares i educadors una adequada informació sobre el Moviment Infantil Missioner (MIM) per tal d'enrolar-hi, si és possible, tots els nens i nenes.

Com ha recordat el Concili (Ad Gentes, 41), és evident la importància que té la formació de la consciència missionera dels nens des dels seus primers anys de vida, sobretot, a les vocacions missioneres. És un fet sovint constatat que la major part dels missioners i missioneres sentiren els primers impulsos de consagrar-se a Déu al servei de les Missions ja des de la seva infantesa, gràcies a la catequesi, al contacte amb algun missioner, alguna revista missional, a la col·laboració amb motiu del "DOMUND" o d'altres jornades missioneres. És evident també l'especial sensibilitat dels nens per a les Missions.

Observacions pràctiques:

1.— Recomanem, una vegada més, que amb ocasió d'aquesta Jornada es difongui la revista "GESTO" —editada en català i castellà— portaveu del Moviment Infantil Missioner. Surt quatre vegades l'any. La quota per un curs és de 75 ptes.

2.— Seria molt convenient que els nens dels col·legis, catequesis o d'altres, fessin una aportació econòmica, ni que sigui mínima. Creiem que és molt educativa si els nens la fan privant-se dels seus petits béns i no pas acudint als seus pares. Enguany els donatius els enviarem especialment als països dels esmentats camps de refugiats.

3.— Recomanem fer, en els col·legis i catequesis, una celebració de l'Eucaristia (o de la Paraula) com a preparació de la Diada.

Els Delegats Diocesans de Missions de Catalunya

CARTES

"Déu l'hagi perdonat!"

En altre sector de premsa llegírem el 29 de novembre passat, un article amb aquest títol: "Fa deu anys, gràcies a Déu".

Qui ha llegit els dos articles i ha viscut les dues èpoques passades pot dir ben imparcialment que qui va motivar la crítica, a la qual m'adhereixo, es passa un xic... Tot això em fa pensar amb l'expressió que ja comencem a sentir: "La llibertat d'expressió per uns, sí, però per altres, no".

Tinguem en compte que malgrat el que es digui de Franco (i que consti que jo no sóc franquista), i dels errors que pogué tenir, el poble gaudia d'unes garanties que no tenia abans d'ell, com es ara la jubilació obligatòria, les dues pagues extres de l'any, la prohibició d'acomiadaments laborals arbitraris, vacances pagades, etc.

Per acabar diré que és de mal gust dir d'un difunt, sigui qui sigui, l'expressió: "fa deu anys, gràcies a Déu". Nosaltres, els creients, gràcies a Déu aprenem a dir: "Déu l'hagi perdonat".

A. PRAT

"Josep, ora pro nobis"

Llegint el número extra de Nadal de "Catalunya Cristiana" tan complert, trobo que l'escrit de mossèn Josep M.ª Ballarín, "Josep, ora pro nobis", tan formós en conjunt, li sobren algunes expressions. Sempre he pensat que el Misteri de l'Encarnació fou motiu de torbació només per sant Josep. De cap manera no puc pensar que Déu pogués permetre que la Mare del seu Fill, la Immaculada Concepció, fos mal vista per ningú, ni tampoc el seu castíssim espòs.

Ja comprenc que tot l'escrit està fet com una mica de llegenda, però tot i així es podrien haver suprimit aquelles expressions.

CARBÓ

Les reunions internacionals i el català

A les reunions i congressos de caràcter internacional de qualsevol tipus que siguin, científiques, literàries, sociològiques etc. que es convoquen a Catalunya, es pot comprovar, malauradament, que a l'hora de saludar els concurrents forans i a l'hora de desenvolupar les sessions, s'arracona la nostra llengua i s'empra el castellà.

Per això val la pena de ressaltar que no fou així en la Reunió Internacional d'Organitzacions Catòliques Diocesanes. Tant el bisbe Daumal com els qui el segueixen en la paraula es dirigiren en primer lloc i normalment en català, després en castellà i també en francès, anglès i alemany.

I a més es donà a tots els assistents un fullet en català explicatiu de la realitat de Catalunya, la seva llengua i un xic d'història.

Per les dues coses hem de felicitar mossèn Jarque que crec en fou el promotor i també en Jordi Bonet que en fou motor.

A més vull felicitar mossèn Jarque per haver afirmat que el Vaticà desconeixia la veritat catalana per mala informació dels que l'havien d'informar. No trobo que això sigui cap manca de respecte al Papa, com algú va voler denunciar en carta a Catalunya Cristiana.

I ara aprofito aquesta carta per demanar a mossèn Jarque, que a Catalunya Cristiana i a tots els que estem en l'Església a Catalunya que promoguem una campanya per demanar la constitució formal de la Conferència Episcopal Catalana, que virtualment ja funciona molts anys abans del Concili. Això no és cap confrontació amb la Conferència espanyola i a més està concretament previst pel Vaticà II. I per això tenim un Primat a Tarragona, pel qual també hauríem de demanar el cardenalat, que havia tingut sempre.

J.M. ARDERIU i PAYEROLS

Jornada missionera dels infants

La Jornada Mundial Missionera dels infants, que se celebra aquest mes de gener, ofereix en aquesta ocasió la "novetat" de cridar l'atenció sobre el problema dels refugiats; problema que és, segons expressió de Joan Pau II, "potser el més amarg dels nostres dies". En abordar aquest problema, l'Obra Missional Pontificia de la Infància Missionera ha volgut donar una resposta vàlida al compromís que tota l'Església ha contret amb els refugiats. El Papa, en efecte, ha dit davant representants de nombroses nacions que l'Església "prossequirà i intensificarà" la seva actuació caritativa amb els refugiats i que mai no tancarà els seus llavis fins que hi trobi una solució justa. Entremig hi està barrejada la dignitat humana que té en Déu la seva arrel i fonament. Hi ha també la memòria històrica d'un Infant que, malgrat els seus pocs anys, va haver de conèixer amb els seus pares, l'èxode cap a una terra que no era la seva a fi de

salvar la seva vida. En l'ambient postnadalenc que la Infància Missionera celebra la seva Jornada anual, aquesta memòria històrica era l'única oportunitat per llançar una àmplia campanya de conscienciació, coneixement i generositat sobre els nombrosos infants que, com l'Infant, s'han vist obligats a fugir...

S'han escollit aquests cinc països de Tailàndia, Hondures, Sudan, Kenya i Zaire —per Àsia, per Centreamèrica, per Àfrica— com podien haver-se'n elegit d'altres. Són països receptors de refugiats i desplaçats, encara que alguns, a la vegada, apareixen com a nacions que provoquen seriosos desplaçaments. L'elecció només pretén concretar en determinats llocs significatius com malviuen i moren els refugiats, quins són els problemes als quals han de fer front, quina esperança encara sostenen en els seus cors. Pretén, a més a més, subratllar l'actuació dels missioners i missioneres entre els més

desheredats de la terra. Cap a aquests països, per donar suport a l'acció dels missioners amb els infants refugiats, s'hi ha destinat el gruix de la col·lecta de la Infància Missionera en la seva Jornada del 19 de gener d'enguany. D'altres nacions hi acudiren amb els seus recursos econòmics i d'altres urgències. Tot es realitza d'acord amb les supremes instàncies de la cooperació universal que promouen i encarrilen les Obres Missionals Pontificies. Així es garanteix l'exigent universalisme que la defineix i que, durant segle i mig, ha estat la seva nota més característica. La concreció, sobretot de cara als infants de la Infància Missionera, té el valor pedagògic, indubtable, de donar rostre i passió a un drama, a fi que resulti més fàcil l'assumpció del problema més general. Problema que Humilia, fereix i mata a més de deu milions d'homens! D'aquests, sobre un quaranta per cent són infants menors de catorze anys.

DESPRÉS DE LA TROBADA EUROPEA DE BARCELONA

La CARTA DE TAIZÉ és un lligam entre joves i no tan joves a través de la terra. Es publica en castellà i en altres vuit llengües.

Vuit pàgines cada dos mesos:

- relats i notícies de la peregrinació de confiança a través de la terra
- suggeriments de temes de reflexió per als grups, les comunitats parroquials, els moviments
- textos de meditació i oracions, textos bíblics per a cada dia.

Preu de la subscripció: 750 Ptes. (suport 2.000 a 4.000 Ptes.)

FORMES DE PAGAMENT

a: CCPN: 990693 Barcelona, enviant el butlletí a CARTA DE TAIZÉ - 71.250 CLUNY FRANÇA, i indicant l'oficina d'expedició, la data i el número de transferència o gir o bé, entregant l'import i el butlletí a la Delegació Diocesana de Joventut, Rivadeneyra 6, 4 08002 Barcelona

NOM (escriure amb majúscules una lletra a cada espai. Deixeu un espai lliure entre paraules. Gràcies.)
COGNOM
AVINGUDA, CARRER o PLAÇA
DISTRICTE POSTAL
CIUTAT o POBLACIÓ
PROVINCIA o ESTAT
PAÍS

Subscripció ☐
Renovació subscripció ☐

☐ pago la quantitat de:
per:

o:

☐ vull beneficiar de la caixa de solidaritat.

Discurs de Joan Pau II al Cos Diplomàtic

El terrorisme ha sembrat de pànic tot el món

Un no absolut i unànime als diferents terrorismes, el de dins els països, l'internacional, autor de crims contra la humanitat, el de les represàlies i el terrorisme sistemàtic, quasi-institucionalitzat, ha estat el tema gairebé únic i

més remarcable del discurs de Joan Pau II al Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu.

Disset folis totalment interessants, dels quals oferim els paràgrafs més significatius.

Els 117 ambaixadors i caps de missió dels països que mantenen relacions diplomàtiques amb el Vaticà —inclos l'ambaixador d'Espanya, Gonzalo Puentes Ojea, que ha assistit per primera vegada a l'audiència pontifícia— subratllaven unànimement la importància excepcional d'aquesta presa de posició de la més alta instància de l'Església catòlica i una de les veus més acreditades i escoltades en el món contemporani.

Salutació del Papa al degà del Cos Diplomàtic

Abans que el Papa comencés el seu discurs, li adreçà unes paraules de salutació, el degà del Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu, que actualment és el representant de Costa de Marfil, l'ambaixador Joseph Amichia.

Joan Pau II respongué desenvolupant àmpliament el tema de la promoció d'una pau justa i duradora. «La pau —comença dient— concerneix a tots els països, a tots els grups humans: si la guerra afecta aquesta o aquella part de la família humana, fereix tota la família, que no pot resignar-se, indiferentment a l'assassinat dels germans. La família humana és única. Certament avui, a través dels mitjans de comunicació social, tots són informats i poden sentir compassió. Però més enllà d'una simpatia llunyana, tot drama bèl·lic ha de suscitar, al mateix temps que una plegaria per la pau, el desig de donar assistència, proposar els bons oficis per fer declinar la passió, molt sovint cega, per posar en camí de solucions negociades i, a l'espera d'elles, la voluntat de socórrer les víctimes».

El Papa al·ludí, de manera precisa, els conflictes armats del Líban, Iran-Iraq, Afganistan, Cambotja, Àfrica del Sud, Uganda, Txad, Burkina Faso-Mali, Amèrica Central, les guerres a Amèrica llatina. I afegí: «A un cert internacionalisme de la violència i de la guerrilla se li ha d'oposar un internacionalisme de la voluntat de pau».

«La solidaritat continental —digué— actualment és una escala necessària de la solidaritat universal.» En referir-se dins d'aquest apartat, a Europa afegí: «Ens n'alegrem molt del progrés d'aquesta solidaritat. A Europa occidental la Comunitat Econòmica engloba des d'ara dotze països que en aquest terreny, es comprometen obrir les seves fronteres... Però queda la gran fractura

Entre la gent que no dubta a matar

Entre els diferents conceptes que el Papa va exposar sobre el terrorisme, cal ressaltar abans que res, tots els que es refereixen a la inseguretat, a les represàlies i al xantatge.

«Entre els obstacles a la pau —digué el Papa— n'hi ha un al qual el nostre món actual està dolorosament sensibilitzat i que ha creat un clima d'insegu-

cosa cal dir dels bàrbars procediments de la captura d'ostatges amb la pràctica del xantatge. Es tracta de crims contra la humanitat. Certament, existeixen situacions de fet a les quals des de fa temps no se'ls dona una solució justa i es creen, doncs, sentiments de frustració, d'odi i temptacions de venjança les quals cal estar molt atents. Però el raonament —o més aviat el comportament passional— es desvia completament quan s'utilitzen mitjans injustos i l'assassinat d'innocents per defensar una causa: I molt més, quan un s'hi prepara i s'entrenen amb sang freda, amb la complicitat d'alguns moviments i el suport d'alguns poders estatals. L'ONU no hauria de tolerar que alguns països membres prescindixin dels principis i regles contingudes en la seva carta, acceptant comprometre's amb el terrorisme. El manament de «no mataràs», és sobretot un principi fonamental, immutable, de la religió: els que honoren Déu han de ser a primera fila dels que lluiten contra qualsevol forma de terrorisme... Les represàlies que afecten, també indistintament, a innocents i que continuen l'espiral de la violència, igualment mereixen reprovació davant els nostres ulls. Són solucions il·lusòries i impedeixen d'aïllar moralment els terroristes.

Sense citar noms, casos, països o líders concrets —seria impensable que el Papa ho fes—, Joan Pau II ha posat el dit a la nafra de la més recent actualitat, dominada per record encara fresc d'horribles atemptats, suports a organitzacions de sicaris a sou d'assassins il·luminats.

L'altre terrorisme

Abans d'acabar amb aquest capítol, ha afegit aquest paràgraf: «El terrorisme esporàdic que suscita justament l'horror a les consciències honestes no hauria de fer oblidar una altra forma de terrorisme sistemàtic, gairebé institucionalitzat, que sobretot es recolza en un sistema policial secret i destrueix la llibertat i els drets elementals de milions d'individus «culpables» de no alinear els seus pensaments d'acord amb la ideologia triomfant, i general-

ment incapaços de cridar l'atenció i obtenir el suport de l'opinió pública internacional.»

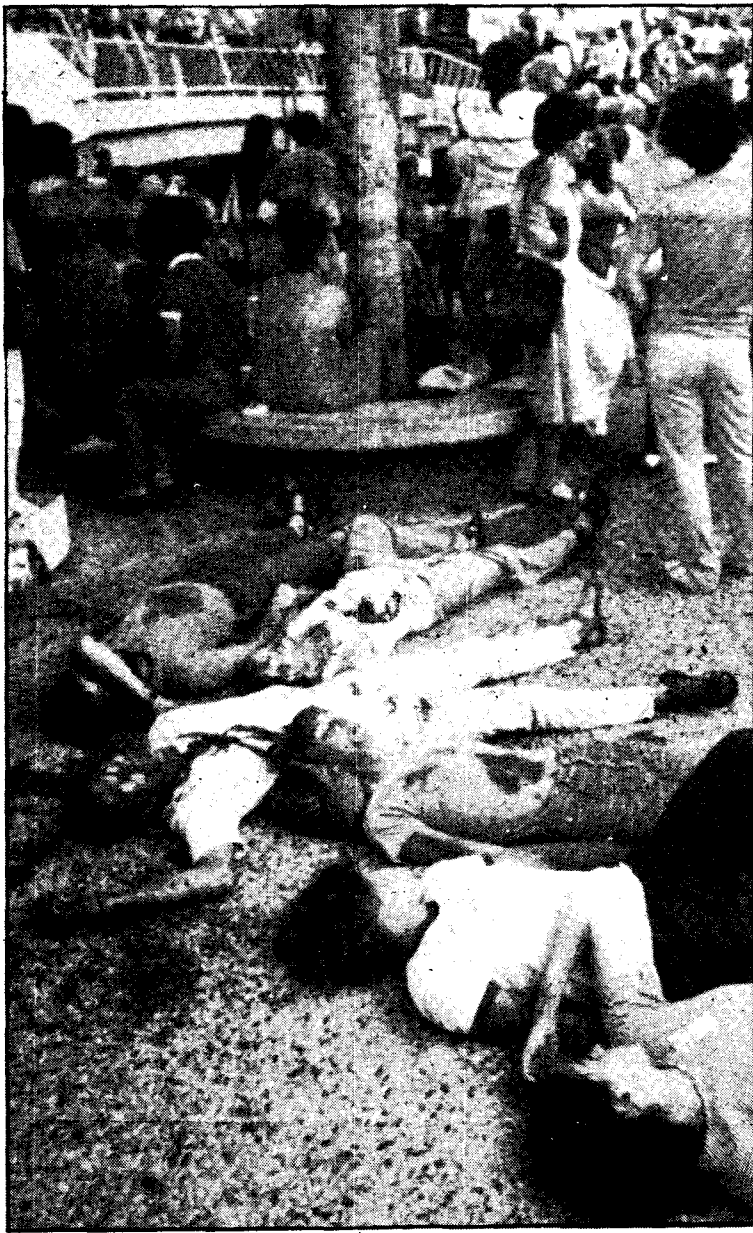
Perquè aquest capítol no es tanqui només amb condemnes, ha afegit: «El diàleg i la negociació són finalment l'arma dels forts. D'aquesta manera, duent a terme una acció concertada i ferma per posar fi al terrorisme, és necessari, a través de la negociació, intentar, abans que sigui massa tard, fer desaparèixer, fins allà on sigui possible, tot allò que impedeixi reconèixer el dret a les justes aspiracions dels pobles». El mateix Papa ha indicat que aquesta és l'única estratègia per trobar una «solució justa i equitativa» a tota la qüestió de l'Orient Mitjà, reconeixent els drets de tots els pobles interessats.

Drets humans

«L'home —i Joan Pau II tornà amb aquest paràgraf a un dels eixos capitals del seu pensament— no solament viu de pau. És greu atemptar contra la dignitat de l'home, els seus drets fonamentals, la seva llibertat d'opinió política, la seva inalienable llibertat de consciència, la possibilitat d'expressar la seva fe respectant d'altres conviccions. Els desplaçaments forçats i massius de poblacions, els límits imposats a les possibilitats de socors desinteressats, les tortures, els empresonaments i les execucions sumàries sense garanties jurídiques, les restriccions arbitràries imposades per motius de racisme o «d'apartheid», les escaramusses i persecucions religioses, encara que es duïguin a terme en secret, són tant d'altres agressions inadmissibles per als imperatius ètics que s'imposen a tota consciència per garantir la dignitat de l'home i assegurar la veritable pau entre els homes... La violació dels drets fonamentals mai no pot convertir-se en un mitjà amb fins polítics. Un règim que asfixia aquests drets no pot pretendre fer una obra de pau; una distensió que pretengui cobrir aquests abusos no és una autèntica distensió.»

«Any internacional de la Pau»

La tradicional recepció de primers d'any al Cos Diplomàtic ha estat aprofitada pel papa Wojtyła, en aquest 1986 «Any Internacional de la Pau», segons la decisió de les Nacions Unides, per pronunciar un discurs. El seu únic tema ha estat «la pau, valor sense fronteres» i la contribució de l'Església a aquesta pau.

que separa els pobles de l'Est i de l'Oest. Siguin els qui siguin els esdeveniments històrics, polítics o econòmics que la hagin causat —en gran part independentment de la voluntat de les poblacions—, continua sent inacceptable per a una consciència alimentada pels ideals humans i cristians que presideixen la formació del continent.

retat: el terrorisme a l'interior dels països i el terrorisme internacional. Som davant de terribles circuits de gent que no dubten a matar a nombrosos innocents, i molt sovint en països que els són estrangers, no implicats en els seus problemes, per sembrar el pànic i cridar l'atenció sobre la seva causa. La nostra reprobació és absoluta i unànime. La mateixa

Nomenat per Joan Pau II per redactar l'informe final dels treballs del darrer Sínodo, l'arquebisbe de Malines-Brussel·les ha estat un dels homes claus d'aquest important esdeveniment de la vida de l'Església universal.

President de la Conferència episcopal belga, membre de sis Congregacions Romanes, Godfried Danneels, 52 anys, forma part dels bisbes que preparen l'Església de l'any 2000.

Godfried Danneels, el bisbe de la joia

Hom no surt indemne de Bruges. Ciutat d'aigua, d'art i de boira, els seus habitants són tots una mica poetes. Embruiats pel misteri de la vida, cada pedra cobreix el secret com en un petit cofre. Poetes, sí, però a la manera flamenca. Es a dir, dotats d'aquesta formidable dosi de lucidesa que arrela la gent d'aquí en una història, en un terror. Godfried Danneels, 52 anys, arquebisbe de Malines-Brussel·les, està ple d'aquest caràcter flamenc.

Nadiu de Kanegem, un petit poble de la diòcesi de Bruges, era fill de mestre, el gran de sis germans.

—He estat molt marcat per la fe simple, profunda, ben arrelat en la vida quotidiana d'aquests cristians amb els quals he conviscut durant la meua infantesa. Cal lamentar aquesta època? No, per altra banda és impossible tirar enrera. A més, crec que la religió i la fe no són veritables si no estan arrelats a la terra, a un país. M'agrada Bretanya per això. El temperament bretó s'assembla molt al dels flamencs. El paisatge, el mar, els menhirs, els calvaris esculpits a la pedra, tot invita a la meditació... M'agrada escoltar música i llegir teologia.

La silueta rabassuda del cardenal amaga una sensibilitat quasi romàntica. Els seus gustos personals el porten irressistiblement vers tot allò que respiri pau, bellesa i joia de viure.

—No vaig a dormir mai, encara que sigui a la una de la nit, sense escoltar una mica de música clàssica. Una mica de Bach és suficient per oblidar les vicissituds de la jornada. Tinc també una predilecció pels compositors impressionistes francesos de principi de segle, Debussy, César Franck. Fa vint anys llegia novel·les de Mauriac, Bernanos, Julien Green. Avui tinc menys temps i llegeixo obres d'actualitat religiosa i de teologia. És lamentable, però, quan hom esdevé bisbe, cal acceptar el sacrifici. Tot i així, sóc feliç!

Sí, Godfried Danneels és un bisbe feliç. Es veu, se sent; sobretot quan la seva veu s'accelera per parlar del seu "ofici".

—Allò que caracteritza més la nostra època és la manca de goig, la recerca del sentit de la vida. El bisbe és un home de Déu que ha d'encoratjar i donar el goig al seu entorn.

Cal hostatjar a pobres i rics

Cada cap de setmana, el

cardenal Danneels, conduint el seu cotxe, se'n va a una de les seves 650 parròquies. Després de cinc anys de bisbe de Malines-Brussel·les n'ha visitat ja una bona colla.

—Una setmana després d'haver concelebrat amb el Papa a la basílica de Sant Pere de Roma la missa de clausura del Sínodo, em vaig trobar en una petita capelleta de Brussel·les. Un canvi radical d'ambient i de decoració que necessita una certa acrobàcia psicològica. Però m'agrada! Tinc un avantatge: tro-

l'any, mitjançant unes cartes pastorals. En elles, l'arquebisbe exposa una catequesi popular que li comporta molt d'èxit entre els fidels. L'evocació de sant Francesc d'Assís que va publicar el 1982, en ocasió del vuitè centenari del seu naixement fou un veritable best-seller.

Godfried Danneels, malgrat una ascensió fulgurant —bisbe d'Anvers el 1977, arquebisbe de Malines-Brussel·les el 1979, cardenal el 1983, membre de sis Congregacions Romanes, entre les quals hi ha la de la Doctrina de la Fe—, no ha perdut la modèstia i el seu

Testimoni privilegiat dels debats

Hom ha dit que l'Informe final del Sínodo, l'autor principal del qual fou el cardenal Danneels, s'assembla com dues gotes d'aigua al cardenal, pel seu esperit de síntesi i la seva voluntat de reconciliació. Què en pensa l'interessat?

—En part, és veritat. Però també destacaria una altra qüestió d'aquest Informe: la seva inspiració profundament religiosa, sobretot quan parla de la santedat.

ció de trajectòria en la interpretació de la "Gaudium et spes". El Vaticà II, amb raó, havia lloat els aspectes positius del progrés en el món, però el món pot ser també definit com l'oposició a Déu. El testimoni dels bisbes de l'Est ha estat determinant en aquest sentit. El Sínodo ha tingut la humilitat de reequilibrar la mirada de l'Església sobre el món. Però no s'ha apartat de l'òrbita del Vaticà II.

Síntesi única per diversos catecismes

L'Informe final del Sínodo insinua l'elaboració d'un text bàsic per tots els catecismes nacionals, i una posada en estudi d'un estatut de les Conferències episcopals. Què hi diu el cardenal Danneels?

—Molts bisbes s'han mostrat preocupats per l'ignorància de la religió dels seus compatriotes. Han demanat que sigui redactada una síntesi de base cristiana llegible i clara, escrita en un estil bíblic i litúrgic, que exposi les veritats i els valors fonamentals de la fe i de la moral cristiana. Però mai no s'ha demanat que aquest document tingui el valor de catecisme únic per a tot el món.

I sobre les Conferències episcopals?

—Hi ha sempre dificultats entre els dicasteris romans i els bisbes territorials. La pregunta és: fins on poden anar les Conferències episcopals sense errar, amb el primat del Papa? Per a mi, aquesta pregunta no serà mai aclarida. La "col·legialitat" i la "comunió" en l'Església es viuen, però no són racionalitzables. L'Església no és ni una democràcia ni una monarquia, sinó una comunió entre dos pols: el Papa i el col·legi de bisbes; i el bisbe, en la seva diòcesi, directament responsable davant Déu.

El cel gris entristeix el carrer, però no destorbarà Godfried Danneels, que sembla tenir sempre el seu temps per exercir el ministeri "d'encoratjar i consolar". Danneels torna a Brussel·les, per saludar els estudiants que han fet veritables obres d'art sobre el tema del "Prenostre", per meditar l'arquebisbe i els joves entorn el pessebre nadalenc. A mitja nit, escoltant Bach i recordant aquells rostres juvenils, el cardenal es dirà a si mateix aquella frase de la Bíblia que li serveix de divisa episcopal: "La humanitat del nostre Déu s'ha fet dia".

M. C.

El cardenal Danneels amb els estudiants que han dissenyat objectes d'art sobre el tema del "Prenostre". Ell mateix diu que "quan hom crea un espai de bellesa al món, es revela quelcom de Nostre Senyor".

bar-me amb un ministre del govern i deu minuts més tard amb algú que surt de la presó i em demana 500 francs per ajudar-lo. Quan s'és bisbe, cal tenir un gran cor: atendre igual de bé els pobres que els rics. Això dona una gran llibertat, car hom no és l'ostatge ni dels grans ni dels petits.

Per Pasqua i per Nadal, el cardenal Danneels s'adreça als seus diocesans dues vegades

parlar franc. A Roma, declarava a la premsa que el Sínodo no discutiria el llibre del cardenal Ratzinger.

—Trobo que les coses s'han de dir francament i no parlar només amb una certa perspicàcia freda i glacial. Dins l'Església es pot dir tot mentre sigui autèntic i hom es mostri disposat a revisar la seva posició si les circumstàncies demostren que està equivocat.

Testimoni privilegiat dels debats que han animat el Sínodo durant dues setmanes, el cardenal Danneels, fidel a si mateix, exposa de la manera més simple i amb tota franquesa els resultats d'aquesta important reunió.

—Una cosa era clara al principi dels treballs que els bisbes s'anaven adherint unànimement al Concili. Hi ha hagut sens dubte una correc-

Assemblea Plenària de la Federació de Cristians de Catalunya.— El proper diumenge, dia 26, a les 10 del matí, tindrà lloc un recés espiritual, amb celebració eucarística, presidida pel Consiliari Dr. Malaquies Zayas, a la Capella balmesiana, c/. Duran i Bas, 9. A continuació a la Sala de Conferències, es facilitarà informació sobre el recent Sínode Extraordinari, amb comentaris del contingut del missatge i de la relació finals, que avalen el criteri seguit per la Federació de Cristians de Catalunya per a la formació dels seus directius i militants. Finalment, i en el mateix lloc, ha estat convocada, a les 12 del migdia, l'Assemblea Plenària de l'Entitat, on serà exposada la gestió feta l'any passat i la proposta d'activitats d'enguany.

Institut Social de la Dona.— Curset sobre: "Relaxació i equilibri intern", per Enric Seguí. Del 27 de gener al 17 de febrer; dilluns de 7'30 a 9'15. Informació i inscripcions: Secretaria, 2na. planta, Avgda. Francesc Cambó, 12 (abans Avgda. Catedral). Tel. 319 17 00. Barcelona.

Casa d'Espiritualitat. El Miracle (Solsonès).— **Exercicis per a religiosos.** Director: P. Cebrià Pifarré, monjo. **Dies:** Del 8 al 16 de març (comença i acaba a la tarda). La Casa d'Espiritualitat ofereix a totes les religioses, dintre del marc de la Quaresma, uns dies de pregària, reflexió i de comunió eclesial. Per informació i inscripcions: Tel. (93) 811 00 45.

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes.— (Departament de Joves). La vida de l'Església en el món dels joves: Fites i camins. **Dies:** 8-9 de març. **Lloc:** Hostalets de Balenyà. **Ponent:** Josep M. Maideu. **Destinatari:** Catequistes i animadors de grups de joves a partir de quinze anys. **Allotjament:** Religioses Filipenses d'Ensenyament, Casa d'Exercicis "Marco Castañer", tel. (93) 882 00 53, Carretera de Vic, s/n, Hostalets de Balenyà. Informació i inscripcions: Miquel Àngel Ferrés (972) 33 05 74; M.ª Rosa Manent, (93) 841 67 94.

Trobades de Reflexió i Expressió Pastoral. Quaresma-Pasqua-86.— Ta-

llers d'expressió gràfica-escènica-simbòlica. Quatre dijous, de 7 a 9 del vespre (del 23 de gener al 13 de febrer); o bé Tres dissabtes, de 10 a 1 (del 25 de gener al 15 de febrer). Animadors, col·laboradors i assessors altament qualificats. "Sala Claret", c/. Roger de Llúria, 5, entresol. Barcelona.

Concert a l'església de Sant Josep Obrer.— L'Orfeó Gracienc farà un concert el dia 2 de febrer d'enguany, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Josep Obrer, al barri de la Trinitat Nova, c/. Palamó, 35. Serà dirigit pel mestre titular Antoni Pérez i Simó.

Parròquia de Sant Joan Bosco de Barcelona.— Celebra la festa del seu titular Sant Joan Bosco, el dia 31 de gener, a les 20 h., amb una solemne celebració de l'Eucaristia. La Solemnitat externa la farem a les misses del diumenge dia 2 de febrer. Puix que l'església de Sant Joan Bosco de l'Agvda. Meridiana roman tancada al públic per causa del pessim estat de la teulada, les activitats religioses i pastorals les realitzem provisionalment als despatxos parroquials (els dies feiners)

i al Col·legi Sant Joan Bosco (els dies festius). Els donatius per a la restauració de la teulada de l'església ens els podeu adreçar mitjançant: Caixa de Barcelona, c/. Felip II, 98; Oficina 26-Meridiana; c/c 1672-33; Caixa de Pensions i de la Vellesa, c/. Navas de Tolosa, 313; Oficina 881; c/c 1309-62; Caixa d'Estalvis de Catalunya, c/. Indústria 356-360; Oficina 481; c/c 2/356-37. Volem recordar als feligresos i als amics de l'obra de Sant Joan Bosco a Barcelona, que som en l'Any del Centenari de la vinguda del Sant a Barcelona.

Grups d'Oració i d'Animat.— Diumenge, dia 2 de febrer, a les 5 de la tarda i al Col·legi de St. Vicenç de Paül, c/. de les Carolines, 18, RECÉS dirigit pel P. Pere Suñé, s.j.

Unió Apostòlica de Preveres. Jornades d'Espiritualitat.— Els dies 10, 11 i 19 de febrer, en el Col·legi Convent de les Mares Escolàpies del c/. Roger de Llúria, 56, Mn. Esquerra dirigit les Jornades d'Espiritualitat, amb l'exposició-vivència de: "Renovar-se avui. Els camins de l'església local. Renovació i fidelitat". Hi són convidats tots els que

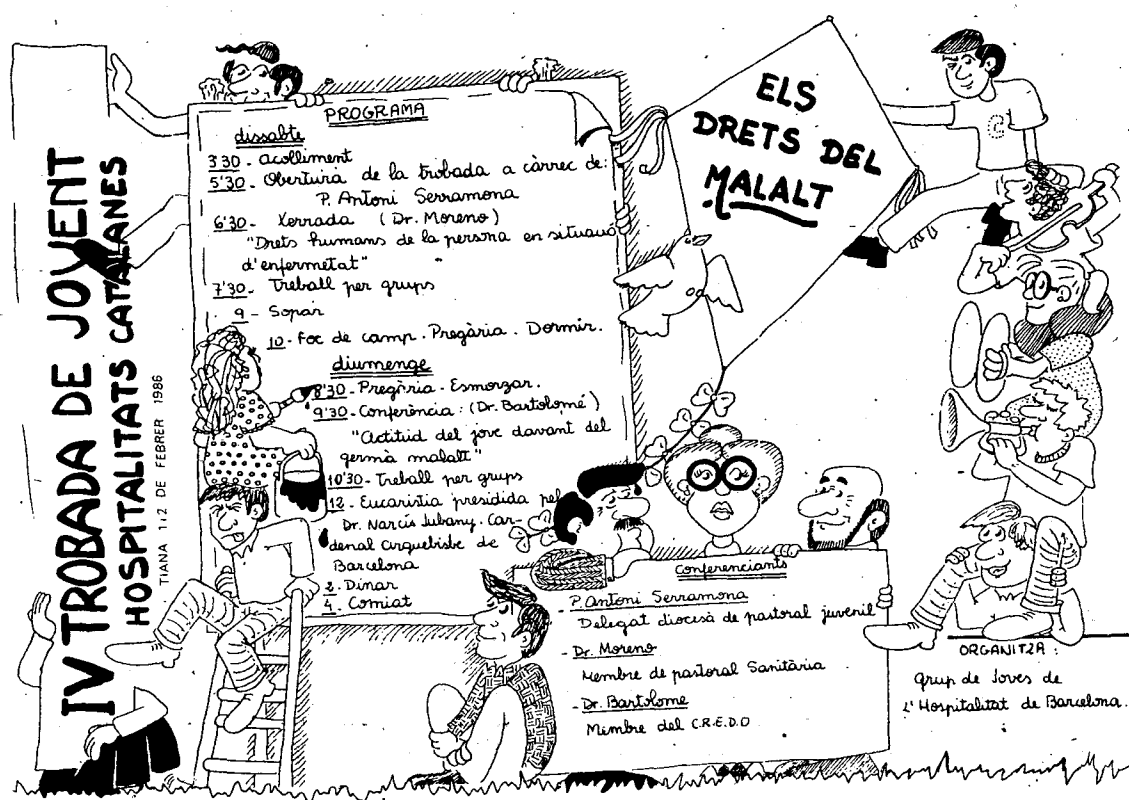
volen descobrir per on van els camins de Déu ara i avui; seglars, sacerdots i religiosos. Començaran a les 8 de la tarda. A l'entremig, res de Vespres, per acabar a 2/4 de 10. Donada la competència de qui les dirigeix i l'acollida d'anys anteriors, recomanem l'assistència.

Recés Espiritual.— El dilluns 10 de febrer, i obert a tots els sacerdots hi haurà un RECÉS espiritual a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià. Mn. Joan Esquerda, Moderador Internacional de la Unió Apostòlica de preveres i Director del Centre d'Animació Missionera de Roma, dirigirà els actes. Començarà a les 11 en punt del matí. Acabarà a les 5 de la tarda.

Exercicis Cap de Setmana.— Per a dones, homes i joves, se celebrarà a Sarrià, els dies 7 al 9 de febrer, dirigits pel P. Solé-Assens, s.j. Començarà el divendres a les 7 de la tarda i acaba a les 7 del diumenge.

Exercicis Espirituals, en complet recés, per a dones i noies, se celebraran a Manresa, del 17 al 21 de febrer, dirigits pel P. Solé-Assens s.j. Per a informació i inscripcions: O.E.P., c/. Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

El jovent i els malalts

El jovent de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesi catalanes, tenen prevista la seva IV Trobada els dies 1 i 2 del proper mes de febrer a Tiana (El Maresme).

La trobada enriquidora en sí per les vivències que hi poden aportar cadascun dels participants, té l'alicent de tres conferències a càrrec del pare Serramona, delegat diocesà de pastoral juvenil, del Dr. Moreno i del Dr. Bartolomé.

L'aportació temàtica del Dr. Moreno serà: "Drets humans de la persona en situació de malaltia", tema que si sempre és d'actualitat, avui ho és més que mai en motiu de la publicació per la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, dels 16 punts sobre els drets dels malalts. Segurament que els joves participants trobaran moltes facetes a aportat a aquesta situació i, al mateix temps, en puguin sortir més coneixedors de l'ampli món del malalt o disminuït físic.

El treball aportat pel Dr. Bartolomé versarà sobre: "Actitud del jove davant el germà malalt", que és de capital importància per tots els nois i noies assistents a la "Trobada", i en el que s'hi trobaran del tot identificats.

No hi faltaran els grups de treball, en els que es podran intercanviar experiències diverses entre els diferents grups participants; com tampoc hi mancaran els moments d'esbarjo i els de pregària en comú, i es clauran els actes amb l'Eucaristia presidida pel Cardenal-arquebisbe de Barcelona.

El programa és ampli i atractiu, i s'espera que el nombre d'assistents d'enguany superi el d'anteriors trobades, i que aquesta sigui beneficiosa no sols per als participants, sinó per al conjunt dels malalts, que han de ser sempre el nostre objectiu principal, i que cada vegada més, joves i ja no tan joves, ens sapiguem posar disponibles per a defensar els drets humans de la persona en situació de malaltia, perquè per nosaltres, a més a més, és el nostre germà malalt.

Urgell

Es tracta d'oferir la preparació per a transmetre el missatge cristià

Endegats uns cursos de formació bàsica de catequistes per correspondència

LA SEU D'URGELL.— D'acord amb la normativa del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya, la Delegació Diocesana acaba d'endegar uns cursos de formació bàsica de catequistes, destinats a capacitar les persones interessades en ajudar els homes d'avui en la iniciació cristiana. La Delegació ha determinat organitzar els cursos de manera que els aspirants puguin fer-los des de casa, això s'ha fet sobretot tenint en compte la dispersa població del bisbat i la dificultat de les comunicacions particularment durant l'època d'hivern.

L'Escola vol oferir formació bíblica i teològica i la preparació pedagògica adequada per a transmetre el missatge cristià. El contingut doctrinal del programa l'integren vuit unitats bàsiques explicades a través d'un centenar de temes relacionats amb el tema general. La Delegació, a través dels preveres, transmetrà a les persones interessades uns fulls explicatius de cada tema i els mateixos rectors de les parròquies revisaran les respostes i treballs dels seus feligresos que segueixen el curs. En acabar cada unitat bàsica els alumnes hauran de fer un treball de síntesi dels temes estudiats i enviar-lo a la Delegació de Catequesi que el revisarà i qualificarà, atorgant els diplomes acreditatius de catequista als que en consideri mereixedors. La mateixa Delegació ha recomanat que en els pobles on hi hagi un grup d'alumnes, aquests realitzin l'estudi en comú i després cadascú redacti personalment les respostes

al qüestionari.

Cal recordar que aquesta Escola ja va ser reivindicada en la darrera trobada diocesana de catequistes, celebrada a La Seu d'Urgell el dia 4 de maig amb assistència de 175 dels 500 catequistes que hom considera que hi ha actualment a la diòcesi.

Ràpida recuperació del Bisbe Joan

Després de sotmetre's a una intervenció quirúrgica el Bisbe Joan, el dia 7 de gener ha retornat a la capital de la diòcesi i a poc a poc es reintegrarà a la seva tasca pastoral. Afectat ja feia temps de molèsties i dolors d'origen prostàtic, monsenyor Martí el propassat 28 de desembre viatjà a Pamplona per a passar un reconeixement mèdic en la Clínica Universitària del "Estudio General de Navarra". Els metges del centre van aconsellar intervenir el pacient i el dia 31 de desembre tingué lloc l'operació quirúrgica. El curs postoperatori ha estat normal i satisfactori, i ja el dia 7 de gener els metges van autoritzar el desplaçament del pacient al seu domicili, a La Seu d'Urgell. L'endemà ell mateix informava als seus col·laboradors més immediats sobre la intervenció quirúrgica i el seu estat de salut, per cert força satisfactori. En conseqüència a poc a poc assumirà altra vegada les tasques de govern de la diòcesi.

La intervenció quirúrgica ha privat al Bisbe Joan de presidir l'ordenació sacerdotal del diaca

Joan Antoni Mateu, acte celebrat a Tremp el 29 de desembre i en el qual actuà de ministre del sagrament de l'Orde el Bisbe Miquel de Solsona. També ha hagut de renunciar a les habituals jornades d'estudi a les quals cada gener hi dedicava dues o tres setmanes. Enguany tenia el projecte d'esmerçar-les en l'estudi de la litúrgia en una universitat romana. No cal dir que, tot i no haver-se divulgat gaire la notícia, en moltes comunitats de pregària s'ha resat pel Bisbe, molts feligresos han demanat informació sobre l'evolució del pacient i també les Honorables Autoritats d'Andorra han palesat molt interès per la salut del seu Co-Príncep.

Hom pretén de capacitar les persones interessades en ajudar els homes d'avui en la iniciació cristiana

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

La coca

Després de molts anys, avui, finalment, he pogut satisfer un delit que feia molt de temps que em burxava. Tot i que, pel que es veu, té arrels tan profundes, és un delit ben humil: menjar coca de forner. L'he trobada en una tenda de queviures d'un poble més petit que gran. Germanes... i un gran rètol "L'espiga d'or". Sí senyor, si jo fos dels qui remenen les cireres faria mans i mànigues perquè el rètol es convertís en trofeu.

En molts poblets, aquestes botigues són un autèntic micromercat universal en referència a les necessitats i gustos de llurs habitants i de llurs llars. Hi ha de tot, força i bo: cansaladeria, carnisseria, drogueria, espardanyeria, quiosc, i molts etc. El competidor més molest és el mercat setmanal del poble més gran i més proper. Ja se sap, els firaires i mercaders vénen, paren la barraca o la parada, escuren tant com poden les butxaques de tota la rodalia, i després s'envolen com per art d'encantament. En canvi, "ca la senyora Pepeta", és obert cada dia, matí i tarda, i si tant m'apureu us diré nit i tot. Més d'una vegada, algun negligent i tocatardà truca a hores ben fosques, per demanar al capdavant, un pessic de julivert per què sé jo quina guisòfia. La gent hi va, compra, regateja si pot, deixa els calés amb certa recança o van a fiar, fan petar la xerrada xafardejant fantàsiosament, i tots contents. Pocs mesuren el servei i l'agraeixen.

Doncs bé, en un establiment d'aquest tarannà, vareig trobar-hi la tan somiada coca. Diem: "qui té fam somia truites". Doncs, jo, quan em pessigolleja el rau-rau de la gana, somio coques: una fleca atapeïda fins el sostre de metres i metres de coca de forner, fetà simplement amb farina de blat i oli d'oliva i un bon forn de llenya; sense sucre ni cap altra mena d'esquer. Llarga, ampla, tova, rossa, i tan flairosa i encisera que, només mirant-la, se'm fan les dents llargues i em ve aigua a la boca.

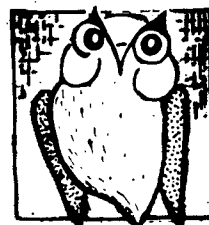
Reconec que hi ha altres menes de coques, nogensmenys saboroses i mengívoles, autèntics pastissos de farina a la qual s'hi afegeixen altres ingredients: oli, ous, sucre, ametlles, llardons, cabell d'àngel, pinyons, fruita seca, etc., primes de guix i de forma quadrada, o

allargada i ovalada. Amb tot aquest amanerament llaminer en llur factura, perden aquell sabor primigeni i natural de la coca de forner. Com a pastissos tenen ja la seva entitat, però són poc adients com acompanyament.

En canvi, la coca de forner, a part de ser un afatapobres, cosa gens menyspreable quan hom té una bona gana, sortint del forn té una consistència ferma i flàccida; tot estiragassant-la, la trenques i pots menjar-la acompanyada d'una presa de xocolata o d'un bon tall de botifarra. Ja més seca, és deliciosa per sucra-la en xocolata desfeta o en un bon vi ranci. Creieu-me que n'hi per llepar-se'n els bigotis i passar-ne els taps en un tres i no res.

En el nostre país hem tingut la murrieria de posar bona part de la producció pastissera sota l'advocació dels sants i santes i festes de guardar. També les coques-pastís han caigut en aquest dolç parany. Les coques-pastís de Sant Joan i Sant Pere es despaten a milers arreu del país. És meravellós i simptomàtic veure com, al llarg dels segles, la joia de la fe i la força de l'esperança cristianes han promogut el sentit festiu i lúdic dels pobles amb la música, el cant, la dansa, la bona taula i la bona pastisseria. El cristià no és maniqueu ni masoquista. Estima la vida. I lluita tossudament per amprosir-la, endolcir-la i acreïxer el sentit profètic de la festa. Jo entenia en aquest sentit una expressió eufòrica del pare: "posats a pastar, fem-ho tot coca". Era un desig sincer, mai plenament assolit, de significar el senyoriu sobre la vida mentre fem camí cap a la festa eterna del Regne de Déu. Saber-se convidat a una aital festa, ja ara i malgrat tot, omple el cor de festa, oi?

En canvi, trobo poc assenyades, expressions com: "Estic fet una coca", o això o allò "ha quedat fet una coca". Perquè, després de la coca de forner, trobo també saboroses totes les altres coques. Que quedi clar.

El diaca Antoni Mateu, ordenat de prevere

TREMP.— El dia 29 de desembre, a la basílica de Nostra Senyora de Valldelfors, el Bisbe Miquel de Solsona conferí l'orde del presbiterat al diaca Joan Antoni Mateu Garcia. La cerimònia, amb la participació d'una cinquantena de preveres i centenars de fidels que omplien de gom a gom l'església, va ser una festa eclesial.

Mossèn Joan Antoni Mateu va néixer a Tremp el 1962, cursà els estudis primaris i de batxillerat al col·legi "Pius XII" de la mateixa ciutat, el batxillerat en teologia a Sant Cugat del Vallès i el 22 de setembre del 1985 rebé el diaconat a La Seu d'Urgell. Ara retornarà a Roma on prepara la llicenciatura en teologia dogmàtica. El proper mes de setembre s'incorporarà al servei pastoral del bisbat.

Joan Antoni Mateu ens parla sobre com veu el prevere d'avui:

"Entre les qualitats més importants hi ha l'esperit del servei a la fe, el foment del diàleg entre creients i no creients i el redescobrimient de la funció del laicat per a la consagració del món segons el Concili Vaticà II".

També li he preguntat sobre la funció del prevere, qüestió a la qual ha donat la següent resposta:

"El capellà per a ser mestre en la fe ha d'ésser també mestre en humanitat, ha de configurar-se amb la seva missió, la qual no pot reduir-se al culte, sinó que tota la seva existència ha d'ésser un signe".

Al bisbat d'Urgell actualment hi ha 16 nois a la Residència Vocacional del Seminari de La Seu d'Urgell, més tres de Solsona; i no es preveu cap nova ordenació presbiteral abans de dos anys.

Tarragona

Amb motiu de la seva jubilació

Homenatge a Teresa Roig, a la Casa d'Acollida de Transeünts

TARRAGONA.— Amb motiu de la seva jubilació, s'ha retut homenatge de gratitud a Teresa Roig, que des de la seva inauguració ha vingut desenvolupant una gran tasca a la Casa d'Acollida de Transeünts, de Caritas Diocesana.

Presidiren l'Arquebisbe Emèrit de Tarragona, Dr. Pont i Gol, amb el Vicari General, mossèn Aragonès i el Director de Caritas, Modest Pagès.

El senyor Pagès destacà els mèrits de l'homenatjada, que senzillament, amb el treball constant i una dedicació exem-

plar ha dut endavant una missió important, com és la d'acollir cada dia unes persones necessitades, en un temps que l'atur, la soledat i a vegades la desesperació duen moltes persones a situacions límits.

Teresa Roig donà les gràcies, i de les seves senzilles i a la vegada profundes paraules, deduírem que és la soledat el principal enemic de les persones que cada dia, que cada nit cerquen refugi a la Casa.

Tancà l'acte monsenyor Pont i Gol ressaltant la necessitat que la tasca empresa fa cinc

anys, amb la fundació de la Casa de Transeünts, tingui continuïtat, i així se li assegurarà, ja que Teresa ha sabut inculcar als seus col·laboradors i ara successors, la idea d'aquest servei a la societat i als més necessitats.

El centre té una capacitat per a 45 persones, que gairebé es cobreixen cada dia.

Es lliurà a Teresa Roig un pergamí i un obsequi, i posteriorment un senzill afalac posà fi a l'homenatge, al qual s'hi sumaren nombrosos col·laboradors de Caritas, rebent Teresa nombroses felicitacions.

Celebrada la seva sisena assemblea

Caritas, l'animadora de la fraternitat comunitària

TARRAGONA.— Recentment s'ha celebrat la VII Assemblea Diocesana de Caritas, a Tarragona. Hi assistiren prop d'un centenar de persones vinculades a les diferents Caritas parroquials de la diòcesi.

El tema central fou "L'animació comunitària", seguint la línia de la darrera Assemblea de Caritas Espanyola i amb la campanya de sensibilització que actualment duu a terme Caritas Diocesana.

Les ponències tant del director de Caritas, Modest Pagès, com del Delegat Episcopal, Mn. Ricard Cabré, tractaren la necessitat d'una presa de consciència de les nostres comunitats cristianes de la solidaritat de tots els que ens diem seguidors de Jesús davant la problemàtica de la societat actual. Caritas no és solament un servei d'ajudes als més necessitats, sinó, i fonamentalment, l'animadora de la fraternitat comunitària.

Durant l'Assemblea es projectà l'àudio-visual sobre la problemàtica de l'atur que ha publicat la Comissió Diocesana contra l'atur, i elaborat per Santiago Barreira (dibuixos) amb un guió de Mn. Ricard Cabré. Ha estat editat per l'Editorial Claret de Barcelona. Apro-

fitem l'avinentsa de la publicació d'aquest article per a comunicar que està a la disposició de qui li pugui interessar.

En la revisió dels programes realitzats per les diferents Caritas parroquials, s'evidencià, que a conseqüència de la greu crisi actual, s'ha donat prioritat a les ajudes puntuals que als programes de promoció. Els programes més treballats a nivell diocesà han estat l'atur, tercera edat, infància, i formació del voluntariat.

Referent als projectes pel proper curs, cal remarcar els programes a mitjà i llarg termini de la Comissió contra l'atur, les jornades per a la formació del voluntariat i la Campanya de la Tercera Edat.

Es constata l'increment de Caritas parroquials que s'organitzen per comarques, així com la necessitat d'una més gran coordinació, per tal de poder aprofitar millor els recursos de que disposem.

La problemàtica social ens desborda, però som conscients que hem de posar el nostre esforç a sensibilitzar la Comunitat Cristiana i pal·liar en la mida en què puguem els greus problemes individuals, familiars i col·lectius que actualment viu la nostra societat.

Fets i criteris

Rellançar el Concili

El passat dia 8 de desembre acabaren els treballs del Sínode extraordinari dels Bisbes. Un Sínode que va suscitar, ja des del seu anunci, interrogants, polèmiques i, fins i tot, reaccions molt pessimistes. ¿Quin ha estat el seu resultat real?

Podem respondre amb una constatació clara i breu: El Sínode extraordinari fou una aprovació neta i entusiasta del Concili Vaticà II. Els Pares sinodals reconeixen en la Relació Final: "Hem celebrat unànimement el Concili Vaticà II com una gràcia de Déu i un do de l'Esperit Sant, del qual han derivat moltíssims fruits per a l'Església universal i per a les Esglésies particulars, així com també per als homes de la nostra època".

La Relació Final, redactada pel Cardenal Dániels, Arquebisbe de Malines —Brussel·les, fou sotmesa a la votació dels Pares sinodals i publicada el 9 de desembre amb el consentiment del Sant Pare.

Aquest document és fonamental per donar nous passos en la recepció del Concili, és a dir, en la seva interiorització espiritual i en la seva aplicació pràctica. Amb altres paraules; ens indica que

hem de fer per "rellançar el Concili".

Ens recomana una atenció especial a les quatre Constitucions majors del Concili, que són la clau per a la bona interpretació dels altres Decrets i Declaracions. En concret es tracta de promoure una renovada difusió i un estudi adient de la "Lumen Gentium", sobre l'Església; de la "Dei Verbum", sobre la divina revelació; de la "Sacrosanctum Concilium", sobre la sagrada litúrgia, i de la "Gaudium et Spes", sobre l'Església en el món actual.

El misteri de l'Església ha de ser considerat sempre en la seva globalitat: realitat humana i divina, institució visible i sagrament de salvació, poble de Déu i Cos de Crist, santa i sempre necessitada de purificació. En ella hi són sempre presents el misteri de la Creu i el misteri de la Resurrecció.

L'Església escolta i s'alimenta de la Paraula de Déu i és enviada a predicar l'Evangeli. La Paraula de Déu no es pot separar de la viva Tradició de l'Església ni de la interpretació autèntica del seu Magisteri.

La litúrgia és el cim al qual tendeix tota l'activi-

tat de l'Església i, al mateix temps, és la font d'on brolla la seva força.

En aquest nou esforç de recepció del Concili és important aprofundir l'eclesiologia de comunió: comunió amb Déu per Jesucrist en l'Esperit Sant. Aquest punt és essencial per il·luminar les qüestions de la unitat i de la pluriformitat en l'Església, la participació i la corresponsabilitat eclesials.

Els Pares sinodals afirmen també la gran actualitat de la "Gaudium et Spes", en un món on han augmentat les angoixes, els desequilibris, la violència i l'opressió. Hem de projectar la llum de la Creu de Jesucrist sobre aquestes dificultats actuals i, sense por, l'Església i tots els seus membres han de ser conseqüents en l'opció preferencial pels pobres i en la denúncia profètica.

"Rellançar el Concili" és una tasca que hem d'emprendre amb fe i amb esperança en l'acció de l'Esperit, convençuts, com els Pares sinodals, que "l'Església sota la Paraula de Déu celebra els misteris de Crist per a la salvació del món".

+ **Ramon Torrella i Cascante**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Girona

El Dr. Camprodon, tot glossant els deu anys de l'entitat:

"Justícia i Pau, un signe esperançador de desclericalització eclesial"

M. CABALLÉ

GIRONA.— L'organisme diocesà "Justícia i Pau" de Girona ha commemorat els seus deu anys d'existència, editant un fulletó en el qual fa balanç de les activitats portades a terme durant aquest període. El bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, hi ha escrit el pròleg en què afirma que "realment ve de nou i sorprèn la labor que la realitat Justícia i Pau en aquest espai del temps, sobretot si hom pensa en els canvis sociopolítics dels darrers anys, que han obligat el Secretariat a resituar-se més d'un cop per a trobar la seva acció, sense perdre de vista els objectius que li donen la raó de ser".

Monsenyor Camprodon recorda que aquests objectius són els següents: "Fer-nos adonar de les situacions injustes de casa nostra i del món; fer-nos adonar de les nostres responsabilitats com a cristians; i orientar sobre què es pot fer i cal fer perquè aquesta societat aconsegueixi un rostre més humà". I afegeix: "La situació dels cristians és en el cor del món i des d'aquest lloc, amb més realisme que des de cap altre, hom descobreix que la paternitat divina i la fraternitat humana són una primera dada teològica que fomenta les relacions hu-

manes en una concòrdia i solidaritat entre els homes que no ha de disminuir mai".

El bisbe afirma "que el Secretariat Diocesà de Justícia i Pau durant els deu anys que porta de vida ha procurat fer aquest camí, movent-se entre dues coordenades: la fidelitat i la llibertat". Fidelitat "a l'esperit de l'Evangeli llibertat a l'hora de les aplicacions concretes, on sovint es dona pluralitat d'opcions, cap de les quals no esgota el pensament de l'Evangeli, a causa de limitacions de tot projecte humà".

Per últim, monsenyor Camprodon afirma que "l'existència del Secretariat de Justícia i Pau és un signe esperançador de desclericalització en la nostra Església". I afegeix que "això, en lloc de ser un desconcert, manifesta les diverses vocacions i missions dels batejats, que es complementen en un ideal comú: Fer de l'Església una senyera enlairada sobre els pobles, servint l'Evangeli de la pau a tot el llinatge humà, que peregrina amb esperança vers el terme de la pàtria suprema".

Història dels 10 anys

El Secretariat Diocesà de Justícia i Pau de Girona es va

"Fidelitat a l'esperit de l'Evangeli i llibertat a l'hora de les aplicacions concretes, dues coordenades que han definit la seva activitat."

iniciar el 13 de setembre de 1974 en una trobada a Montserrat a la qual assistiren en Jaume Curbet, en Mon-Marquès i en mossèn Modest Prats.

En tornar de la reunió aquests trobaren aviat un terreny abonat per a posar en pràctica el que havien sentit i vist que es feia en altres diòcesis entre els

membres de l'escoltisme, la JOC i l'HOAC.

Així va néixer també a Girona Justícia i Pau, mentre el nou Bisbe, Jaume Camprodon escrivia una homilia en favor de l'abolició de la pena de mort que provocà diferents reaccions dels estaments oficials del règim franquista. Per aquells dies el director del Se-

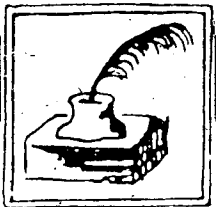
cretariat, Pere Thió, va ser citat a la comissaria de policia per a ser interrogat sobre les activitats del grup i la mateixa policia envoltava el Seminari amb casc i porra a la mà.

Acabada la dictadura, ja no calgué defensar els drets humans i cívics dins el nostre país i les activitats de Justícia i Pau es giraren cap al món exterior. Així s'ha instat el govern per que compleixi el compromís de donar el 0'7% del PNB pel Tercer Món i a constituir el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

També s'ha maldat perquè això mateix es visqui a l'interior de l'Església. Després s'ha lluitat a favor dels negres immigrants, dels marginats, dels drogadictes, del treball-pels aturats, etc. Per a portar a cap totes aquestes tasques s'han anat creant grups especialitzats com el de Barris, Obrer, Cívic, d'Ensenyament, de Treballadors de Turisme, del cardenal Vidal i Barraquer, de Drets Humans, etc. Finalment, Justícia i Pau de Girona també organitza conferències i debats sobre l'OTAN, Nicaragua, pau a Centreamèrica, i altres temes puntuals.

El Secretariat va tenir un descens de socis en els anys 1979-80, però després es va tornar a recuperar. Una nota negativa ha estat la impossibilitat de portar a terme el dejuni de 24 hores per la Pau que s'havia proposat als responsables dels moviments laics diocesans, per culpa del silenci de molts d'ells. Però es tornarà a provar aquest any o l'altre.

Impromptu

Arrencada de cavall...

ORIOL CAMPS

Ja ho diuen: «Arrencada de cavall, ... parada de ruc». Això és realitat moltes vegades, i em fa por que no ho sigui una més com a resultat de la nostra «entrada» a Europa.

Perquè l'eufòria oficial ha estat cavallesca, però cal dir que tota la no oficialitat s'ha sentit perplexa. L'alegria d'entrar a Europa, i la parada de ruc a causa d'un impost recargolat, poc explicat, mal entès, sense contrapartides que es vegin. A més, imposat sense paliatius.

Perquè, si diuen que aquest impost en substitueix a vint-i-quatre, es pot pensar que no hi hauria d'haver motiu per a un desferment indiscriminat de preus que, com a conseqüència immediata, recau en el poder adquisitiu de la moneda i escursa el salari treballant guanyat.

No entenc gaire en economia. Sempre m'ha estat una ciència àrida per molt fàcil que sembli. Tot plegat em recorda la dita esmentada, i em sembla que si bé s'ha anat molt a poc a poc en l'assoliment de l'entrada a Europa, ara caldria donar temps al país per assimilar-ho un cop aconseguit l'objectiu.

El camí fet amb tartana tirada per una bona euga que mantingui el pas és més interessant que el trot endistat del cavall que ensopegant en la primera pedra fa parada de ruc.

Els biblistes catalans celebraren les seves XXIV Jornades a Lloret de Mar

LLORET DE MAR.— L'Associació Bíblica de Catalunya ha celebrat, del 2 al 4 de gener d'enguany, a Lloret de Mar, les XXIV Jornades de Biblistes Catalans.

Els treballs presentats formaran part d'un volum destinat a commemorar les ponències de les vint-i-cinquenes Jornades. Els temes tractats fan referència a l'Antic Testament, al Nou i a la Literatura Intertestamentària. Exposició, des del punt de vista històric, de la presència de Roma en els

llibres bíblics en relació amb els jueus de Palestina; tendències antimonàrquiques en l'obra deuteronomística; consideracions generals sobre la lectura dels Salms en el Nou Testament; l'elecció gratuïta d'Israel que, a Sifré Dt 32,9 (312), contemporani del Nou Testament, esdevé explicada per la "bondat" del fill, Israel, i la dolentia dels altres pobles; imatge d'Israel segons el Targum dels Profetes; les anomenades "citacions de compliment" a l'Evangeli de Mateu; valoració positiva del judaisme a l'evan-

geli de Joan; Pau i les Cartes Pastorals. Autors dels diferents treballs han estat: E. Cortés; J. Mas, A. Puig, H. Rager, J. Ribera, J. Sánchez, i J.M. Vernet. A Lloret de Mar només li mancava el ressò de l'hebreu i el grec de la Bíblia i la llengua dels Targums.

L'assemblea plenària de l'A.B.C. ha decidit comunicar la seva adhesió al II Congrés Internacional de la Llengua Catalana.

M.C.

Solsona

Declaracions del Dr. Moncadas sobre la pastoral juvenil

Els joves han d'ajudar a fer possible una Catalunya "rica, plena" i cristiana

SOLSONA.— La pastoral de la joventut és una de les més importants que té plantejades l'Església, no en va la seva necessitat està directament relacionada amb la gravetat que el tema presenta. Per tirar-la endavant es necessitava a casa nostra un home amb coratge i empena. Que no li manquen al bisbe de Solsona, doctor Moncadas.

En l'entrevista el doctor Moncadas passa revista a la problemàtica que té entre mans i ho fa en uns termes d'esperança, malgrat que no se li amaga tot el que cal fer, que es molt i no gens fàcil.

—Com ha sorgit la publicació d'aquesta carta als joves cristians de Catalunya?

—Una necessitat que sentia i sento i, alhora, la conveniència de comunicar-me amb els joves del nostre bisbat em va empenyer a adreçar-me a ells en forma de cartes.

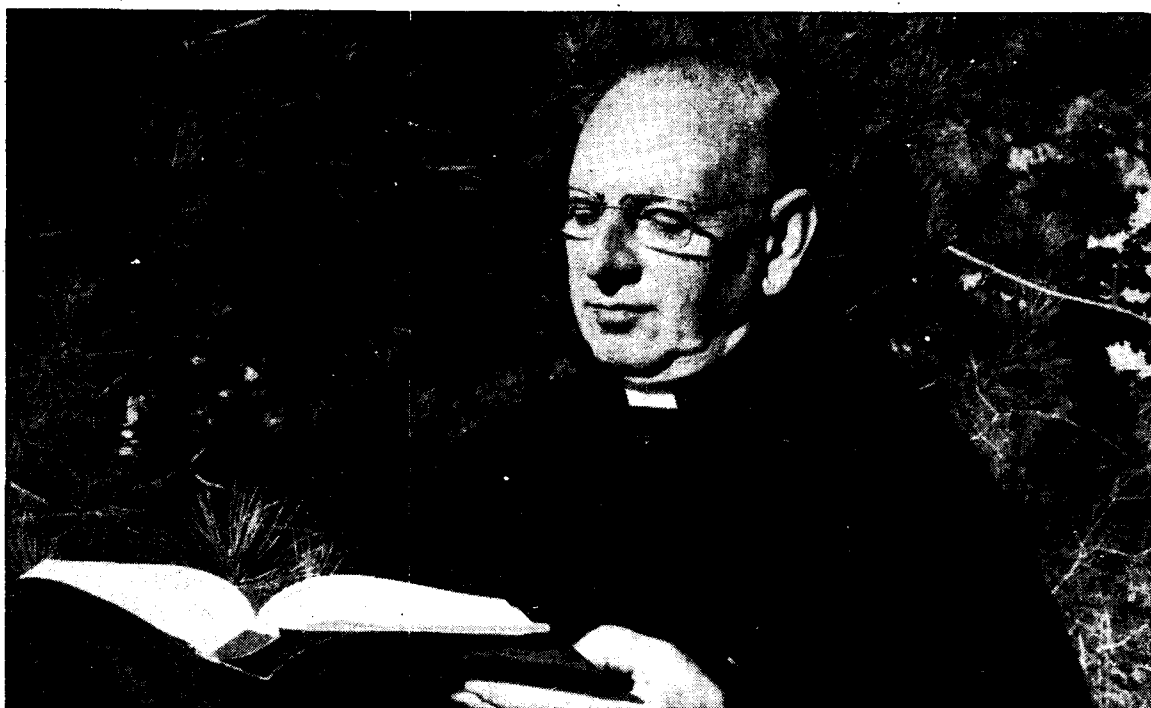
La primera es va publicar al butlletí del nostre bisbat el 25 de març del 1981, i tenia per títol: "Joves, ja és primavera." Era una invitació a la Vida dels joves i una defensa al dret de viure en qualitat, i dret que tenim tots.

L'altra s'encapçalava amb aquesta exhortació: "Cal que les espigues granin bé." I convidava a viure una militància cristiana.

A alguns els ha semblat que es podrien publicar conjuntament, car serveixen la seva actualitat i per tal que poguessin arribar a les mans i al cor d'altres joves, creients o no creients, dels països de la nostra parla.

Evitar la despersonalització

—Quina ha estat la motivació de fons per a escriure

als joves d'avui i precisament sobre un tema aparentment tan llunyà al seu món cultural i ideològic com és el de la militància?

—Cabament és un tema que queda lluny de molts joves, però crec que cal invitar-los fraternalment a conèixer i a comprometre's en aquest estil de viure la fe.

També, cal dir-ho, mogut per la urgència d'aprofundir el compromís cristià a favor dels valors tan pregonos com és ara: la vida, els desvalguts, la consciència de les pròpies arrels... Vol ser un servei per tal d'evitar la despersonalització i, ensem, per a ajudar a depassar una concepció desacreditada d'una fe esmorteïda, intimista, sentimentalista, verbal i fugissera... És a dir, ineficax.

—Quines series les afirmacions de fons o els temes més importants?

—Ja es veu: al llarg de les dues cartes traspua una crida que ve de lluny i adreçada a tots els joves sense discriminacions. Es una crida a través d'un Pastor de l'Església a casa nostra, i que ha rebut una responsabilitat dins aquest sector pastoral del jovent per part dels seus germans bisbes.

És urgent d'exhortar a la vida de militància a l'estil de sant Pau (Ef 6,10), fornir motivacions actuals, ajudar a crear els condicionaments de l'esmentada vida militant, remarcar l'originalitat d'aquesta dimensió de la fe i avançar alguns elements de pedagogia per a una nova militància cristiana del jovent.

Signes ben positius de revifalla

—Quin judici en fa, de la joventut de Catalunya, i, en

especial, de la joventut creient? Quin significat dona Vostè als encontres de joves al Miracle, de Solsona, del 1982, i al de Poblet, de 1985?

—És impossible d'explicitar un judici global. La situació és canviant i pluralista. Jo tinc fe en els joves de casa nostra de cara al futur. I constato signes ben positius de revifalla i de recerca de nous camins.

Es nota una recuperació de l'associacionisme català, tan propi del nostre poble, un intent seriós de pastoral de conjunt que obre el cor a una esperança. Els aplecs del Miracle i de Poblet són, al meu veure, els graons ben significatius d'aquest procés, d'aquesta vivència i d'aquesta capacitat. Aquests signes em dol que siguin sistemàticament ignorats o callats.

—Quina opinió té dels Moviments generals nous que apareixen avui a l'Església i, en concret, a Catalunya?

—Potser freturen d'una convocatòria ampla i oberta a tots els joves sense discriminacions tendencioses, d'uns espais suficientment espaiosos on puguin compartir el seu testimoni cristianisme i reafirmar la seva identitat cristiana, on sigui fàcil l'entesa i la pastoral més conjunta, tot respectant el seu propi tarannà i llurs metodologies... Sembla que d'aquesta manera se sentiran més reconeguts i acceptats dins el món i dins d'una Església adulta on no sempre se senten psicològicament prou confortables. Mai no resignant-nos a deixar les coses tal com estan en aquest moment.

—Quina seria la missió dels joves cristians de la nostra Església i dins el país? Com ho veuria dins els plantejaments que fa a la carta?

—Penso que ajudaria força a fer respectable dins la societat secularitzada l'adhesió a la nostra fe, a fer-la més creïble cara als joves no creients, i, així, esdevindria, potser, més operativa i transformadora als ambients socio-culturals, tot ajudant a crear uns condicionaments que protegirien la persona humana, especialment els pobres, i farien més possible bastir una Catalunya "rica i plena" i cristiana en els ambients rurals, món de les ciutats i món obrer dels barris.

És clar que el procés ha de ser gradual, molt realista, estudiant les etapes i sempre amb pedagogia d'avui.

PERE CODINACHS

Mare, explica'm un conte

Tots ho hem dit, quan érem infants. I la mare, l'àvia, l'oncle i el mestre, tothom ens ha explicat contes. Però d'això ja fa molt temps i quan ja som grans presumim d'adults i diem que ja no estem per contes. No obstant això, la realitat és ben diversa. De grans, avui, ens posem davant de la màquina, pitgem un botó, i apa màquina, posa't a explicar-nos

De fet, de grans igual com en la infància, continuem fruit amb els contes. Ara no ens asseiem a la falda de la mare, però tant si comprem una novel·la, anem al cinema o ens posem davant el televisor, de fet, el que llegim o ens expliquen, què és sinó un conte? No serà de tema infantil, innocent i ingenu. Ara les històries són de lladres i policies, d'aventures o d'extraterrestres, i sobretot amb molta violència.

L'adult exageradament addicte a la pantalla, gran o petita, inconscientment, no continua

l'actitud infantil de demanar un conte? Immergit en l'acció frenètica i en les passions que suggereix aquell bellugueig d'imatges més o menys artístiques, en realitat reviu aquella emoció que el conte de la mare o de l'àvia li feia viure.

Potser sí que mai no deixem d'ésser unes criatures, però si som adults hem d'aprendre a dir prou, a escollir les nostres lectures per tal que, ensem, que ens distreguin, ens forneixin més coneixements i ens enriqueixin espiritualment.

Si no ho fem així estem perdent el temps, estem desertant del nostre lloc de combat. Aquells contes que ens van ajudar a créixer ara ja no ens poden omplir. La nostra vida d'adults té unes altres exigències, i les hem d'atendre.

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

Trobada de capellans a Màlaga

Els sacerdots ordenats a Barcelona el 17/12/1955, varen celebrar el 30è aniversari de la seva ordenació a Màlaga, diòcesi andalusa, presidida en el servei pastoral per monsenyor Ramon Buxarrais, membre d'aquesta mateixa promoció sacerdotal.

Lleida

Tindrà lloc durant el proper mes d'abril

El Dr. Malla insta a participar en la Setmana d'Evangelització

LLEIDA.— Al bisbat de Lleida es treballa amb il·lusió tot preparant la Setmana d'Evangelització a celebrar el proper mes d'abril i que ha estat convocada pel Sr. Bisbe en carta adreçada a tots els diocessans en la qual fa una crida a la participació sigui en els treballs preparatoris com en la celebració a nivell parroquial, de comunitats i de moviments, de grups o familiar. El sr. Bisbe demana també perquè ho considera essencial la pregària de tots per l'èxit de la Setmana.

Dita Setmana té un caracter unitari per a tot el Bisbat. Són els seus objectius: 1. **Revifar** en tots els creients, especialment en els més compromesos la necessitat urgent d'evangelitzar, de fer arribar a tothom el missatge evangèlic.

2. **Revisar**, en una trobada comuna tots junts, les diferents formes d'evangelització, potenciar les existents, estudiar els problemes comuns i constatar les deficiències.

3. **Determinar** quines accions i línies són prioritàries en la tasca de l'evangelització: proposicions concretes, possibles i avaluable per al futur.

La Setmana és fruit de tota una nova sensibilitat en el Bisbat i expressió d'una voluntat de treball seriós a favor de l'evangelització tenint molt en compte la realitat actual de la vida eclesial i social de la diòcesi. Tenint també compte del Congrés d'Evangelització que hom celebrà a Madrid el passat mes de setembre, el Sínode Extraordinari de Bisbes recentment celebrat a Roma ambdós esdeveniments que reafirmen el valor i la necessitat de seguir les inspiracions i la doctrina del Concili Vaticà II.

El Bisbat de Lleida ocupa una zona de 6.812 Km² que a parts iguals s'extén per les províncies de Lleida i Osca; té una població estimada en 254.757 habitants; està distribuïda en tres zones pastorals, 14 arxiprestats i 233 parròquies, compta amb 175 capellans diocessans amb una mitjana d'edat de 56'59 anys, a més dels religiosos capellans.

Missatge del Bisbe de Lleida

Amb aquesta avinentesa el Dr. Malla adreça el següent missatge

als seus diocessans.

Em plau convocar-te a una **SETMANA D'EVANGELITZACIÓ** que s'està preparant a la nostra diòcesi, i que es voldria celebrar en principi, en la segona quinzena del pròxim mes d'abril.

La conveniència d'aquesta "SETMANA" ha sorgit de la necessitat que tenim de concienciar-nos tots els deure de proclamar les ensenyances de Jesús i d'aplicar-les a la realitat concreta del nostre Bisbat. Enllaçarà amb el Congrés d'Evangelització que amb tant d'èxit es va reunir, el setembre passat, a Madrid. L'experiència del Congrés ens serà sens dubte molt útil per realitzar millor el nostre propòsit d'arribar a unes conclusions operatives d'acord amb la nostra realitat i al compromís seriós de dur-les a la pràctica.

Després del Sínode Extraordinari dels Bisbes, que s'acaba de celebrar, ens confirma encara més que la realització de la "Setmana" s'ha d'inspirar en la doctrina i en les orientacions del Concili Vaticà II. I això, ja des del començament.

Per això mateix, més en con-

La Setmana expressa la voluntat de treballar seriosament a favor de l'evangelització tenint molt en compte la realitat actual de la vida eclesial i social de la diòcesi

cret, creiem que hi han de participar tots els que integrem el Poble de Déu: seglars, religiosos/ses, sacerdots, i Bisbe. Junts hem de reflexionar per trobar, junts també, els camins que ens han de portar a aconseguir el que volem: intensificar el treball evangelitzador que fa falta al nostre Bisbat en les actuals circumstàncies; enfortir i promoure la vida cristiana de cada diòcesi, individualment i en la família o grup a què pertany; treballar perquè el comportament de la nostra societat, en general i als diferents nivells, estigui cada dia

més d'acord amb el pla salvador de Déu.

Et demano doncs que participis activament en aquesta "Setmana". Et demano que encomanis molt a Déu la seva realització: és una col·laboració que està a l'abast de tothom, però que considero essencial: La Comissió diocesana t'anirà assabentant del que cal fer.

Escric aquestes ratlles en la Festa de la Verge de l'Esperança. Esperançat amb la celebració d'aquesta "Setmana" acudeixo confiadament a la seva intercessió.

Josep, ora pro nobis (i V)

A cal Bonamaria estaven tots tres callats.

—Bonà nit, gent.

Els dos avis només se'l miraren.

—Bona nit, Josep.

La coneixia de sempre, la seva Maria, però aquella noia sempre el deixava sorprès i corprès. Duia Déu a dintre i el duia com qualsevol altra mare. Havia estat a pic d'apedregada, ara havia d'aguantar-ne de ben crespes al veïnat, però passava dreta com si res. Fresca com una rosa. No tenia la barra del desvergonyiment, era la rosa fresca dels misteris.

Josep ja ho sabia, però la noia li venia de nou cada cop que la veia.

El Fusteret era curt de mots, abans de parlar què fos, es gratava el cap, quan s'engegava a parlar ho feia a glops tímids. Ara era l'home de casa, va parlar sense embuts.

—Pararé casa i m'hi enduré la Maria.

—Menys no podies fer, minyó.

—Pararé casa nova.

—Els Fusterets no et deuen voler a la seva.

—M'hi voldrien, però pararé casa nova.

—Tu mateix.

—Quan la tingui llesta, vindré a cercar-vos la noia.

—Ja t'hi pots afanyar, que els mesos passen.

Maria i Anna, assegudes en un racó, callaven. Quan els homes d'orient parlen, les dones callen. Anna es va mirar la filla, la coneixia des del primer esperenc i sempre li venia de nou. Amb l'instint de mare, la vella sabia que la seva mosseta tenia pau, l'havia feta bona però tenia pau.

Només per instint, Anna n'endevinava més. Aquella mocosa seva tenia la pau de la innocència. I més. Amb l'instint de dona, que no podia tenir el seu Quim, sabia que el Josep era tot un home i que, després d'uns dies d'anar a trontolls ara també tenia pau. Ves a saber d'on li venia. Ho sabia, li venia de la noia.

Mai ningú no entendria aquell parell. I Anna tampoc. Però, amb el seu instint de filla d'Israel, la vella sabia que aquells dos benaurats vivien un estrany misteri. I que Déu sobre tot.

—Bona nit, bona gent.

El Josep se'n va anar.

—Bona nit, pares.

Tan quieta com sempre, la Maria se'n va anar a dormir.

Ja sols, la vella va dir al vell:

—Quim, deixa'ls fer.

—Sí, dona, deixa'ls fer ara que ja l'han feta.

—Deixa'ls fer, que saben on van.

Més tranquils, tots dos se n'anaren a dormir.

La Malamaria

Josep es va passar aquells mesos fet un escarràs.

No parava. Després de la feina a l'obra, se n'anava a arranjat la casa nova. Havia trobat una barracota que ni els captaires no aprofitaven. En va refer alguna paret, va embegar de nou el trebol i en va pitjar ben pitjat el fang. Va fer pujar un parell de tempanells. Un fuster de poble sap fer una mica de tot fins de mal paleta. Va pintar les parets amb calç, se'n va sortir bé. Els bastiments i les portes, tot i pobres, eren d'ofici, el seu.

Beneït el Senyor Déu d'Israel. El Josep no hauria sabut mai cantar un salm, les seves mans d'home d'ofici no eren prou fines per a la cítara. Però tenia mans i braços de bastidor de temples. La barracota seria més que el temple de Jerusalem un sant dels sants més ocult i misteriós que aquell de la ciutat santa, on només hi entrava un home a l'any. Amb Jesús-Déu-Salvador, la Maria i ell serien a ple santuari. Un santuari de pobres per a la bona nova dels pobres.

La feina se li feia depressa.

Mentrestant, les dones a la font i els homes als terrats no s'estaven pas de plasereries. La Maria hi passava com si res, al Josep li feien mal. No pas per ell, per la Maria.

—Mireu-vos-la, la mosqueta morta.

Quan l'home es va girar, es va trobar amb Josep de cara. El Fusteret era ceptat i capaç de cop de puny. No va pas picar l'home, només se'l va mirar pel dret, i l'home va callar, avergonyit. No sabia perquè, estava avergonyit.

Les dones deixaven la Maria sola, només li deien allò just.

Però al poble hi havia una altra Maria que, potser per a fer joc amb els de cal Bonamaria, era de cal Malamaria. Les dones en fugien, els homes feien veure que no la veien, però més d'un entrava d'esquillentes a ca la dona.

A la font, mentre les altres dones callades eren un retret, la Malamaria es va acostar a la Bonamaria i li va dir cridant perquè tothom ho sentís:

—Bonamaria, totes aquestes són unes merdoses.

La dona es va mig girar cap a les altres fent-los llengües.

—No els en facis cabal, Bonamaria. Jo les podria fer callar de cop.

I, sense que la Mare de Déu s'ho esperés, la Malamaria se li va acostar, la va abraçar i la va omplir de besos.

L'infant va saltar de goig al ventre de la Mare.

La Verge es va tornar a trobar al dia de la cosina Elisabet, la boca se li va destravar cridant a grans crits.

La meua ànima és tota lloança a la grandesa del Senyor.

Va parar en sec. No podia dir res més. El Fill li va fer un altre salt de goig al ventre. Jesús-Déu-Salvador també hi havia vingut al món per a salvar la Malamaria. Sense saber-s'ho, Maria tenia un pressentiment. Temps a venir, una Malamaria havia d'ungir el cos mort del seu Fill.

Passaren els dies.

La casa ja era parada.

El Josep va anar a cercar la dona a casa d'ella. Fou un dia de noces de silencis morts, fins en les noies que acompanyaven Josep amb els gresols per a anar a cercar la núvia i dur-la a la casa parada. La vella Bonamaria i la Fustereta eren a llàgrimes mig de pena mig d'alleugeriment, els dos vells feien cara esquerpa.

A poc a poc, el silenci mort es va fer viu. La pau de la Maria i del Josep va entrar una mica endins de tots. No fou un festot de bodes, com ho havia de ser el de Canà, no fou una espera joiosa de noies com les de la paràbola, no hi hagué crits esbojarrats, no va córrer massa vi.

Havia de ser com va ser.

Temps a venir, el Fill de la Verge anunciaria la benaurança dels pobres. Les bodes de la Mare havien de ser pobres en l'esperit. A poc a poc, molt a poc a poc els convidats sentiren prop d'ells la pobresa d'esperit.

Un rera l'altre, els convidats marxaren amb estranya pau.

Maria i Josep es trobaren sols a la casa parada.

L'infant va saltar de goig al ventre de la Mare.

Verge Josep

Abans de passar endavant, deixem-ho llest.

Algú ara diu que Maria va tenir d'altres fills, fills de Josep.

No m'ho creuré mai. Perquè crec que el Fill de Maria fou obra de l'Esperit Sant;

Déu meu.

Josep no era un titella mascle, era un home a totes. I, mai cap home a totes no gosaria donar un altre fill a una dona que hagués estat posseïda per l'Esperit Sant. Només cal ser una mica home per a entendre-ho.

Josep també fou verge.

Ben cert per una altra banda. Déu només se la podia jugar amb un home capaç de ser verge si Ell li demanava.

Per sempre.

Josep Mª Ballarín i Monset

XXXIII VIATGE CULTURAL

26 gener 1986

VISITAREM

SANTA COLOMA DE QUERALT CONESA VALLFOGONA DE RIUCORB

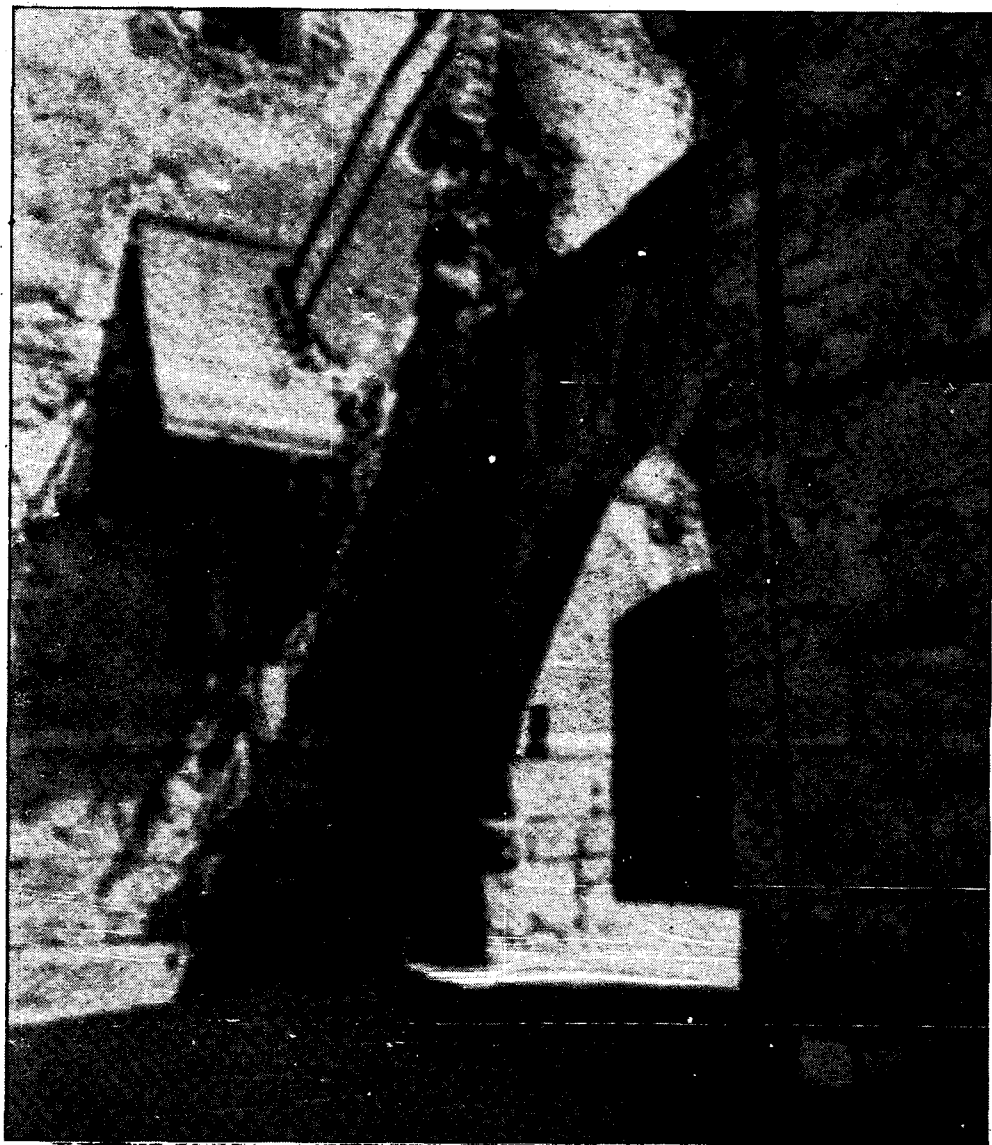

SANTA COLOMA DE QUERALT. (2.743 h.) Les terres de la que seria la baronia de Queralt i més tard el comtat de Santa Coloma sembla que foren reconquerides pel comte Guifré el Pilós.

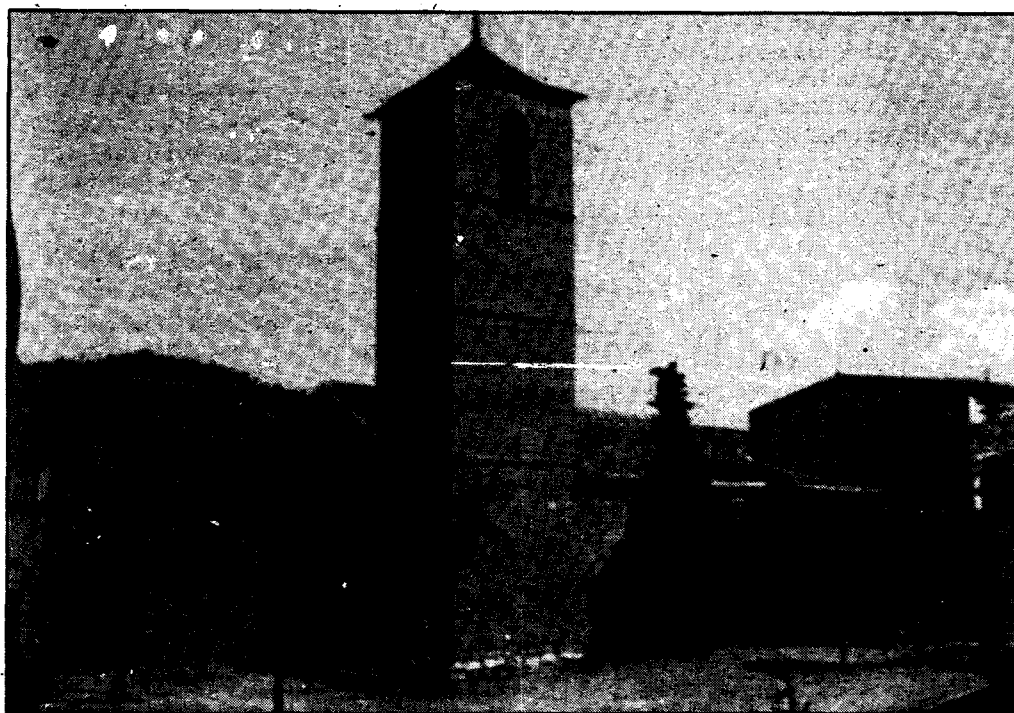
En temps del seu fill, el comte Sunyer, s. X, Queralt i Olèrdola constituïen els bastions avançats del comtat de Barcelona, punts d'inici de la reconquesta de la Catalunya Nova. La família Gurb-Queralt, associada amb els Cervelló —als quals passà la meitat de Santa Coloma i Aguiló— inicià la repoblació de la part alta de la Conca al segle XI.

L'església parroquial construïda entre 1262 i 1540, és d'una nau amb capelles laterals i constitueix un bell exemplar del gòtic català. En una de les capelles hi ha un dels més importants retaules del període gòtic que s'han esculpit a Catalunya: el retaule de Sant Llorenç de Jordi de Déu, construït entre 1378 i 1380.

Castell dels Comtes. Destaca la seva torre de l'homenatge. Tenia el famós retaule de Sant Joan, avui conservat al Museu d'Art de Catalunya a Barcelona.

CONESA. Església s. XIII-XIV. El Castell (Casa delmera de Santes Creus construïda l'any 1569 per l'abat Contijoc)

VALLFOGONA DE RIUCORB. Conegut per les seves aigües medicinals. Destaca la seva plaça, amb l'església de Santa Maria i les restes del Castell.

Preu, 1950 pessetes, comprenent viatge, visites, propines, sortida de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al tel. 215 28 05 Sra. Montserrat.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Dinarem a l'Hotel Regina a Vallfogona de Riucorb

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

Entrevista amb el cardenal Martini, arquebisbe de Milà

“La santedat no té necessitat de ser elitista”

La diòcesi de Milà és la més important del món per la densitat del seu teixit eclesial: 1.135 parròquies, 3.500 preveres, 11.000 religiosos, i també la primera d'Europa en nombre de batejats: 4'8 milions; La regeix, des de 1980, el cardenal Carlo Martini, de 58 anys, jesuïta, que va predicar els exercicis espirituals del Vaticà l'any 1978.

Director de l'Institut bíblic durant nou anys, i l'any 1979 va ser rector de la Gregoriana.

El cardenal Martini vol fer de la seva prestigiosa diòcesi un pont entre l'Europa i el Tercer Món. En una ciutat marcada pel terrorisme, l'atur i la modernitat, ell es presenta com l'home de la reconciliació.

—El Concili Vaticà II situa les tasques de l'Església en el món d'avui. ¿Com es pot explicar la vostra carta a sant Carles Borromeo, bisbe de Milà el 1563, per demanar-li el seu ajut?

—Jo em dic Carles. I des de la meua infantesa m'he adreçat al sant. La gravetat del seu rostre en les pintures m'impresionava. Em feia l'efecte que em renyava. Jo tenia un gran desig d'interpel·lar-lo. Esdevingut bisbe de Milà, he recollit la seva obra com una font viva. M'he posat a parlar-li, a demanar-li consell per a les meves tasques pastorals. Després en el decurs de les meves meditacions he descobert un text de Jacques Maritain en el qual precisament invita a parlar amb els sants. El filòsof francès defensa la idea que els sants continuen ocupant-se de les coses que han estimat sobre la terra.

En el segle XVI, sant Carles s'ocupava dels problemes de Milà. I així m'ha vingut la idea d'escriure-li i de fer-me acompanyar per tots els meus feligresos. Pau VI va escriure bellíssimes pàgines sobre Carles Borromeo. Parla de la santedat del poble. Actualment, allò que és important no és pas tenir una santedat elitista, reduïda a la canonització d'alguns personatges o moviments. Tenim necessitat d'una santedat difosa. En les meves visites pastorals, trobo multitud de gent senzilla, pertanyents a algun moviment particular, però que viuen en l'Església una vida de santedat sinó heroica almenys amb gran tensió moral.

Una església local ha de distingir-se sobretot per una capacitat de suscitar, al voltant del bisbe, una florida de santedats populars. *Lumen gentium* crida per altra banda a cadascú a aquesta vocació. Jo mantinc que és una via necessària cara a l'ateisme de l'ambient.

—La vostra primera al·locució des de la catedral de Milà parlava d'una ciutat “meravellosa i terrible” alhora...

Més d'una vegada des del nostre setmanari hem parlat de la similitud entre les diòcesis de Milà i de Barcelona. Per aquest motiu i pel seu interès, transcrivim l'entrevista que el cardenal Martini, arquebisbe de Milà va concedir al redactor de “La Croix” Georges Mattia, abans del proppassat Sínode extraordinari de Bisbes, ja que el seu interès depassa la circumstància d'aquest.

—De fet, jo citava la carta d'una mare de família. La ciutat mateixa s'autodefineix una mica així. Com moltes metròpolis modernes, Milà té una doble cara. D'una part, una gran duresa, un ritme de vida trepidant una competència exacerbada, el terrorisme, la droga i la marginació social multiforme. I és al mateix temps una ciutat esplèndida, molt oberta, dotada amb un gran cor.

L'any passat, pel Divendres sant, vaig voler recomençar la gran processó que feia sant Carles, quatre segles enrra, per la ciutat empestada. Desenes de milers de milanesos seguien els meus passos. A cada estació meditàvem els mals presents. Jo, actualment, veig tres menes de pesta.

Primer, la violència, directa o més o menys encoberta en les injustícies socials, la violència sobre la vida naixent i la de la droga. L'altra pesta és la de la soledat de les persones grans, aïllades, sense tendresa, amb tota l'alienació que pot derivar-se'n. Finalment, la corrupció social o política, amenaça constant per una societat tecnocràtica i burocràtica.

—Contra la pesta, Carles Borromeo feia penitència canviant el seu matalàs de llana per una malfega de palla. ¿Com seria eficaç, avui?

—Hom no disposa de mitjans objectius totalment fiables. Només l'Esperit Sant ens fa poderosos. Enumerar els mitjans suposa un discerniment espiritual i pastoral. El

més fonamental és la pregària, escoltar la Paraula i escoltar l'Esperit que ens guia a través d'aquests temps. Només l'Esperit venç les pestes. L'Esperit pot indicar-nos els mitjans concrets, sense privilegiar-ne cap, sense il·lusions de trobar una panacea. Meditem també sobre la nostra capacitat de fer silenci en nosaltres mateixos, per descobrir, dia a dia, els mitjans, potser simples, que el Senyor ens envia.

És necessari posar-se a escoltar a la vegada la Paraula de Déu i tots els homes sense prejudicis. Pel que fa al diàleg, Pau VI n'era un gran artesà, dedicant-li la seva primera encíclica, i cal guardar-se de donar-li un sentit màgic.

—Una Conferència internacional s'ha clos, fa poc, a Roma, sobre les possibles relacions entre l'Església i el món dels negocis enfront el deute dels països del Tercer Món. Diverses vegades heu condemnat el benefici absolut. ¿Com unir ètica cristiana i mercat de negocis?

—L'any 1982, quan la crisi industrial era en el seu ple, vaig instituir la Diada de la solidaritat. Des del gener tots els diocesans són invitats a reflexionar sobre l'economia. Una col·lecta permet també nodrir un fons pels que estan en atur i estan més necessitats. Aquest any el tema de la Diada era el refús a vulgaritzar l'atur. L'economia no ha de doblegar-se a la sola mecànica del benefici. Ha de permetre la remuneració del capital invertit però sense constituir el fi únic de la pro-

ducció. L'home ha de tenir la primacia tant en el treball com en tot. La meua crida s'adreça a tothom: homes polítics, industrials, sindicats, obrers... El conjunt de la comunitat cristiana ha de bastir un nou ordre social, el que proposa Joan Pau II en la *Laborem exercens*.

Els programes tecnològics i biològics són signes de la participació de l'home en el poder creador de Déu. Però la novetat no ha de trepitjar les arrels ètiques i morals. És necessari unir ètica, desenvolupament i solidaritat. La societat no sobreviurà si no sap resoldre sobre bases ètiques els problemes socials. Aquest repte és llançat a tots els homes i a tots els pobles ja que la interdependència de l'economia requereix un esforç universal.

—La moda de nous llenguatges fa difícil la transmissió de la fe. ¿Com s'ha de catequitzar, avui?

—És menys important, potser, trobar el llenguatge modern adequat que veritablement voler catequitzar. Quan l'experiència de fe és autèntica, troba amb seguretat les seves formes expressives. Sense fe qualsevol llenguatge és va. La fe ha d'anar davant de tota perfecció formal de la catequesi. Cadascú ha de retrobar Jesús en el seu cor i en la seva vida. Reformar els catecismes és necessari, però sense pretendre trobar en un dia el llenguatge ideal. És l'Esperit Sant qui suscita la fe en els cors. Les formulacions de la fe ja existeixen a partir del símbol dels apòstols...

—Com veieu el paper de les Conferències episcopals en un context de canvis accelerats?

—La col·legialitat és una necessitat, no una novetat. Les ràpides mutacions de la societat fan més indispensables, per tant, les relacions col·legials entre els bisbes. L'Església planta a en diferents cultures, ha de guardar en el seu si la unitat de llenguatge. Sense la col·legialitat no podria fer-se

comprendre. A més de la unitat de llenguatge, cal revifar la unitat de la fe, de la caritat, especialment a través dels Sínodes que posen els bisbes en comunicació.

—Com veieu l'Església als vint anys del Concili?

—Un balanç és difícil ja que el Vaticà II reflexionà sobre totes les formes de presència humana en el món, i sobre la vida de l'Església. L'Església està profundament marcada per l'impacte conciliar. L'Església ha viscut veritablement una nova primavera, sobretot en el camp de la litúrgia. El Concili ha representat un salt qualitatiu endavant. Certament que no tot ha estat possible dur-ho a terme encara i el judici pot variar segons les regions i els temes. Però en conjunt, el Concili ha estat una gran gràcia, una gràcia necessària. Sense ell, l'Església viuria actualment problemes molt més greus.

—El vostre diàleg amb sant Carles, acaba amb una pregària. ¿Que us prometeu pel present Sínode extraordinari?

—Totes les dificultats sorgides després del Concili no poden ser imputades al Concili. La major part existien abans, evidents o latents. El Concili ha estat un do de l'Esperit Sant, en un clima turmentat. No ha pogut frenar tots els capgiraments. ¿Podrà fer-ho en la resta? L'home sempre pot ser infidel a la gràcia de Déu.

Vetera novis perficere et augere: aquesta expressió de l'antiga tradició milanesa significa que la nostra Església de Sant Ambrós roman a la vegada fidel a la tradició i desitjosa de perfeccionament i de vivificar els elements a la llum dels nous temps. En aquesta perspectiva, aquest Sínode haurà de mirar endavant i endarrera. I no solament enrra.

Entrevistat per:
Georges Mattia
(La Croix)

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

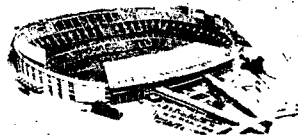

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llautó, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

El Vaticà, un estat dins una ciutat

La Ciutat del Vaticà ofereix al Sant Pare una residència, els edificis necessaris pels seus despatxos i els diferents serveis indispensables pel govern espiritual dels 800 milions de fidels dels que compta avui en dia l'Església catòlica.

El Papa treballa amb col·laboradors

Tot i així, l'ofici de Sant Pare imposa al seu titular una càrrega aclaparadora. No sempre havia estat així. Només cal veure com en ple segle XIX, el papa Pius IX podia anar a l'òpera o passejar-se enmig del seu poble. Però a partir de Pius X, la vida del Papa és austera.

En les mateixes Congregacions, hi ha els "oficiaris", els funcionaris, que tenen càrrec dels despatxos de la Congregació on treballen els secretaris, els mecànografs i els comptables. Aquestes tasques les duen a terme els laics, homes o dones.

També els laics són membres de certs organismes nascuts després del Concili Vaticà II. La francesa Marie-Ange Besso és al cap dels serveis de la Comissió "Justícia i Pau", sota l'autoritat directa del sots-secretari. Així i tot, la facultat de prendre decisions continua en mans dels clergues. Per pertànyer a tot aquest funcionari, s'exigeix un jurament especial que assegura el secret dels as-

Diversos mitjans informatius han tractat sobre la vida particular del Papa i l'estructura de l'Estat del Vaticà. No sempre la informació ha estat objectiva i a voltes s'ha buscat un sensacionalisme improcedent.

"Catalunya Cristiana" presenta aquest informe a l'abast de tothom, sobre el pontificat actual en general, sobre el secretari i secretariat vaticà, les Congregacions romanes —semblants a ministeris— i una jornada normal de la vida de Joan Pau II. La informació ha estat obtinguda de fonts molt properes a la Santa Seu.

Pius XI, Pius XII i Pau VI en són exemples. Arribaven a treballar fins a 18 hores diàries. Només les setmanes estiuenques passades als jardins de Castelgandolfo aportaven un relaxament a la seva inhumana disciplina.

L'enclaustrament i les hores inacabables de despatx constitueixen per qualsevol nou Papa un risc de desequilibri, donat que la seva vida anterior no els havia preparat per la nova vida. Però, d'altra banda, ells decidiren ser Papa, i amb això cadascú escollia el ritme de vida que s'adaptava millor al seu temperament.

Avui, la gran part de la feina que anteriorment requeria al Papa, correspon al cardenal Secretari d'Estat, monsenyor Agostino Casaroli, que segons la reforma de la Cúria que féu Pau VI mitjançant la Constitució del 15 d'agost de 1967, col·labora estretament amb el Sant Pare en l'impuls de la direcció general de l'Església i la direcció particular amb els afers estrangers. Vetlla també per la coordinació de les distintes Congregacions romanes i representants de les administracions eclesials, els secretaris, els consells i les comissions.

Cada Congregació romana és presidida per un Cardenal Prefecte i un o més secretaris. Els membres de cada Congregació són bisbes o prelatos de la Cúria i, des de la reforma de Pau VI, set bisbes residencials col·laboren en els treballs de les Congregacions.

sumptes tractats en les diferents comissions.

Menys protocols

Tot i que l'estructura en si podria semblar complexa, des del Papa Pau VI tot allò innecessari ha estat suprimit. El mateix Joan Pau II ha reduït el protocol al mínim.

Es desplaça amb el mínim seguici, acompanyat només del seu secretari particular i del Prefecte de la Casa pontificia, el francès Jacques Martin. Martin mateix controla les audiències i el protocol, mentre l'irlandès John Maggee prepara les celebracions litúrgiques i assisteix al Papa a l'altar.

Referent al món civil de l'Estat del Vaticà, l'Associació d'Empleats Laics té cura de dirimir les condicions de treball i altres afers laborals del Vaticà.

El papa Joan Pau II d'un ofici de despatx n'ha fet un apostolat itinerant: cada diumenge visita una parròquia o institució de Roma, cada mes una província italiana, i en 7 anys, ha recorregut 350.000 kms. en 27 peregrinacions apostòliques. Ha fet cas omís del protocol, sense que el respecte afectuós perdés credibilitat. Lluny de banalitzar el Papa, aquesta transformació ha augmentat la seva audiència.

Karol Wojtyla

Joan Pau II té 65 anys, amida

1'74 m. i pesa 80 kgs. Continua amb les seves pràctiques esportives i conserva el seu gust per la vida a l'aire lliure. Joan Pau II és el primer Papa que ha estat hospitalitzat com tothom al món; riu i canta en públic, fa bromes divertides, es banya, esquia i menja amb els seus amics o col·laboradors. Tots aquests fets han humanitzat la imatge del Papa, i els seus sofriments, endurits després de l'atemptat, li han donat una dimensió encara més humana. Tot això sense deixar mai enrera la seva tasca pastoral. En les seves hores de despatx, qualsevol document, encara que no hi aparegui la seva signatura, el llegeix, l'estudia i anota allò que creu convenient.

Joan Pau II ha guardat els seus costums al Vaticà. Es lleva a les 6 de matí i se'n va a dormir cap a les 10 del vespre. Gimnàstica, dutxa ràpida i un quart de meditació formen part de la seva primera hora diària. Després es dirigeix a la seva capella privada, acompanyat dels dos secretaris. A aquesta celebració eucarística hi convida a la superior o superiora generals (i llurs assistents) d'alguna congregació religiosa que tingui el Capítol General a Roma; també invita els bis-

bes d'un país o regió que han vingut a Roma; també grups de laics o amics polonesos, el capellà i els responsables d'alguna parròquia

romana que el Papa visitarà el diumenge següent.

Un cop acabada la missa, es dirigeix a la biblioteca, on s'entreté

at

t

amb algun dels seus convidats. Mentrestant, el fotògraf de l'"Osservatore Romano", Arturo Mari, pren fotografies. Després d'haver ofert a cadascú un record, una medalla o una imatge, el Papa s'acomoda. Algunes vegades invita algú a esmorzar, que és servit per unes monges.

En acabat el Papa es dirigeix al seu despatx on manté uns minuts de conversa amb els seus col·laboradors més propers per examinar el programa de la jornada.

Joan Pau II rep a tothom

A les 11, el Papa es dirigeix a la biblioteca de les audiències, al segon pis. En aquest ample despatx, tal com feien els seus predecessors, rep els col·laboradors immediats, el cardenal Casaroli, secretari d'Estat; monsenyor Eduardo Somalo, substitut, que fa de secretari general del govern de la Santa Seu; els Prefectes de les Congregacions; els seus familiars; els bisbes de visita "ad limina"; els Superiors Generals d'ordes i congregacions religioses; els ministres o nous ambaixadors que presenten les seves cartes credencials... En

tot un any, es calcula que el nombre d'audiències oscil·la entre 450 i 500.

A migdia, el Papa conversa amb els convidats que li han demanat. La cuina està en ple moviment. Joan Pau II, que té plena consciència del fet, convida a taula els seus invitats. Els plats italians alternen amb la cuina nacional polonesa: pirojki, coques, sernik, pastissos de formatge, peixos en glaç...

Després de dinar, Joan Pau II reposa mitja hora, tot passejant per la terrassa de sota els seus apartaments. Llegeix el breviari i aprèn un xic la llengua del país que visitarà en un proper viatge. En acabat, continua al seu despatx on romandrà sol, sense rebre ningú, fins a quarts de set.

Segueixen les audiències regulars amb els diferents responsables del Secretariat d'Estat. Joan Pau II escolta i es fa portar els "dossiers". Rarament pren decisions i no es deixa influir. Encomana als seus col·laboradors allò que no considera massa essencial. Es reserva els nomenaments importants, especialment dels bisbes, pels quals reflexiona llargament.

Últimes hores del dia

Després de sopar, a les vuit, el Sant Pare torna al seu despatx on estudia els "dossiers" tramesos. És

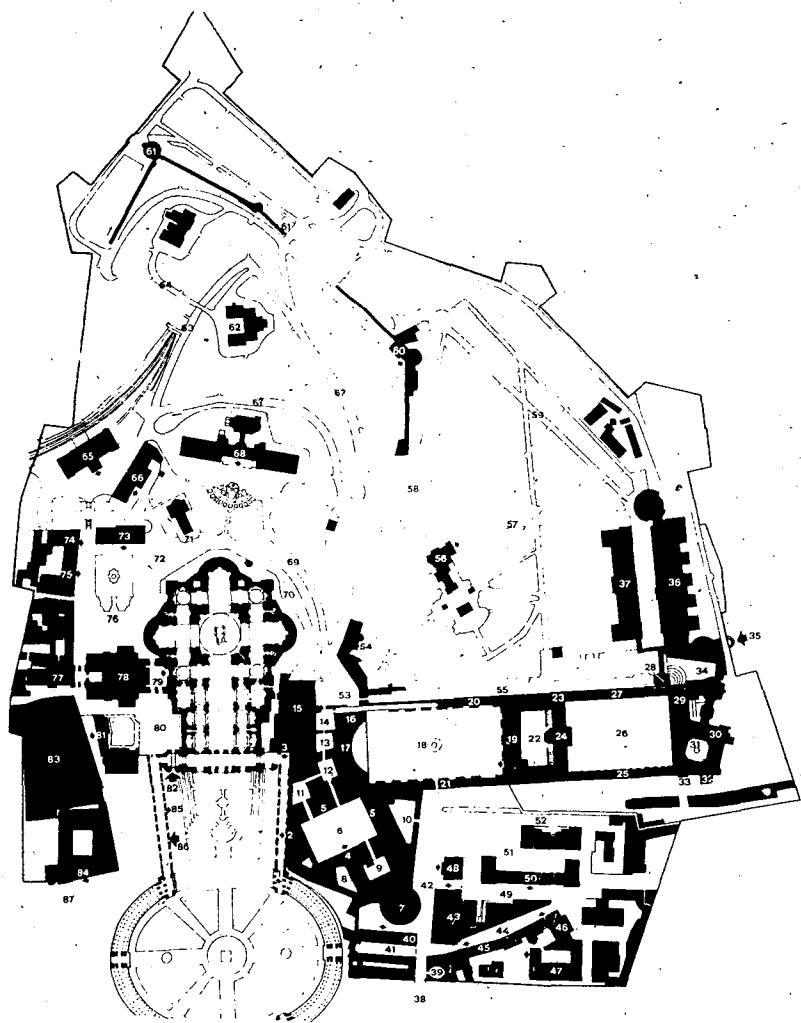
quan també prepara les audiències de l'endemà i elabora documents doctrinals o encícliques del tipus de "Redemptor hominis" o "Laborem exercens".

Això, durant un parell d'hores, fins que el llum s'apaga a la segona

finestra del tercer pis, cara sud del palau que domina la plaça de Sant Pere. El llum que s'apaga indica que el Papa ha deixat el treball per retirar-se al descans de la nit.

Josep Comajoan

La Seu del govern espiritual de l'Església

1. Porta de Bronze.
2. Escala de Pius IX.
3. Escala reial.
4. Escala noble.
5. Lògia.
6. Pati de Sant Dàmas.
7. Torre de Nicolau V.
8. Pati del Majordom.
9. Pati de Sixt V.
10. Pati del triangle.
11. Pati del Mariscal.
12. Pati dels Papagais.
13. Pati dels Borja.
14. Pati dels centinelles.
15. Capella Sixtina.
16. Torre dels Borja.
17. Apartament dels Borja. Estances de Rafael (segona planta).
18. Pati del Belvedere.
19. Biblioteca apostòlica (saló de Sixt V).
20. Biblioteca apostòlica (Museu Sacre). Galeria dels mapes geogràfics (segona planta).
21. Galeria lapidària.
22. Pati de la biblioteca.
23. Torre dels vents.
24. Nova ala del museu Claramonte.
25. Museu Claramonte.
26. Pati de la pinya.
27. Biblioteca apostòlica (Museu profà). (Galeria dels canelobres) (segona planta).
28. Els quatre reixats.
29. Museu gregorià egipci (Museu gregorià etrusc) (segona planta).
30. Museu Pius Clementí.
31. Pati Octogonal.
32. Escala de Bramant.
33. Pont de la galera.
34. Pati de les corasses.
35. Entrada als museus vaticans.
36. Museu gregoriàns-profans, Pius Cristià i Missioner.
37. Pinacoteca.
38. Porta de Santa Anna.
39. Església de Santa Anna.
40. Obra del Sant Pare.
41. Pati de la Guàrdia Suïssa.

42. Via del Belvedere.
43. Tipografia Políglota Vaticana.
44. Via del Pelegrí.
45. Laboratori per la restauració dels tapisos.
46. Tipografia de l'"Osservatore Romano".
47. Seu del Servei de Seguretat.
48. Oficina central postal.
49. Via de la Tipografia.
50. Palau del Belvedere.
51. Via del Correu.
52. Via Pius X.
53. Plaça del Forn.
54. Font del Sagrament.
- 55.AVINGUDA dels jardins.
56. Caseta de Pius IV.
57. Via del jardí quadrat.
58. Font de l'Aquiló.
59. Via central del bosc.
60. Direcció de Ràdio Vaticà.
61. Gruta de Lourdes (Torre de Sant Joan).
62. Seminari etiòp.
63. Via del seminari etiòp.
64. Via Marconi.
65. Estació Ferroviària.
66. Escola de Mosaics.
67. Via de l'Observatori.
68. Palau del Governatorato.
69. Via del Governatorato.
70. Via dels fonaments.
71. Església de Sant Esteve.
72. AVINGUDA de Sant Esteve.
73. Palau del Tribunal.
74. Residència de l'Arxiprestat.
75. Palau de Sant Carles.
76. Plaça de Santa Marta.
77. Hospici de Santa Maria.
78. Casa Parroquial i Sagristia de Sant Pere.
79. Entrada a les grutes vaticanes.
80. Plaça dels màrtirs romans.
81. Col·legi teutònic.
82. Entrada a l'"Arc de les Campanes".
83. Nova Sala de les Audiències del Papa.
84. Palau del Sant Ofici, Seu de la Congregació per la Doctrina de la Fe.
85. Oficina postal.
86. Oficina d'Informacions.
87. Plaça del Sant Ofici.

"LLEGIR BEN CLAR EL LLIBRE DE LA LLEI, PERQUÈ LA LECTURA FOS ENTENEDORA"

Aquesta narració descriu un moment molt significatiu de la història d'Israel: la represa com a poble congregat per la Paraula de Déu —la Llei— després de l'experiència de l'exili i la deportació. El poble que havia estat congregat per Déu, al Sinai, per mitjà de Moisés, per a fer aliança amb el Senyor, és ara reunit altra vegada per la Llei de Déu, proclamada pel sacerdot Esdras. I la Paraula produeix una colla de reaccions: assentiment en la fe —"Amén, Amén!"—, penediment per no haver-la posat en pràctica, i confiança en la misericòrdia de Déu.

Lectura del llibre de Nehemies (8:1-4a,5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obri el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora. El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: "La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el vostre Déu: no us entristiu ni ploreu". Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: "Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força".

"LES VOSTRES PARAULES, SENYOR, SÓN ESPERIT I VIDA"

Els auditors d'Esdras i nosaltres mateixos podem fer nostres les paraules del salm, paraules de lloança a la Llei del Senyor. La millor lloança, no obstant, que es pot fer a la Llei del Senyor és una vida que en sigui el reflex fidel.

Salm 18:8,9,10,15 (R.: Jo 6:63b)

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos.
tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Senyor,
penyal meu, redemptor meu. R.

L'Església sota la Paraula de Déu

El diumenge tercer del cicle C del leccionari —avui— és un dia particularment apte per aturar-nos a reflexionar una mica sobre el sentit de la litúrgia de la Paraula, en la missa i en els sacraments, i àdhuc en les celebracions de la Paraula.

La presència de la lectura bíblica en les celebracions és un fet que no sorprèn gens a les noves generacions, però que a les persones que hem viscut les celebracions en latí, i amb una selecció força més reduïda de textos bíblics, ens fa adonar del pas endavant que ha significat la reforma del Vaticà II.

Ens podríem preguntar per què avui és un dia particularment adient. La resposta és senzilla. En primer lloc, perquè avui les lectures de la missa parlen totes —excepte la segona— d'aquest tema. En segon lloc, perquè avui comencem la lectura continuada de l'evangeli de Lluc, que continuarem llegint durant tots els diumenges de l'any, excepte el temps pasqual. En tercer lloc, perquè el Sínode recent ha insistit en la importància de mantenir la relació viva entre l'Església i la Paraula de Déu; p.e., en el títol de la síntesi final parla de "l'Església, sota la Paraula de Déu..."; i també, quan parla del Catecisme, diu que ha d'ésser bíblic i litúrgic, etc.

La primera taula

La primera cosa que cal dir sobre la litúrgia de la Paraula és que no es tracta d'una "preparació" a la missa, sinó d'un "primer moment" de la missa, o, si es vol, d'una "primera taula" per alimentar el poble reunit. La Constitució sobre la litúrgia, i tota la documentació conciliar, diu clarament que la proclamació de la Sagrada Escriptura és un esdeveniment: allò que està escrit en el llibre es fa Paraula viva, anunciada als creients, de tal manera que l'Assemblea experimenta com Déu els parla avui. També ho diu el text conciliar, recollint una expressió de sant Agustí: "Déu parla a l'assemblea en les lectures i nosaltres responem amb les oracions". Per això "celebrem" la Paraula, perquè la seva proclamació és ja un signe de la presència de Déu.

La lectura i l'escoltar

Hom s'adona tot seguint d'una sèrie de conseqüències. La primera, la importància que té la manera com es llegeix la Paraula, i com s'escolta. La lectura és un acte de servei a la Paraula i a l'assemblea; per això el lector ha d'ésser el transmissor fidel del text, posant tota la seva persona en aquest acte; per això també cal que llegeixi aquell membre de l'assemblea que estigui realment preparat per a fer-ho, i no pas un voluntari improvisat. No és pas perquè sí que a l'Església es preveu que hi hagi homes instituïts especialment per aquest ministeri, encara que actualment siguin molts els fidels capaços de llegir correctament, gràcies a Déu.

Però també és molt important la manera com s'escolta. Si llegim la primera lectura d'aquest diumenge ens adonarem de les reaccions que es produïen en l'assemblea que escoltava la Llei proclamada per Esdras. Aquest és el model en el qual ens hem d'emmirallar. Quan escoltem la Paraula de Déu hem d'arribar a ésser conscients que aquella Paraula és per a nosaltres, i que, per tant, ens fa plorar, o ens posa alegres, ens descobreix el nostre esperit, o ens dona consol. I això —notem-ho bé— no es refereix a l'homilia, sinó a la Paraula proclamada. L'homilia és una ajuda, un servei, per-

què aquesta Paraula pugui ser assimilada, i per donar-li una interpretació eclesial.

¿Altres "paraules"?

Una segona conseqüència que cal tenir ben present, és que cap altra "paraula" —un text no bíblic— pot substituir la lectura bíblica en la litúrgia de la Paraula.

Malauradament, sembla a alguns que "és més interessant" llegir altres textos... És una desviació. No vol pas dir això que el cristià només hagi de llegir l'Escriptura, evidentment; però la litúrgia de la Paraula s'ha de reservar a la Paraula de Déu. Hi ha altres moments de pregària personal, o en grup, en els quals serà adient fer altres lectures, però no a la missa. Això val igualment del salm, que és també una lectura bíblica.

La catequesi bíblica i els cants

Una tercera conseqüència sorgeix tot seguit. Per tal que la lectura pugui ésser més profitosa, convé que no resulti estranya als oients. ¿Com aconseguir-ho? La resposta és tot un programa, i ens l'ha donat el Concili i més recentment el Sínode, enllaçant amb tota la Tradició de l'Església: la catequesi, la formació cristiana, ha d'estar tota ella penetrada de la Bíblia. El llenguatge de la Bíblia, les imatges, la història del poble de Déu, les pregàries inspirades, haurien de ser l'aliment i el teixit de la formació dels cristians. Hem d'estar ben convençuts del mateix que creien els primers cristians: que l'Escriptura sencera té el seu acompliment en Jesucrist. Ell mateix ho proclamà a la sinagoga de Natzaret (vegeu l'evangeli d'avui), i ho digué més tard als deixebles d'Emaús. La nostra "cultura" com a cristians és necessàriament una "cultura" bíblica; sense ella, serà molt difícil entrar en el sentit de l'evangeli, si no impossible.

El que diem de la catequesi podríem dir-ho d'altres elements de la participació en la litúrgia. Per exemple, els cants. El Concili va fer notar que, en els textos litúrgics, els himnes i les pregàries ressonen constantment els temes de la Paraula de Déu; així, diu el Concili, "es promou l'amor viu i suau envers la Sagrada Escriptura". ¿Per què no escollir cants que mantinguin aquest principi? Massa vegades la lletra dels cants expressa més els sentiments personals d'un autor que no pas la fe de l'Església, el missatge de l'Escriptura.

La segona taula

Finalment, cal dir una cosa molt important. La litúrgia de la Paraula és el "primer moment" de la missa, la "primera taula", que ens introdueix en el "segon moment", la "segona taula": l'Eucaristia. Allò que la Paraula viva ha anunciat, ho fa la Paraula de Crist, per la força de l'Esperit, en la pregària eucarística. Jesucrist no ha volgut només que fos anunciat l'Evangelí, sinó que els homes entressin en comunió amb la seva persona. Quan, a l'evangeli d'avui, escoltem l'afirmació: "Avui s'acompleixen aquestes paraules", sabem que això significa que "Crist continua anunciant l'evangelí", però també que allò que s'anuncia s'acompleix realment entre nosaltres en l'Eucaristia: el misteri de Crist, ple de l'Esperit Sant, que, des de la dreta del Pare, ens continua comunicant la seva força alliberadora, oferint la gràcia del Senyor, que és la joia i el perdó dels pecats.

"VOSALTRES SOU EL COS DE CRIST I PART DELS SEUS MEMBRES"

Continuem exactament la lectura en el punt on la deixàrem el diumenge passat. La unitat i la diversitat dels dons de l'Esperit tenen un mitjà d'expressió molt clàssic de sant Pau: la imatge del cos humà. Pel baptisme i la confirmació els homes som units a la persona de Crist ressuscitat. Així, els cristians esdevenim en el món el "cos de Crist". Aquesta imatge, juntament amb la de "poble de Déu" i "temple de l'Esperit Sant", és una de les més completes per significar el que és l'Església.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12:12-30)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Si el peu deia: "Com que no sóc mà, no sóc del cos", no per això ja no seria del cos. Si l'orella deia: "Com que no sóc ull, no sóc del cos", no per això ja no seria del cos. Si tot el cos fos ull, ¿com podria escoltar? Si tot el cos fos orella, ¿com podria oïr? De fet, però, Déu ha distribuït en el cos cadascun dels membres com li sembla. Si tots els membres es reduïssin a un de sol, ¿on seria el cos? Per això els membres són molts, però el cos és un de sol. L'ull no pot dir a la mà: "No em fas cap falta". Ni tampoc el cap als peus: "No em feu cap falta". Ben al contrari: els membres del cos que semblen més delicats són els més indispensables, els que ens semblen menys nobles, els cobrim amb més honor, els que ens semblen menys decents, els tractem amb una decència que no necessiten els qui ja són decents. Déu ha disposat el cos de tal manera que dona més honor als membres que més en necessiten, perquè no hi hagi desacord en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això, quan un membre sofreix, sofreixen amb ell tots els altres, i quan un membre és elogiat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres. Dins l'Església, Déu ha posat en primer lloc apòstols, en segon lloc profetes, en tercer lloc mestres, després els qui tenen poder d'obrar miracles, després els qui tenen la gràcia de donar la salut als malalts, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar llenguatges misteriosos. No tothom ha de ser apòstol o profeta o mestre. No tothom ha d'obrar miracles, ha de tenir la gràcia de donar la salut als malalts, ha de ser capaç de parlar llenguatges misteriosos o ha de ser capaç d'interpretar-los.

"AVUI S'HAN COMPLERT AQUESTES PARAULES DE L'ESCRITURA"

El text evangèlic d'avui està format per dos fragments, ben separats l'un de l'altre en el text de Lluc. El primer és el pròleg que posa l'evangelista a tota la seva obra —l'evangeli i els Actes—; el segon és la primera part de la narració del començament del ministeri de Jesús a Galilea, concretament a Natzaret, "on s'havia criat".

Ambdós fragments ens ajuden a comprendre més i més el significat de la proclamació de l'evangeli, avui, en l'Església. La persona de Crist, en el qual s'acompleixen totes les escriptures, és la que continua parlant-nos avui "quan es llegeixen les escriptures" (Concili Vaticà II). Aquestes són el resultat d'un procés de transmissió de la comunitat cristiana, que enllaça amb aquells que foren "testimonis de vista i després transmetren de paraula" els fets fundacionals: la vida, el ministeri, la mort i les aparicions de Jesús, el Crist.

Evangelí segons sant Lluc (1:1-4; 4:14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmetren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneixis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungut per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor". Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: "Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura".

Calendari

Diumenge, 26 de gener. III del temps ordinari. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Santa Batilde, reina i santa Paula, vídua.

El sol surt a les 4,08 i es pon a les 5 (hora solar).

Dilluns, 27 de gener. Santa Àngela de Merici, fundadora. Sant Mer, abat i sant Vitalià, papa.

Festa major a Mataró.

Dimarts, 28 de gener. Sant Tomàs d'Aquino, doctor; sant Valeri i sant Valerià, bisbes.

Dimecres, 29 de gener. Sant Pere Nolasc, fundador; sant Sulpici Sever, i sant Constanç, màrtir.

Festa major a Benavent de Segrià, Caldes de Montbui i Campins.

Dijous, 30 de gener. Santa Martina, verge i màrtir i santa Jacinta de Mariscotis, verge.

Divendres, 31 de gener. Sant Joan Bosco, fundador i sant Tarsici, màrtir.

Dissabte, 1 de febrer. Sant Cecili, bisbe i màrtir i santa Brígida, verge.

Al riu Freser

*Anguileja, s'estimba, corre i salta
jugant amb el palet rodoladís,
rellisca com el plor per una galta
marges avall, com per un cingle llis.
Es cansa, i en l'ombrívola verneda
s'atura a reposar,
o llarga estona, enamorat, es queda,
les flors a festejar...*

Mossèn Jacint Verdaguer

L'Església celebra

26 de gener. III Diumenge de durant l'any. Lectures: Primera, Ne 8,2-4a. 5-6.8-10, S 18, segona 1^a C 12,12-30, tercera Lc 1,1-4; 5,14-21.

27 de gener. Dilluns de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 5,1-7.10, S 88, segona Mc 3,22-30.

28 de gener. Dimarts de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 6,12b-15.17-19, S 23, segona Mc 3,31-35.

29 de gener. Dimecres de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2S 7,4-17, S 88, segona Mc 4,1-20.

30 de gener. Dijous de la setmana III de durant l'any. Lectures: 2S 7,18-19. 24-29, S 131, segona Mc 4,21-25.

31 de gener. Divendres de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2S 11,1-4a.5-10a.13-17, S 50, segona Mc 4,26-34.

1 de febrer. Dissabte de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2S 12,1-7a.10-17, S 59, segona Mc 4,35-40.

D'ací i d'allà

Somnis i mitologia

PERE CAMPÀS BONAY

Monestir de l'Estany

Segur que alguna vegada o altra ens haurem despertat fatigats després d'una nit passada descabdellant obsessivament algun tema angioxant en somni fet de figures oníriques. Un cop desperts, no som capaços d'explicar-lo, tot i que recordem la simfonia del tema, que pot ser la por de morir o d'haver, a la tarda de la vida, de ser examinats de l'amor al proïsme el qual en vida hem tingut oblidat. En referència a la mitologia antiga crec poder afirmar que els mites vénen a ésser símbols onírics que revelen les preguntes religioses constants de la humanitat que restà angioxada mentre no troba la resposta de la fe en Jesucrist.

Homes i institucions

JOAN ALCOVER

Poeta elegíac de la llengua catalana

Quan ja fa anys, vaig sentir cantar per primera vegada "La Balanguera" per l'Orfeó Català, conjunt tant nostre com enaltit, vaig percebre una de les emocions de més impacte en la meua vida, no sols per l'acurada interpretació, sinó per la lletra, una lletra fascinant que ritmava eloqüent amb la música del mestre Amadeu Vives, bella composició identificada també amb la Pàtria, adoptada com a Himne en moments que no era possible cantar-ne de més explícits.

La Balanguera és, en realitat, la figura d'una "parca" de la qual parlen els antics, una de les tres deesses que filaven i tallaven el fil de la vida de cada home. Era la personificació pagana de la mort i és que la mort fou, en un determinat període de la vida d'Alcover, una constant quasi diríem justificada. Amb tot, el nom femení de Bolangera, era el d'un personatge d'un ball rodó infantil cantat a Mallorca.

Fill de Mallorca

Joan Alcover i Maspons va néixer l'any 1854 a Ciutat de Mallorca. És considerat un dels màxims representants de l'escola mallorquina i morí en la seva estimada ciutat de Palma, l'any 1926.

De la mateixa manera com altres poetes de l'illa, Alcover comença a escriure en castellà, però arran de la mort de la seva esposa i dos fills, s'expressà sempre més en català, justificant la substitució per tal com "...tota paraula que no fos la materna la rebutjà el llavi enfebrat, com el contacte de quelcom inexpressiu, fred i metàl·lic."

Així l'any 1909, publicava ja el seu llibre "Cap al tard" i més endavant "Poemes bíblics".

Val a dir també que Joan Alcover se sentí motivat a escriure en l'idioma dels seus avantpassats, perquè sentia la necessitat d'incorporar-se amb

plena consciència al moviment literari català, essent per ell un alè d'estimulació vital, el Primer Congrés de Llengua Catalana, celebrat a Barcelona, on en la conferència que hi va pronunciar féu palesa la seva actitud amb aquestes paraules: "La llengua catalana, és, entre nosaltres, l'única expressió de l'escriptor artista... La realitat interna del poeta i la realitat que l'envolta no poden tenir expressió diferent."

Mestre en Gai Saber

I de tal manera va treballar en la poesia catalana que fou proclamat Mestre en Gai Saber, pel profund sentiment, elegància i mèrits amb què expressava els seus sentiments.

De les seves "Elegies", heus ací un fragment de "La Relíquia":

*Faune mutilat,
brollador eixut,
jardí desolat
de ma joventut...
Beneïda l'hora
que m'ha dut aquí.
La font qui no vessa, la font
qui no plora
me fa plorar a mi.*

La seva obra poètica resta en la nostra literatura com una fita assolida amb un estil de gran naturalitat. Així ho confirma un biògraf seu: "Les imatges que fa servir són sobrius i clares, i algunes, com la

d'un arbre destrossat o la del captaire —amb les quals se simbolitza a si mateix i al propi drama— són persistents al llarg de tota la seva creació."

Aquest exquisit poeta fou un personatge honorable, exacte, d'un tracte i una bondat evident. La seva tertúlia (es tractava d'una persona benestant) era atenta i el seu ambient agradabilíssim.

Vivències i tradicions soterrades

Segons paraules del Sr. Rafael Puget, que transcriu com sabia fer Josep Pla, "...de tant en tant, quan venia a Barcelona, uns quants amics (Matheu, Oller, Pin i Soler, Bassegoda, etc.) li feiem companyia. Solíem anar a dinar en un o altre restaurant dels voltants de Badalona. De sobretaula, davant del mar, Alcover era insuperable. Recitava poesies, parlava de qualsevol cosa amb una veu greu, una dicció pura i matisada, amb un domini prodigiós de l'idioma. Alcover ha estat un gran poeta perquè la seva distinció vorejà, constantment la poesia."

I és que quan més se cerca l'arrel d'un poble, més et trobes amb les vivències i evocacions tradicionals, ben sovint soterrades, com succeeix amb el personatge del qui hem parlat amb tant de respecte com admiració.

Pietat Campmajó

La Bíblia a l'abast

Déu se'ns revela en la seva llei

JOSEP M. ARAGONÈS

Dues mesures

Així com hi ha —simplificant-ho molt— dos projectes d'home —el que es limita a construir la seva personalitat en l'espai estricte de la naturalitat i el que el projecta més enllà, obrint-lo a la dimensió sobrenatural—, també es donen dues maneres de situar-se davant de la llei de Déu. La primera, que arrenca de l'home "segons la carn", mira els manaments com "la llei del pecat i de la mort" (Rm 8:2), que veu com una càrrega feixuga, insuportable per a la nostra naturalesa estrictament humana, i que resulta impossible de salvar ningú. El salmista, se situa en l'àmbit de la fe i contempla els manaments des de la gràcia salvadora de Déu i els troba com "un jou suau i una càrrega lleugera" (Mt 11:30), en el qual l'ànima hi descansa i pel qual es dona seny als ignorants (v. 8b i c). Vistos des d'aquesta perspectiva, els manaments de la llei de Déu, són el gran servei que el Creador-Salvador de la humanitat fa a tots i a cadascun dels homes i les dones del món. No es tracta, doncs, de l'expressió del poder despòtic i menystenidor d'un Déu allunyat de les seves criatures i que s'ha oblidat d'elles, sinó de la manifestació de l'amor que ens té i dels "esforços" que fa

perquè arribem a ser allò que ell ha projectat de tota l'eternitat per a nosaltres: fills adoptius d'ell i participants de la seva divinitat. La llei de Déu llavors es converteix en un vehicle de revelació. Déu se'ns manifesta en els seus manaments. Ens deixa veure allò que ell és, sobretot allò que ell és en la seva relació amorosa-salvífico-realitzadora respecte a nosaltres.

L'elogi del salmista

El salm 18, tal com ens ha arribat a nosaltres, dona la impressió d'una mena de recomposició literària. Hi trobem dues parts ben diferenciades tant pel contingut temàtic com per la seva forma. En la primera part (vv. 2-7) se'ns ofereix una mena d'himne ecològic al Creador de l'univers. En la segona (vv. 8-15), en canvi, es fa l'elogi creient de la llei divina que salva (vv. 8-11), i el salmista adreça a Déu una pregària demanant perdó pels mancaments, perseverança en la fidelitat i manifestant l'esperança de ser acceptat en la deprecació. El text del salm responsorial que avui recitem pertany a aquesta segona part. Després d'haver proclamat la lectura que ens narra la nova proclamació de la Llei en la gran

celebració de la paraula que el sacerdot Esdras fa a la Jerusalem recobrada, la meditació del salm responsorial és una invitació a no aturar-nos en la materialitat de la lletra de la llei ni a contentar-nos amb la nostra existència i orienti definitivament el nostre capteniment. Traduir els manaments de la llei de Déu en obres de vida és el que ens endinsa pels camins de la salvació. Advertint, però, que aquest endinsar-se pels camins de la salvació i perseverar-hi fins al final, no és precisament obra ni mèrit nostre, sinó do de Déu que se'ns manifesta i ens atreu cap a ell. Per això després de fer l'elogi de la llei, el salmista acaba amb una pregària, que al mateix temps és reconeixement del do de Déu que fa prodigis en la pobresa humana. Les paraules que em surten dels llavis i els pensaments que el meu cor medita, que us siguin agradables, Senyor, penyal meu, redemptor meu, o sigui: el qui defensa els meus drets (v. 15).

Viure els manaments

No n'hi ha prou de conèixer Déu. Cal que l'estimem. I estimar Déu és fer la seva voluntat, complir els seus manaments.

Quan es troba l'amor vertader, s'ha trobat el repòs. És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa (v. 8ab). Viure els manaments no fa neurastètics ni aliena ningú, si es parteix de l'amor. Llavors es troba el "seny" vertader, que no sols ens fa descobrir l'autèntic sentit de la vida, sinó que també ens en fa assaborir amb fruïció el bon gust. És ferm —cert, introntollable— el que el Senyor disposa, dona seny als ignorants, fa "savi" l'il·letrat, l'home senzill (v. 8cd). Qui estima, sent el goig de l'amor fidel en el cor i en la vida tota i tot ho troba recte, sense entrebancs. Els preceptes del Senyor són planers, omplen el cor de goig, que no se sent afeixugat per la crispació del dubte i la incertesa, ni va a les palpentes pel món. Els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls (v. 9). Cal recordar aquí la benaurança dels nets de cor, capaços de "veure" Déu? I vet aquí un advertiment per la gent de tots els temps, però jo diria adequadíssim a la dels nostres dies: Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre; els determinis del Senyor són ben presos, tots són justíssims (v. 10). Ara que amb tanta facilitat "passem" de la fe, tenir aquest verset davant dels ulls i gravat al cor, ens pot ser d'una ajuda extraordinària. Ara també, com sempre, hem d'exclamar ben convençuts: Felicitat el qui creu i porta la fe a tots els replecs de la seva vida. Caminarà segur i en la pràctica vivencial de la justícia —ser constructors de comunió amb Déu i amb els germans— assegurant la pau per ell i pels altres.

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots." Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

50. Partícules "encantades"

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

El descobriment de la partícula Ψ (psi) el dia 11 de novembre de 1974, que féu Burton Fischer al SLAC de Califòrnia, vam dir que era el començament d'una nova etapa en la història de la investigació de la matèria. I, com més d'una vegada ha passat en troballes sensorials, independentment i pels mateixos dies era trobada també la mateixa partícula a un altre laboratori. El descobridor fou el físic d'origen xinès Sam Ting i el laboratori el de Brookhaven, prop de Nova York. I la detectà amb un mètode diferent. Desconeixent encara la descoberta de Fischer a Califòrnia posà nom a la nova apareguda: J. Amb aquesta lletra expressava el seu propi cognom, ja que la jota majúscula és molt semblant al signe xinès que es llegeix "Ting". Avui dia hom acostuma a representar diplomàticament aquesta partícula així: J/Ψ , per no comprometre's a donar preferència ni a l'un ni a l'altre dels seus descobridors. Per la mateixa raó fou concedit a tots dos conjuntament el premi Nobel dos anys més tard.

La importància de la partícula J/Ψ

Si es va donar un premi tan

significatiu per aquesta troballa, cosa que no s'havia fet pel descobriment de més d'un centenar de partícules anteriors, vol dir que aquesta vegada la descoberta tenia importància. És cert que en aquest moment de novembre de 1974 la majoria dels físics ja considerava vàlida la teoria dels quarks després de les confirmacions que se n'havien obtingut bombardejant protons amb electrons al SLAC i fent-hi incidir neutrins al CERN. Per això ja se'n cercaven i esperaven noves comprovacions. Però l'existència d'un nou quark, el que feia quatre, contingut en aquesta partícula, esperonà molt més l'afany d'investigació. Fou una autèntica revolució. La "revolució d'octubre" en digueren alguns, perquè, igual com "la revolució d'octubre" dels bolxevics, tingué lloc el mes de novembre (però que era encara octubre segons el calendari dels russos, ja que no havien acceptat la reforma gregoriana).

I quina era la composició de la nou vinguda? Senzillament era un mesó format com tots els mesons per un quark i un antiquark, però el quark era diferent de tots els coneguts i l'antiquark era el seu propi antiquark. Aquest quart quark es batejà amb el nom de "charme" (encant) i se simbolitzà amb la inicial c. Així tenim, doncs, que J/Ψ

= $c\bar{c}$. Per conseqüent, segons la nomenclatura dels físics, era un "quarkonium", és a dir un mesó constituït per un quark i el seu propi antiquark. Els altres dos "quarkoniums" coneguts eren $u\bar{u}$ i $d\bar{d}$, que formaven el mesó π_0 (pi zero). Aquest nou quarkonium $c\bar{c}$ és anomenat també "charmonium" pels seus components. Ara bé, un charmonium pot presentar-se amb els spins dels seus components orientats cap al mateix sentit, que és el que passa en el J/Ψ , o bé en sentit oposat, i aleshores la partícula seria una mica més pesada i caldrà anomenar-la η_c (eta ce); en aquest nou estat no fou descoberta fins el 1979. La massa de J/Ψ és de 3,097 GeV, més del triple de la d'un protó que és de 0,938 GeV; i és que la massa del quark c és unes cinc vegades la del d o u.

L'estudi del charmonium no tan sols serví per a confirmar la teoria de Gell-Mann sinó també per comprovar que l'equació de Schrödinger que descriu el moviment de l'electró al voltant del nucli en l'àtom d'hidrogen també es compleix en el cas present, en què el c i el $\bar{c}$ giren un entorn de l'altre, demostrant la validesa de la teoria quàntica en general.

Altres partícules amb el quark c

Poden ajuntar-se els quarks u, d i s amb el c, per formar noves partícules? No hi ha pas cap raó teòrica que ho privi. De seguit tots els laboratoris es posaren en marxa per tenir l'honor de descobrir, els primers, noves partícules compostes, les quals, per contenir l'"encant" c (charme) en l'argot dels físics foren anomenades partícules "encantades".

La més lleugera de totes, i per tant la més fàcil d'obtenir, havia de ser el mesó $\bar{u}c$. El nom que se li posà fou el de D_0 . Com detectar aquest "de zero"? Que la cosa no era tan senzilla com això es demostrà amb el fet que es trigà un any i mig a trobar-lo. Però aquesta vegada també foren dos laboratoris independents que el detectaren gairebé al mateix temps: el SLAC americà i el DESY de Hamburg, alemany. El sistema va ser el mateix en l'un i en l'altre: fent xocar electrons i positrons a gran energia. Uns anys més tard es redescobrien amb un altre mètode: amb la dispersió de neutrins.

I barions, compostos de tres quarks, un dels quals sigui el c, no se'n podien trobar? La cosa teòrica era senzilla: Si d'un dels

barions coneguts s'aconsegueix treure un dels tres quarks que el componen i substituir-lo per un c ja tindrem un barió "encantat".

El més apte per a aquesta substitució és el Λ (lambda majúscula), de fórmula "quàrkica": uds . Si el quark s, o "estrany" (strange) és suplantat per un c, ja tindrem una partícula bariònica encantada: udc , que anomenarem Λ_c (lambda majúscula ce), la qual ja no serà elèctricament neutra com la Λ , sinó de càrrega +1, ja que el quark s la té de $-1/3$ i el c de $+2/3$, i, a més, serà aproximadament un GeV més pesada, ja que aquesta és la diferència entre les masses de c i s. Tot això és molt clar, però... la recerca d'una tal partícula en la pràctica presentava moltes dificultats. Veure'n l'èxit costà quatre anys de temptatives: fins el 1979 no es va poder tenir evidència a Brookhaven de l'existència del Λ_c , de massa 2,273 GeV, com s'esperava. La troballa del Λ_c representa el final d'un capítol de la història de la física de partícules iniciat a "la revolució d'octubre" de 1974: Ja tenim un nou tipus de matèria que no apareix mai en la naturalesa lliure, sinó només en les situacions d'altres energies creades als laboratoris. Ben aviat en començarem un altre: els quarks no són quatre, sinó més, potser sis...

"Cristianisme i Justícia" els exposa

Reptes pendents per a un món més just

El Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA, organisme de reflexió cristiana preocupat per aconseguir una societat més justa, tant en l'àmbit local com internacional, ha fet pública una sèrie de reptes pendents pel nou any 1986. Els diferents reptes, resumits en sis punts, abracen des de l'atur fins a la pau i el desarmament, passant pels temes d'Església.

A la introducció, s'hi destaquen com a punts més importants d'aquest any 1985 la consecució dels deu anys de recuperació democràtica, la celebració del Sínode —i el conseqüent record dels 20 anys de Concili— i el fet que l'Any Internacional de la joventut hagi passat amb més pena que glòria.

Pel que fa al 1986, se'n destaca l'entrada a la CEE, el referèndum sobre l'OTAN, les eleccions generals i les autonòmiques a Andalusia. La introducció s'acaba amb un crit a l'esperança, tot esperant que el nou any sigui millor, «ben convençuts que la culpa de l'home no rau tant en "somniar" com en "cloure els ulls"».

L'atur, el gran llast que ens deixa 1985

Entre els reptes proposats, destaca el de l'atur. CRISTIANISME I JUSTÍCIA denuncia que «en cloure's 1985 ens trobem amb quasi cent mil aturats més que l'any passat», dels quals pràcticament la meitat són joves que encara no han trobat la seva primera feina. Aquest greu augment de l'atur juvenil es veu acompanyat d'un índex elevat de fracàs escolar, sobretot en les zones més afectades d'atur endèmic, subocupació o pobresa. Referent a això, destaca la discriminació en l'oferta educativa i en la qualitat d'aquesta entre les zones riques i les zones pobres.

Mentrestant, al costat d'això, el refugi de l'economia submergida ha assolit el 1985 cotes que ningú gosa de quantificar i ha continuat el flux de capital espanyol vers els bancs suïssos, en comptes d'invertir-los en el propi país. Així mateix, també es denuncia la creixent exigència de facilitats més grans per a l'acomodament lliure.

Deficient dimensió social de les darreres lleis

En aquest mateix comunicat, CRISTIANISME I JUSTÍCIA denuncia la deficiència d'algunes de les nostres lleis, tals com les lleis de pensions, de sanitat pública i d'estrangeria.

Quant a la llei de pensions, considera que «restringeix el nombre dels futurs pensionistes i disminueix la quantitat a percebre» i afirma que «condemna amplis col·lectius a no tenir dret a cap pensió, llevat de l'ajuda social d'infra-substència de 14.000 pts», car «l'augment de contractes eventuais o de treballadors submergits fa cada cop més gran el nombre de persones que, en la seva vida laboral, no hauran cotitzat quinze anys, dels quals, al menys dos, haurien de ser compresos dintre dels vuit immediatament anteriors a la jubilació».

En la llei de sanitat pública, CRISTIANISME I JUSTÍCIA nota «un progrés gran, car proposa una nova filosofia del concepte de salut, i la necessitat d'una assistència integral de la persona que incorpori els aspectes preventius i de promoció de la salut; i perquè estableix el Sistema Nacional de Salut i aposta per la sanitat pública i universal». Tot i així, es denuncia que amb la introducció de «taxes per a determinades prestacions» queda obert el camí per al cobrament de qualsevol servei i el projecte inicial queda força retallat i rebaixat.

Sobre la nova llei d'estrangeria, deixa constància de la «situació d'inseguretat, temor i discriminació» en què deixa els treballadors estrangers i llurs famílies. Aquesta nova llei afecta els musulmans residents a Ceuta i Melilla i, en canvi, no crea cap conflicte als «totpoderosos» xecs àrabs que dominen pràcticament la nostra costa sud.

D'altres temes socials tractats en aquests punts de CRISTIANISME I JUSTÍCIA són l'«angoixosa situació penitenciària del nostre país» i el crit a la construcció d'una societat més solidària. Sobre les presons, CRISTIANISME I JUSTÍCIA ens presenta els presos com a «víctimes de la nostra societat» i, com a tals, «tots els ciutadans estem obligats a col·laborar amb les Administracions en la solució d'aquest problema».

Així mateix, es demana «la creació d'una autèntica consciència solidària i social, oposada als actuals comportaments, mentalitats i pautes de conducta egoistes i de cor endurit, que atenen només al propi egoisme personal o corporatiu, tancant els ulls a tota altra consideració social, i desentenen-

se de les repercussions globals de la pròpia insolidaritat».

Altres denúncies que emanen del comunicat són el creixement dels pressupostos de defensa i armamentisme pel 1986, al costat de la retallada notable a la partida dedicada a Sanitat.

Per una Església més evangèlica i creïble

El comunicat de CRISTIANISME I JUSTÍCIA també dona unes pautes per aconseguir una Església més evangèlica i creïble, com la que va sortir després del Concili Vaticà II, tot just ara que s'ha celebrat el seu vintè aniversari.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA demana «una Església alliberada

de la por i de la poca fe. Decidida a apostar per la llibertat, la dignitat i el benestar just dels homes, abans que a mantenir el seu poder i la seva influència. Més atenta a anunciar amb goig la Bona Nova d'una salvació tangible ja en aquest món, que a posar els ulls en glòries passades, amb nostàlgia restauracionista. Una Església capaç de fer ben patent que els gaudis i esperances dels homes són també els seus. Una Església on hom no sospiti dels teòlegs de l'alliberament i de les comunitats populars, mentre hom mina els moviments espiritualistes ambigus; on no siguin acusats de reduccionisme polític, els que es comprometen amb els oprimits, per a donar suport, altrament, a polítiques de dretes que s'autodenomnen cristianes. Una Església on es recorri més a la coresponsabilitat que a formes autoritàries i on la hipersensibilitat per als problemes intraeclesials desapareixi davant la solidaritat envers les angoixes dels homes».

Signes d'esperança

Al costat d'aquestes inèrcies i mancances, el comunicat de CRISTIANISME I JUSTÍCIA mostra una sèrie de signes que ens criden a l'esperança, tals com les formes d'auto-ocupació endegades per joves en atur; els esforços de solidaritat promoguts per organismes com «Caritas» o «Acció Solidària contra l'atur» que dediquen un tant per cent del seu pressupost a ajudar situacions límits de pobresa, i la solidaritat internacional de persones i entitats envers els problemes del Tercer Món.

Godspell... Sí! Godspell... No!

El diumenge 5 de gener a la nit TV2 ens obsequia les festes amb la projecció de la pel·lícula GODSPELL que és una producció nord-americana de l'any 73 i basada en una comèdia musical del mateix títol. Guió de David Greene i John Michael Tebelak.

La pel·lícula està inspirada en la vida de Jesús a través bàsicament de l'Evangeli segons St. Mateu. La versió se situa a les antípodes del «Jesús de Natzaret» de Franco Zeffirelli. Tant la comèdia rock original com la versió cinematogràfica en el seu guió, música, escenografia i plantejament tècnic està en línia ultramoderna i molt lliure. Fou la gran novetat de creativitat i llibertat d'expressió religiosa dels anys 60-70.

El tractament del guió, música i ambientació el podríem situar en la línia de les relectures de l'Evangeli en clau juvenil, nord-americana i del moviment hippy. Com era d'esperar, resta més que subratllat el Jesús-home en detriment del Jesús-Deu i Ressuscitat.

Lògicament l'expectador de mentalitat tradicional i «piadosa» es va escandalitzar i fins i tot desconcertar.

En canvi, als joves d'edat o mentalitat els va agradar. Tot això seria a nivell d'impressions que és com funciona el gran públic sense endinsar-se en ulteriors anàlisis. Nosaltres,

però, fem-ne una de ben senzilla d'anàlisi en clau catequètica.

Godspell aconsegueix interessar i impactar a un públic distanciat en l'Església sobretot si és jove. Certament aconsegueix sensibilitzar els televidents que resten així ben disposats per a un ulterior estudi més objectiu en les mateixes fonts de l'Evangeli, i valent-se de comentaris doctrinals substanciosos. Godspell és un aperitiu, un caramel, no un plat fort.

Godspell com tota producció religioso-artística no dona la fe ni com actitud ni com a continguts. La fe és un misteri personal entre l'home lliure i Déu. La fe adulta és el terme d'un llarg procés de recerca i a n'aquesta meta s'hi arriba per molts de camins.

La pel·lícula és un meravellós recurs audiovisual i com a tal, només sensibilitza i obre el diàleg.

Últimament, diguem-ho tot, s'insisteix, en tractar de l'educació de la fe, que allò que ara més ens cal no són mestres sinó testimonis.

Opino que no hem de fer afirmacions tan absolutes o simplistes. Ho matisariem dient que més aviat ens falten profetes que tot d'una peça són originals en la forma-exposició i a la vegada radicals en el seu estil de viure l'Evangeli.

J. Blanc

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 X 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Germana Gemma Cadena, actual Superiora General del Bon Pastor

Joves abandonades, presons i el món rural

"Ens espera un treball apassionant, un ampli camp se'ns obre als nostres ulls: la nostra tasca és difícil però als ulls de la fe és gran, noble i divina. Cap obstacle no ens ha de fer dubtar".

Així s'expressava la fundadora de les religioses de Ntra. Sra. de la Caritat del Bon Pastor, santa Mª Eufrasia Pelletier. ¿Per què deia la santa que la tasca de les seves filles seria difícil? Obviament, perquè tota l'obra de la seva congregació tindria com a fi dirigir llars per a noies joves privades d'ambient familiar o amb dificultats personals i socials. L'Institut del Bon Pastor manté actualment residències per a joves obreres en veritable necessitat, així com llars per a mares solteres, explotades amb el perill d'abandonament del propi fill. En altres llocs del món les filles espirituals de santa Mª Eufrasia atenen els presos o es dediquen al món rural.

Com expressa molt bé un article dels documents elaborats en el Capítol General del passat any, "la missió apostòlica de la congregació del Bon Pastor està determinada per les necessitats i aspiracions d'aquells als quals servim". I afegeix, "Mentre el contingut essencial de la nostra missió és irrenunciable, la seva forma externa de realització és dinàmica i susceptible d'evolució".

Mª Eufrasia Pelletier, religiosa del "Refugi"

En un moment tristament dolorós per a la història i quan França era assolada per la revolució, neix el 31 de juliol del 1796 Rosa Virginia Pelletier, a la Vendée. Es

viu en situació de guerra permanent on regna la confusió entre conviccions polítiques i religioses. Rosa Virginia creix en una atmosfera de virtut i d'heroisme així com de l'enteresa que la caracteritza tota la seva vida. Per altra banda, la nena viu a la pintoresca illa de Noirmoutier, que li dona ocasió per admirar i contemplar la bellesa de tot allò creat.

Als 14 anys, ingressa com a pensionista de "L'Associació Cristiana", però ni l'estructura de l'edifici, ni l'excessiva disciplina no li satisfà gaire. ¿Què diferent era tot allò de les platges i l'aire fresc de Noirmoutier! En un dels passeigs de les alumnes, Rosa Virginia entra a la capella de les religioses anomenades del Refugi. Sent una certa inquietud per conèixer aquest institut. Havia estat fundat per Sant Joan Eudes per ajudar joves, objecte d'explotació i en situació de conflictivitat. Comprova que des d'una situació de misèria passen a una situació de terror. Els manca l'amor de Crist, més fort que la misèria i més poderós que les lleis humanes.

Rosa Virginia sent la crida del Senyor. Ingressa al Refugi al setembre del 1815 i canvia el seu nom pel de Mª Eufrasia, i professa els vots religiosos l'any següent. L'impacta la triple pau que proporciona la vida consagrada: pau amb Déu, pau amb el propi i pau amb si mateixa. Als 29 anys es nomenada ja superiora.

Germana Gemma Cadena, actual Superiora General del Bon Pastor.

Fundadora del Bon Pastor

La mare Mª Eufrasia fou superiora de la casa que la institució tenia a Tours, somiava amb una expansió més gran del propi institut. Gestiona una nova fundació a Angers, però com tots els "Refugis" la casa era autònoma. ¿Com es va convertir en la Casa Mare d'una nova institució anomenada del Bon Pastor? No li mancà l'ajuda de Déu i de diferents persones que compartien els seus afanys i projectes. Per inspiració divina i amb l'ajuda de molts benefactors, neix a Angers el juny de l'any 1829 la congregació de les religioses del Bon Pastor, nom que fou donat a la nova fundació. A partir d'aquí se succeïren noves fundacions. A la serventa de Déu, no li manca-

ren dificultats insòlites en la seva lluita, però les superà sempre. ¿Per què la mare Mª Eufrasia Pelletier va voler canviar l'autonomia o independència dels "Refugis" en una congregació única, sota un mateix mandat o idèntica missió apostòlica? Abans que res, perquè així li va manifestar el Senyor, i també per una necessitat pràctica. El seu realisme i visió profètica d'un futur de dimensions proporcionades impensables, la va fer reaccionar decididament per aquest camí i no aturar-se davant les dificultats. Cal assenyalar que l'ajuda material per a les obres socials a què es dedicaven les diferents cases no era possible mentre fossin independents. Pelletier intenta connectar amb diferents "Refugis" i arriba a un acord sobre allò que veia tan evident. En canvi al

principi, només rebia negatives. Aleshores, davant de tantes dificultats acudí a la Santa Seu perquè aprovi el que considerava una necessitat per a l'expansió de l'institut. Va rebre una resposta en la qual es comunicava que el papa Gregori XVI havia firmat un decret el 16 de gener del 1835 aprovant la seva petició. Precisament el 16 de gener d'aquest any 1986 ha quedat tancat el 150 aniversari de tan assenyalada data.

Hi hagué reaccions episcopals molt dures, fins i tot el Papa preguntà: "Quants bisbes estan en contra de la mare Pelletier?" "Tretze", li responen. "¿Què és el que diu ella en la seva defensa?" "Res, Sant Pare". "Llavors, la veritat està de la seva part", va concloure el Papa.

Des d'aquell moment, les religioses del Bon Pastor comparteixen l'alegria de la nova i única Superiora General, que fou la mare Mª Eufrasia Pelletier, i totes les noves fundacions es desenvoluparen sota una mateixa autoritat i un únic afany apostòlic. Així fins els nostres dies.

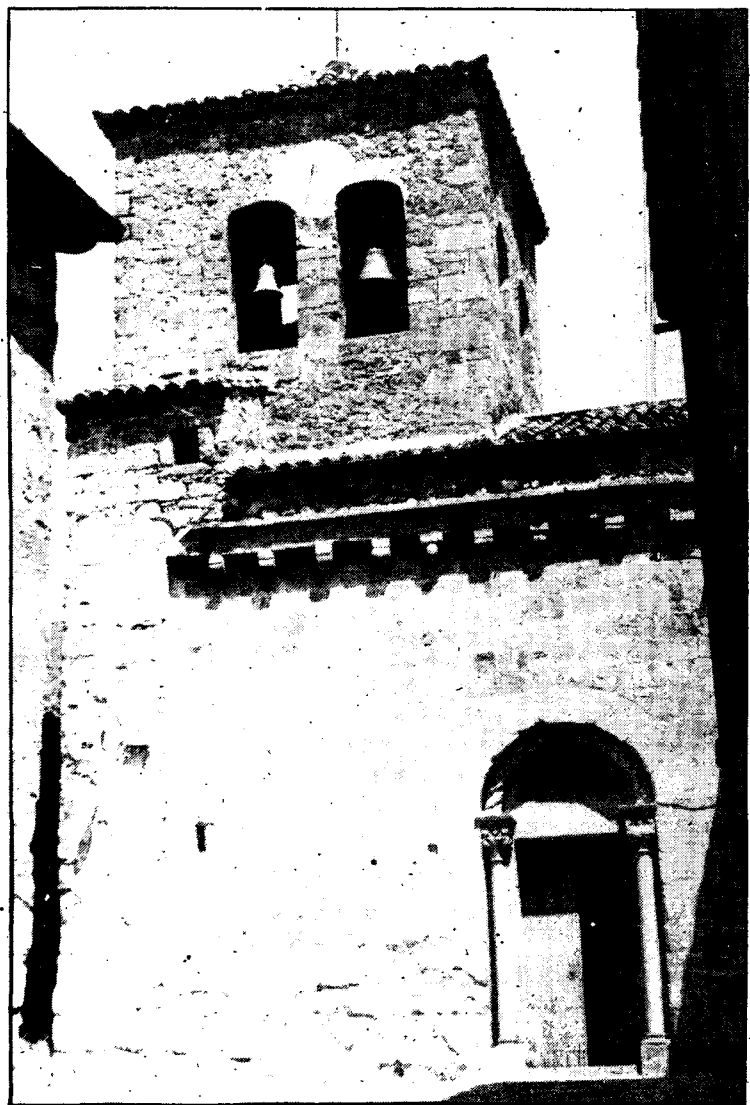
Acollir, alliberar i perdonar

Des de llavors, l'institut de Ntra. Sra. de la Caritat del Bon Pastor continua sent focus lluminós per a tantes joves sense amor ni protecció, perquè les filles de la mare Pelletier, imitadores de Crist, el Bon Pastor, viuen i proclamen l'amor misericordiós que acull, allibera i perdona.

Leonor Baró G.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

SANT SALVADOR DE BIANYA

Iniciem avui un seguit d'articles dedicats al món del romànic català. Com anireu veient al llarg de les setmanes, per la confecció d'aquests treballs hem seguit un camí distint als tractats i als llibres tradicionals. Pensem que, sortosament, tenim en el nostre país una extensíssima bibliografia dedicada a l'art més característic de Catalunya.

Per això en aquests escrits no trobareu explicacions dels monuments ni d'estudis arquitectònics. Tots els relats aniran referits només a l'anecdota, les petites històries i les tradicions que han envoltat els nostres monuments romànics en el transcurs dels anys.

Església parroquial de Sant Salvador. D'una nau, amb murs de carreus ornats amb un fris esculpit. Absis amb una finestra amb dues columnes i els corresponents capitells (fulles en l'un, figures animals en l'altre) i arquivoltes. Campanar quadrat, que descansa sobre la nau. Porta refeta, seguin l'estil, fa una cinquantena d'anys (Vicenç Burón).

Una portalada singular

El visitant que ve per la carretera d'Olot a Sant Pau de Segúries, i s'atura en el petit veïnat de Sant Salvador de Bianya, queda gratament sorprès per la bellesa del conjunt. L'església, les masies, les construccions annexes, formen un tot harmònic amb el paisatge que l'envolta. L'església és sens dubte, la joia més preuada. La construcció romànica és de les més belles de la

comarca. Senzilla però noble, rica però humil, és un clar exponent de l'arquitectura del segle XII. Però la curiositat envolta el visitant, quan s'acosta a la porta d'entrada, trobant-se davant d'una portalada amb arquivoltes, columnes i capitells, que no desentonen del conjunt, però que se li fa quelcom d'estrany. L'explicació és, que l'obra tot i seguint l'estil romànic, va ser planejada i realitzada la segona dècada d'aquest segle.

La història és certament curiosa. Sembla que el senyor rector de la parròquia era molt aficionat a la política, i militava en les files de la "Lliga Regionalista", tant és així que barrejava els sermons amb la propaganda electoral, tant a Sant Salvador com a les parròquies veïnes. Deuria ser bon orador, perquè el grup que defensava, va guanyar espectacularment les eleccions. En reconeixement a la seva

Esperem doncs, que aquests modestos escrits serveixin per un millor coneixement de l'art romànic i així estimar-lo una mica més cada dia.

Voldriem per acabar aquesta introducció, rendir un petit homenatge a dues personalitats que han treballat de valent al llarg de la seva vida per donar a conèixer l'art romànic arreu; ens referim a Vicenç Burón i a Josep Mª Gavín. Per completar aquest reconeixement, cadascun dels articles s'iniciaran amb l'explicació resumida de l'arquitectura de cada monument treta de la "Guia de les esglésies romàniques de Catalunya" feta pel primer, acompanyat per la part fotogràfica cedida per l'arxiu Gavín.

tasca, els candidats elegits i la directiva del partit, van decidir com a regal, pagar les obres de la nova portada. La feina es va encomanar a un veí de la Canya, de nom Ayats, un mestre entre escultor i picapedrer, que va tenir força encert a la vista dels resultats.

Aquesta curiosa anècdota, és l'única coneguda, d'un partit polític que col·labori en la restauració del nostre malmès patrimoni artístic. Seria, doncs, interessant, que avui amb tantes obccions polítiques, que cada partit es fes càrrec d'un monument. ¡Crec que en pocs anys estarien tots arreglats!

Josep Mª Broto i Twose

Comarca: La Garrotxa
Municipi: Sant Salvador de Bianya

Hem perdut l'amic, el company, però sobretot, hem perdut el patriota. L'home que va exercir sempre com a català, des de llocs de base o de comandament, des de càrrecs institucionals o no, l'home íntegre que ens havia portat una nova il·lusió i una nova esperança.

Era un home de tremp, que irradiava vitalitat, per això també ens és tan difícil acceptar la seva pèrdua, era l'home que avançava i l'encoratjava a seguir endavant, amb energia, sense presses, però sense pauses, sense vacil·lacions, a bona marxa. Era un home d'equip, a qui preocupava el lideratge, però que va acceptar, com a actitud de servei, el ser capdavanter amb tota la naturalitat i amb tota la senzillesa. Per a ell, la paraula "impossible" no existia.

Els qui hem col·laborat de més a prop amb en Jaume Ciurana sabem que és una persona insubstituïble, el seu valor humà fa que en puguem destacar moltes qualitats i que en guardem molts records, però era la seva mateixa vàlua humana la que va donar al polític un estil diferent, i peculiar, amb una actuació de gran respecte als altres, amb una total integritat, rebutjant el joc brut, defensant les seves creences amb fe, amb passió, sense ce-

Jaume Ciurana, un home de conviccions profundes

dir mai en la cota de les seves aspiracions nacionals, canviant l'estil i la forma si era necessari per tal de ser més eficaç i més positiu en l'acció.

Però, per sobre de tot en Jaume estimava els altres, era un home de conviccions profundes, les quals reflectia en la

seva vida de cada dia, i no ho feia com qui porta una càrrega, sinó amb la donació i amb l'entrega que només pot donar la fe. Era l'home que creia en el poble, que confiava en la gent, que partia de la dignitat de la persona i la posava sempre com a eix, com a única força capaç de fer factibles transfor-

macions profundes en la societat. Per això la persona va indestructiblement lligada al seu profund sentiment nacionalista, del qual en volia impregnar tot el nostre poble.

La mort ens ha arribat de forma sobtada, injustament, a traïció, en un moment ple per en Jaume Ciurana, en un mo-

ment d'eufòria, d'il·lusions i de projectes, en un moment en què s'havia guanyat a pols l'estima i la consideració polítiques que només assolixen les persones que, com en Jaume, tenen un carisma personal i porten i simbolitzen un missatge d'esperança en uns ideals compartits. Moltes d'aquestes il·lusions han mort amb ell. Ens sentim una mica buits per aquest cop, per aquest trencament obligat d'una tasca ascendent vers uns ideals, que comprenien la incorporació d'unes normes de vida, uns valors ètics i una consciència nacionalista en la vida del nostre poble.

Els qui hem compartit uns mateixos ideals, no serem conseqüents amb l'amic, amb el patriota ni amb nosaltres mateixos si no ens comprometem a seguir endavant. En Jaume ens ha precedit, malgrat el dolor, el sentiment i la ràbia, serem fidels al company que ens va marcar el camí, i que va deixar unes petjades clares i profundes per tal que no s'esborrin amb el temps. Confiam que tots junts sapiguem recollir el "gust per la responsabilitat", per tal que puguem retrobar les seves petjades i no perdre el camí iniciat.

Rosa Bruguera i Bellmunt

Un cristià d'una peça

*"Pel meu honor i amb la gràcia de Déu,
prometo fer tot el que pugui:
Per ésser lleial envers Déu i la Pàtria
Per ajudar tothora l'altra gent
Per obeir la Llei Escolta"*

Davant de mossèn Batlle, la mà estesa damunt la bandera de sant Jordi, en Jaume —encara noi— va fer la promesa escolta.

I sempre més fou fidel a la seva promesa. Ja ho crec que va fer tot el que va poder! Fou un home d'una extraordinària capacitat de treball, d'una desbordada activitat. Els qui hem col·laborat amb ell d'aprop sabem com se'ns feia de difícil tot sovint, de seguir el seu pas.

Era un polític que prometia, diuen. I és cert. Perquè en Jaume militava en un partit polític i en ell hi estava aconseguint posicions de capdavanter. En Jaume feia política i s'havia donat amb il·lusió, amb passió, a aquesta activitat. Però ho feia sense treure'n profit material, sense ambicions personals. Creia en la política com una activitat noble, un servei als altres, una lluita per un món millor.

Perquè en Jaume fou, bàsicament un home bo, un cristià d'una sola peça. Va estimar molt, sabia escoltar, sabia comprendre, sabia perdonar i va donar-se tot sencer, sense recança, sense defallença, al servei del proïsme i de la seva pàtria.

En Jaume no arriba al Cel amb les mans buides. Va fer tantes i tantes coses! A l'escoltisme, al servei dels nois a través de Cavall Fort, sent un bon pare, un bon professional i l'home sempre disposat a ajudar, a ensenyar.

I sempre, sempre, en tot moment, va saber portar als altres la joia. En Jaume va riure molt i va gaudir de la vida. Perquè home de veritat i amb unes balances interiors ben afinades per valorar les coses d'aquest món, sabia gaudir de les coses senzilles, sabia divertir-se i jugar com un nen, com sols saben fer-ho els nets de cor.

I per això fou un home lliure, que va saber enfrontar-se, quan calgué, als poderosos.

L'hem estimat molt. I entre nosaltres, els que hem treballat amb ell, i amb ell hem lluitat, hem rigut i a voltes ens hem enfadat plegats, el seu record serà inesborrable.

Joan Salvador i Saumell

A JAUME CIURANA

*La teva fortalesa fou la fe,
el teu motor els ideals més nobles
i res del que és humà et fou aliè
al servei i en la lluita pel teu poble.*

*Amb passes d'entusiasme i il·lusió
ens marcases camí, i el teu guiatge
fou per nosaltres permanent llicó,
testimoni d'empenta i de coratge..*

*I per això al fons dels nostres cors
—avui afeixugats per la tristesa—
hi tindrem sempre viu el teu record
inspirador i estímul de fermesa*

Joan

Ha mort un home bo

Quan encara vivíem el goig de la Nativitat del Senyor, i la solemnitat de l'Epifania, ens ha deixat un home sincerament i senzillament bo: En Jaume Ciurana. Tenia cinquanta anys. Era jove encara, però, damunt de les seves espatlles, portava molts anys de servei fidel, de lluita i de lliurament absolut per fer una Catalunya lliure, oberta al món. Una llarga lluita per aconseguir els drets que, a la nostra Pàtria li pertocquen.

S'ha dit que era un gran idealista. Sí, i molt. Recordo aquelles paraules del gran doctor Cardó: "Si voleu fer homes forts, feu homes idealistes".

Sí, era idealista, a la vegada que era un home, humanament i espiritualment molt fort. D'En Jaume Ciurana, el Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya, ha dit: "...era un nacionalista i patriota que posava Catalunya per damunt de qualsevol interès i circumstància política".

Per ser així, era necessària una gran valentia, una gran fortalesa, un gran sentit ètic de la política, com a servei als ciutadans.

Era un home de diàleg, mai no fou desconsiderat envers les persones que no pensaven com ell, tot i que tenia uns principis doctrinals, nacionals i espirituals, molt arrelats, molt treballats, molt fets seus.

L'acte religiós, celebrat a l'església de Sant Ildefons, al carrer Madrazo, aquell mateix temple on va succeir el fet "Galinsoga", estava ple de gom a gom.

Molta gent al carrer. Al meu costat tenia que un vell amic, molt conegut a la vida política de casa nostra. Aquest amic em va dir: "Creus que es just

que un Senyor, Crist, en el qual tu creus, s'hagi emportat En Jaume, un home tan fidel a Catalunya, molt necessari en els moments actuals? Era tan jove". Ho vaig estar pensant, Aribau avall. No, no és just, i aquests moments, potser són propicis per conèixer els raonaments de la gent atea, o tan sols agnòstica.

La mort d'una persona, d'un ésser viu, no és mai justa, però encara és més injusta quan moren persones que tenen moltes coses per fer al servei de Catalunya. Un servei sense màcula d'interès personalista. Aquesta mort, el fet en si mateix, és greu, dolorós, i també és injust envers Catalunya que, amb dolor, ha de prescindir d'En Jaume Ciurana, avui, demà, sempre, en aquest camí de la reconstrucció de la Pàtria.

A l'"AVUI" d'aquest dissabte, l'Espinàs, com a homenatge a Ciurana, ha dit que pensa obrir una ampolla de bon vi. Jo no bec res que no sigui aigua. El meu homenatge és molt menys material. Senzillament, he llegit uns paraules de l'Abat de Catalunya, Aureli M. Escarré: "Que el Senyor accepti la nostra voluntat, els nostres sacrificis, per una Catalunya més cristiana i més responsable".

Jaume, com diria Ventura Gassol, avui tenim, sota un estel, un-català.

No podràs saber si és veritat la tesi que sobre la joia d'envellir, escriu el francès Jacques Leclercq, però has sabut, i molt bé, com se serveix un País, uns ideals i un gran President, des de les files d'un partit, que fou un dia, el meu.

Descansa en pau.

Joan Montané i Moliner

Llibres

“Seguir l’Evangeli i estar al costat dels més pobres (1)”

Parlar avui de militància és un atreviment; intentar de fer-ne una reflexió serena, honrada i coherent, és un intent valuós.

És el que ha fet el Dr. Moncadas, bisbe de Solsona i Delegat episcopal de la joventut, en aquest llibre de la col·lecció “El bri”. I creiem que ho ha assolit a bastament.

Aquest llibre demana una lectura reflexiva i compromesa, tal com ha estat escrit.

La militància juvenil cristiana és un temps que faran bé de llegir els joves que vulguin aprofundir la seva crida a seguir l’evangeli i a estar al costat dels més pobres.

Temes com “quart món”, opció fonamental, compromís, militància, utopia, pedagogia de la militància, originalitat de la fe, etc., trobaran en aquest estudi del Dr. Moncadas, un tractament directe, pedagògic i compromès.

(1) *Vers una militància juvenil cristiana. Cal que les espigues granin bé. Doctor Miquel Moncadas. Presentació Ramon Torrella. Col·lecció el Bri n.º 27 Editorial Claret. Barcelona 1985.*

La Colometa de can Paixau (1)

És una biografia breu de sor Francesca de les Llagues de Jesús, religiosa clarissa de la Divina Providència, que va néixer, viure i morir a Badalona.

El cardenal Jubany en el pròleg escriu: “Sor Francesca ens recorda on rau de debò la veritable espiritualment cristiana, avui que tantes i tantes

teories ens aparten del camí de l’evangeli”. I encara afegeix: “Estic segur que aquesta petita biografia de la nostra clarissa de Badalona farà molt de bé a tots els qui la llegeixin. Veuran la transparència indiscutible d’una vida entregada a Déu i al proïsme, sense enganyifes ni cap mena de regateig”.

El títol del llibre, “La colometa de can Paixau” fa refe-

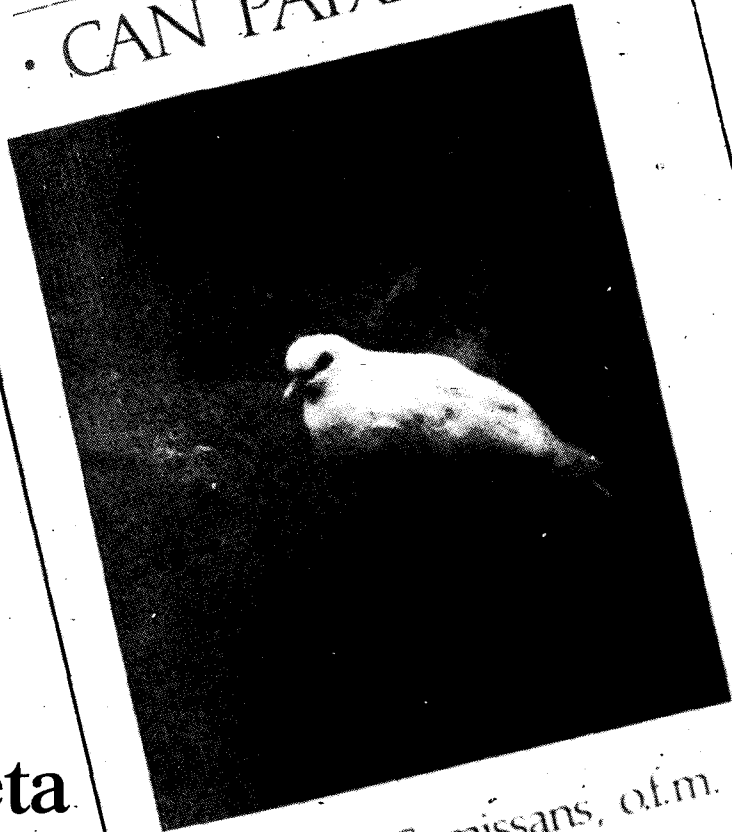
rència al nom primitiu de sor Francesca i el nom de la casa on va néixer.

L’autor és el pare Francesc Gamissans, redactor de “Catalunya Cristiana” i prou conegut per les seves obres i traduccions de temà franciscana.

J.N.

(1) *LA COLOMETA DE CAN PAIXAU. Francesc Gamissans, o.f.m. Badalona. 1986.*

LA COLOMETA DE CAN PAIXAU

Francesc Gamissans, o.f.m.

Racó del llenguatge

Els noms dels carrers (i 3)

Tot això que hem dit fins ara fa referència a carrers amb història, que formen el nucli primitiu de la població i que ja des del principi tenen un nom que no s’havia d’haver canviat mai. Però les poblacions, poc o molt van creixent i cal donar nom als carrers que neixen. Aquest creixement pot considerar-se de dues menes: el normal, que va seguint el moviment demogràfic, i el desmesurat, produït per l’al·luvió immigratori en les ciutats de predomini industrial a partir dels anys 40.

En el primer cas, quin criteri s’ha seguit per part dels responsables de l’urbanisme local? No pas el més lògic com seria honorar la memòria de les figures o esdeveniments en primer lloc locals, en segon lloc catalans, espanyols, universals... No. Als carrers de les eixamples de les vil·les i ciutats catalanes, —no parlo ara de Barcelona capital—, hi ha noms il·lustres castellans de primera, segona i tercera fila a dojo, i de catalans ben pocs. Carrers de Alfonso X, Carlos III, Cervantes, Góngora, Garcilaso, Moreto, Alarcón, Herrera, Espartero, Floridablanca, quan als catalans ens agradaria veure-hi noms com Verdager, Maragall, Dr. Ferran, Monturiol, Apel·les Mes-

tres, Pòmpieu Fabra, Joaquim Ruyra, Santiago Russiñol, Ramon Casas, etc.

En el segon cas, que ha coincidit amb una lenta i progressiva disminució de la repressió anticatalanista, cal dir que darrerament s’han posat a carrers de recent inauguració, la major part d’ells habitants per castellano-parlants, els quals es veuen ben ennavegats en haver de pronunciar noms com Pla de Bages, Queralt d’Urgell. En compensació, tenen també places de Cehegin i rondes d’Andalusia.

Resumint: Sí, a les denominacions populars i als noms nostres de l’art, de la història, de la política i de la geografia. No als noms imposats per circumstàncies polítiques i als que ocupen el lloc d’altres més populars o més nostres.

Perles ortogràfiques

Amb lletres titulars grosses en un diari català, llegim: Les dades del referèndum. 28 setembre, 4 d’octubre, 13 d’octubre, etc. La dada no és la data. Dada: element conegut, quelcom donat o admès en què es funda un argument o un sistema. En castellà, dato.

Albert Pera

La sardana i la dansa

JOSEP VENTURA

XXV ANIVERSARI DE LA COLLA “ROSA DE REUS”.— En el present any 1986 s’escau els vint-i-cinc anys de la creació d’aquesta colla sardanista a Reus, que està realitzant diferents activitats paral·leles a la seva participació als concursos, adquirint així la força d’una veritable entitat.

Enguany, entre altres actes habituals com, per exemple, l’organització de ballades, està preparant una sèrie d’actes extraordinaris que cobriran tot el 1986 i que ja va iniciar amb el concert de la cobla Mediterrània, celebrat el dia 11 de gener.

Els altres actes previstos són de realització més llunyana però ens plau anticipar-los per deixar constància de l’abast de la celebració dels vint-i-cinc anys. Són els següents:

1 de juny, “APLEC D’APLECS” al Castell d’Escornalbou. Organitzat conjuntament per tots els pobles del Baix Camp que fan aplecs de sardanes. Tres cobles i actes paral·lels. Aquest aplec coincidirà amb el 50è Aplec de Sardanes organitzat per la Colla Sardanista Rosa de Reus.

21 de setembre. “XXè APLEC BAIX CAMP”. Amb la presència de les cobles: Reus, Sant Jordi i la Principal de la Bisbal, la qual actuarà per primera vegada a la nostra ciutat.

Desembre. Concert a càrrec de la cobla LA PRINCIPAL DE LA BISBAL.

Edició d’un LLIBRE amb la història de l’Entitat i diversos treballs de temà sardanista.

BARCELONA; CURSET I BALLADES.— El dia 13 de gener començà una nova tanda de sessions d’ensenyament de ballar sardanes a l’Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, que es desenvolupa setmanalment cada dilluns i divendres, de 8 a 9 del vespre, amb classes de caire teòric i pràctic obertes a gent de totes les edats, a partir de 14 anys. Els interessats poden formalitzar la inscripció a l’estatge del carrer del Pi núm. 6 - pral.

D’altra banda cal remarcar que tornen les ballades de sardanes al Parc de la Ciutadella, amb el cicle anyal d’audicions que al llarg del primer trimestre de l’any promouen les Colles Sardanistes de Barcelona, cada diumenge a migdia. La primera d’aquestes ballades se celebrà el dia 12 de gener, amb la cobla Montjuïc.

Cultura

Concloso la restauració de
l'església de Pelagalls

PELAGALLS (La Segarra).— Han acabat les obres de restauració de l'església romànica de Pelagalls, que ha dut a terme l'empresa alemanya Hugo Pracht sota la direcció de l'escultor Herver Muller. La portalada de l'església, que data del 1180, conté elements de tipus vegetal, geomètric i zoomorfic. Les obres han costat vuit milions, sis dels quals han estat aportats per la Generalitat i els restants han procedit de donacions particulars.

Reapareixen els vitralls gòtics
gòtics de la catedral d'Amiens

Una part considerable dels vitralls de la catedral gòtica d'Amiens (situada a la regió de la Picardie, al nord de la capital francesa), que en la seva major part desaparegueren després de la Primera Guerra Mundial, acaben de ser trobats. L'anunci de la recuperació d'aquests vitralls artístics fou realitzat per Charles Baur, president amb consell regional de la Picardie.

En un comunicat oficial, Charles Baur es comprometia a "posar en marxa tots els mecanismes necessaris perquè es dugui a terme en breu termini, la devolució i la restauració dels vitralls.

Desmuntats en el curs de la Primera Guerra Mundial, davant l'avancament del front i el perill que sofrissin desperfectes a causa de la contesa, "els vitralls foren primerament traslladats a París i, més tard, resultaren parcialment destruïts en un incendi; a partir d'aquest moment, el seu rastre es va perdre", segons indicava el senyor Baur en la seva nota. Però, en realitat, part de la col·lecció de vitralls teòricament desapareguts es trobava emmagatzemada en un dipòsit de monuments històrics situat al castell de Champs-sur-Marne.

La catedral d'Amiens (aixecada al segle XIII) és considerada com un dels principals exponents arquitectònics gòtics, és la més gran de la seva classe a França i, la seva nau és catalogada com una de les més altes de totes les que es conserven al món.

Baixa
espectacularment
l'assistència als
cinemes

L'assistència a les sales cinematogràfiques als Estats Units és la més baixa en els últims quinze anys. A Hollywood es pregunten amb inquietud si les raons d'aquest marasme es a causa que nombrosos professionals s'han passat al vídeo. D'altres, en canvi atribueixen tots els mals al magnetoscopi. Si el públic està desertant dels cines buits, la culpa argumenten, es que la majoria de les pel·lícules estrenades últimament no han cridat l'atenció del públic.

L'any 1985, només dues pel·lícules han constituït un èxit financer important, sobrepassant el cent milions de dòlars de recaptació. Es tracta de "Regreso al futuro", dirigida per Robert Zemeckis, i "Rambo" de Sylvester Stallone.

Malgrat la recent estrena de títols importants i d'una sensible alça dels preus de les entrades, les taquilles han registrat segons diverses estadístiques, un descens del 6 al 10 per cent respecte a l'any anterior.

Al mateix temps, la producció de les grans companyies ha baixat durant l'últim exercici. Només han aconseguit estrenar 99 pel·lícules, davant les 131 que es duïen filmades l'any passat per les mateixes dates. Les velles dominadores del mercat nord-americà, famoses pels seus grans estudis de rodatge, es veuen obligades a deixar pas a les petites productores independents com la de Steven Spielberg i la Cannon Group.

Música

Concert mensual d'Amics dels
Clàssics

El diumenge, dia 26 a les 11.15 del matí se celebrarà el tradicional concert mensual que interpreta l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics a la Sala d'actes de la Delegació Territorial de la O.N.C.E., carrer Calàbria 66 de Barcelona.

Aquesta vegada el concert serà dirigit pel sots-director mestre Andreu Biosca i Tost i s'interpretaran obres de F. Geminiani, J. Pachelbel, J.S. Bach, W.A. Mozart, E. Morera, J. Serra i P. Sellés.

Recordem que enguany aquesta orquestra celebrarà el seu cinquantè aniversari.

L'Orquestra
Simfònica
d'Euskadi a
Strasbourg

El municipi de Strasbourg va organitzar la segona setmana de gener una sèrie d'actes culturals en homenatge i benvinguda als eurodiputats de la Península Ibèrica. Entre ells destacava el concert que va interpretar l'Orquestra Simfònica d'Euskadi, conjunt de recent formació, però que ja ha conquerit un important prestigi i que properament és presentarà a Catalunya, en concret al Palau de la Música de Barcelona. En el concert en honor del Parlament europeu s'interpretaran obres Mahler i Arriaga, entre altres.

Cal destacar que els diputats del PSOE i Alianza Popular boicotejaren el concert.

La productora de
discs Hispavox
absorbida per
EMI

La multinacional del disc EMI Music, mitjançant la seva filial EMI Odeon, ha adquirit les accions de la companyia espanyola Hispavox. Aquesta firma es fundà fa trenta-dos anys. Després de l'adquisició d'accions per part d'EMI, ambdues companyies continuaran operant independentment a les àrees creatives. L'actual estructura d'Hispavox servirà per a les àrees de producció, distribució, administració i finances d'ambdues empreses.

CANVIEM DE DIRECCIÓ

⊕ **EDICIONS PAULINES**Via Laietana, 38 - Tel. 310 18 08
08003 BARCELONA**DISTRIBUEIX A CATALUNYA
I BALEARS****Llibres:****LA BÍBLIA - NT.
SANTS EVANGELIS.
CATEQUESI PER A NENS,
PREADOLESCENTS,
ADOLESCENTS I ADULTS.****AUDIO VISUALS I VIDEOS****SANT PAU FILMS**Via Laietana, 38 - Tel. 310 12 54
08003 BARCELONA**LLOGUER PEL·LÍCULES 16 mm,
SUPER 8 I VIDEO****Temes:****BÍBLICS
CATEQUÈTICS
VALORS HUMANS**

Moda

MARIA JOSE EJARQUE

Moda jove, moda Idc Job's

sbom

Pantalons per a ell i per a ella realitzats en franel·la, que s'acompanyen de jaquetes i caçadores de línia ampla. Jerseis vanitzats.

La idea de crear moda per a gent jove és el punt de partida de moltes marques i empreses, però que a més aquesta moda qualli, agradi i tingui estil, això ja és més difícil. Per això, ens va sorprendre gratament la pre-

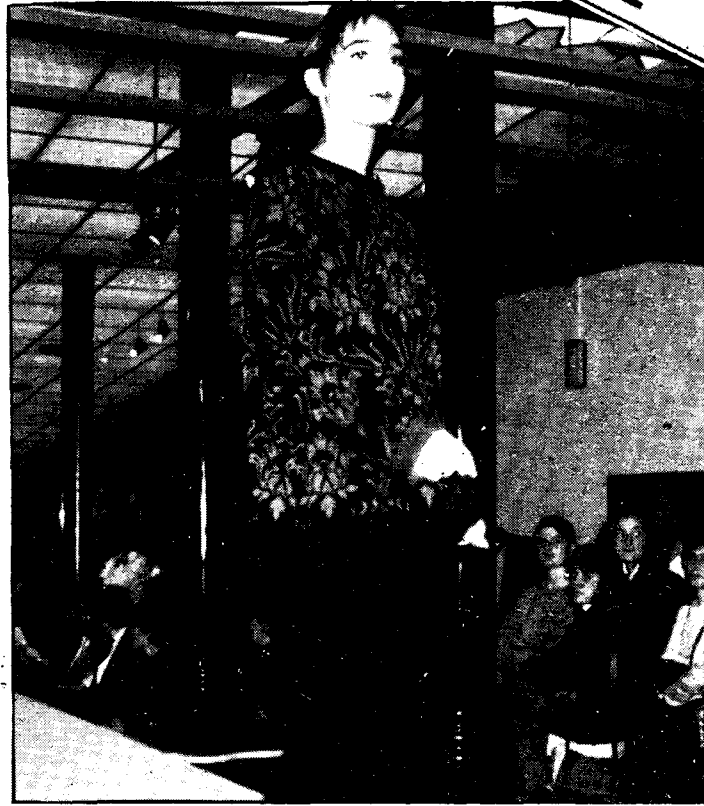
sència de la col·lecció IDC JOB'S, col·lecció exhibida el passat dia 6 de novembre en la passarel·la aixecada en un dels propis locals d'aquesta marca dedicats a la comercialització d'aquestes peces.

IDC JOB'S, és la marca que avala les dues línies de moda que responen a "Top Style" i "Punto y aparte", malgrat que formes i qualitats es barregin en ambdós apartats, s'aconsegueix una autèntica línia de moda per a unes col·leccions de limitada fabricació a base de peces renovades caracteritzades sempre per un disseny molt variat a càrrec de dissenyadors i patronistes joves que són, en definitiva, qui millor interpreten les inquietuds de la joventut a l'hora de vestir-se.

Una gran presència de models realitzats en punt, de tall molt lliure i divertit, la dominant de la qual es basa en la línia i el color. Camisès, jerseis, caçadores, faldilles i texans, van ser les principals tendències que es van veure en aquesta col·lecció rica en idees però també molt comercials.

COLORIT: Tons intensos com blaus, fúcsies, negres, vermells, verds, marins, caquis, grisos, quadres i Jacquards.

QUALITATS: Panes de cotó, indi 14 oz., setí fibrana cotó, setí doble tela raïó, cotó, mufló i franel·les.

Models de línia actualíssima, aquest jersei jacquard verd i negre, que es porta amb faldilla midi realitzada en punt negre.

LINIES: Pantalons sempre ajustats, faldilles amb molt vol i en general, peces de cos amples i desestructurades.

Va tancar la desfilada un "flash" estiu'86, que va ser una autèntica delícia,

basat en peces molt vaporoses, de tall i disseny sempre molt nous.

La possibilitat d'oferir una forma de vestir nova a la gent jove ha mogut a IDC JOB'S a crear el seu propi estil, i ho ha aconseguit.

Costums i tradicions

Els "Pastorets" i els titelles de sant Pere

S'acaba la temporada dels "Pastorets". Diuen que uns "Pastorets" fou la primera obra en català representada en un teatre particular, dels que en deien de sala i alcova, situat als voltants de Santa Maria del Mar de Barcelona.

Els "Pastorets" —aquells o d'altres— no es representaven solament en teatres, sinó que adquiriren carta de naturalesa entre els titellaires. Així, a banda de les concommitàncies que podia haver-hi entre els titelles catalans i els putxinel·lis italians, pensem que encara pot trobar-se en el Tòfol i en Perot, reminiscències d'un Garrofa i un Pallanga, d'un Bato i un Borrego o d'altres parelles pròpies d'aquestes representacions. Encara més, la presència del Dimoni.

Degueren tenir tanta fama els "Pastorets" barcelonins de titelles, que aprofitant unes curtes vacances que li donaren al cel a sant Pere, el bon porter de la Glòria es plantificà a la ciutat comtal, no se sap ben bé si al Pla de les Comèdies, al de l'Os o a la plaça de Sant Sebastià. El cas és que li agradaren tant les representacions que decidí ajornar el seu retorn a la feina, convençut d'aconseguir el perdó ja que la causa era més aviat infantil.

No fou tal com esperava i quan arribà al cel es trobà amb el càrrec ocupat per un altre sant que tenia ordres terminants de barrar-li el pas.

Sant Pere, contrit i contristat, per tal d'omplir els ocis mentre romania a la plaça que hi ha davant de la porta celestial, s'engiponà un teatret i uns titelles i representava els "Pasto-

rets". Les ànimes que arribaven a les portes del cel, s'aturaven atretes per la funció i el bo de sant Pere els explicava, penedit, com havia estat sancionat per haver-se pres més vacances de les que li pertocaven. Les animetes se'n compadien i pel goig d'escollar-lo i de veure els seus putxinel·lis, no entraven al cel. I és clar, Nostre Senyor se n'adonà i el perdonà reposant-lo en el càrrec.

Em direu que això és una rondalla. Certament, com ho és una altra que, igualment, relaciona sant Pere amb un altre costum català. Perquè català és el costum dels "Pastorets", encara que en alguns llocs es facin "Pastorcillos" semblants.

Segurament tots haureu vist a la porta d'alguns hostals de carretera, o de restaurants i establiments semblants de menjar i beure, unes grains porrones plenes de vi i d'un pes considerable. Si algú és capaç d'alçar-ne una amb una sola mà i fer un trago, té la consumició pagada.

Heu de saber, doncs, que a la porteria del cel hi ha un d'aitals porrons. Si les ànimes són de persones que els ha agradat el vi, els en donen un tragueta. Les que no saben beure a galet ho tenen negre perquè sant Pere s'oposà a la seva entrada. Encara que segurament després s'hi repensa...

D'ací ve que a casa nostra, quan es veu un d'aquells recipients, la gent digui —o digués— que és una "porrona del cel".

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Cuina

Pebrots amb "brandada" de bacallà

1 llauna de 1/2 kg. pebrots vermells	1/2 kg. tomàquets
400 gr. bacallà remullat	1/4 de litre d'oli
4 grans d'all	1 dl. crema de llet
2 cullerades farina de galeta	1 ou, farina

Obriu la llauna dels pebrots i poseu-los en una escorredora durant una estona. Poseu el bacallà al foc, cobert d'aigua, quan arrenqui el bull retireu-lo i deixeu-lo un moment, després escorreu-lo i treieu-li la pell i les espines. Esmicleu-lo i poseu-lo en un atuell fondo. Escalfeu l'oli i quan estigui calent, tireu-hi els grans d'all pelats, deixeu-los fins que es daurin completament, retireu els alls i deixeu refredar una mica l'oli.

Amb el Minipimer o el Multinex aixafeu el bacallà fins a convertir-lo en una pasta, després aneu tirant l'oli temperat i miquetes de crema de llet temperada, trebal·leu-lo sense parar, cal que quedi una pasta fina com el puré de patata, rectifiqueu de sal i pebre i afegiu-hi les dues cullerades grans de farina de galeta, barregeu-ho bé. Amb aquesta massa farciu els pebrots amb l'ajuda d'una cullereta de postres, tanqueu l'obertura amb un escuradents i si queda obert per sota poseu-li un altre escuradents. Passeu-lo per la farina i després per l'ou batut i fregiu-lo amb oli fins que estiguin una mica daurats. Col·loqueu-los en una cassola de terrissa. Feu una salsa de tomàquet espessa: poseu a bullir els tomàquets, rentats i tallats a trossos, amb un raget d'oli, una mica de sal i una culleradeta de sucre; quan estigui com una melmelada espessa, passeu-lo per un colador de tela metàl·lica sobre els pebrots i deixeu-lo bullir tot junt de 6 a 8 minuts.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Encreuats

Per ROSA COLLELL

HORITZONTALS

1.- Eminent metge científic que va fer grans estudis i investigacions sobre el sistema nerviós. Fou guardonat amb el Premi Nobel l'any 1906. 2.- Defunció. Barricada. Déu egipci. 3.- Escriptor català, autor de Laura a la ciutat dels sants. Empassar, engolir. Crit de la vaca. 4.- Composició poètica que posa al descobert i colpeix, amb l'escarni o amb la burla ridiculitzadora. Cinc cents. Fer ús de la raó, pensar. 5.- En ang., u. Vocal. Niu. Lletre grega (nom). 6.- Doctrina teològica que sosté que hi ha dues persones, divina i humana en el Verb encarnat. 7.- Del verb ser. Dit del dissolvent emprat per a fer una elució. Nom masculí. 8.- Persona que ha estat canonitzada per l'Església. Fet de la mà de l'home, o que no és natural.

VERTICALS

1.- Comarca del Principat. 2.- Qualitat de bla; Condescendència excessiva. 3.- Rialles malintencionades. Consonant. 4.- Plaça porticada. Riu del Principat. 5.- Mil. Pertanyent a la reologia. 6.- Tria d'entre dues o més coses. Filera d'automòbils. 7.- (A l'inr. Arran. Ocellet que encara no vola. 8.- Que radia. 9.- (A l'inr. moviment que lluita a favor de l'homosexualitat. Prefix que denota oposició. 10.- Digui, enraoni. Consonant. 11.- Matèria que fabriquen les abelles. (A l'inr., manera de pronunciar la lletra X. 12.- (A l'inr., la teva. (A l'inr. vehicle per a transport. 13.- Consonant. Sogra de Rut. 14.- Que porta armes. Vocals. 15.- Nom femení. Digraf català.

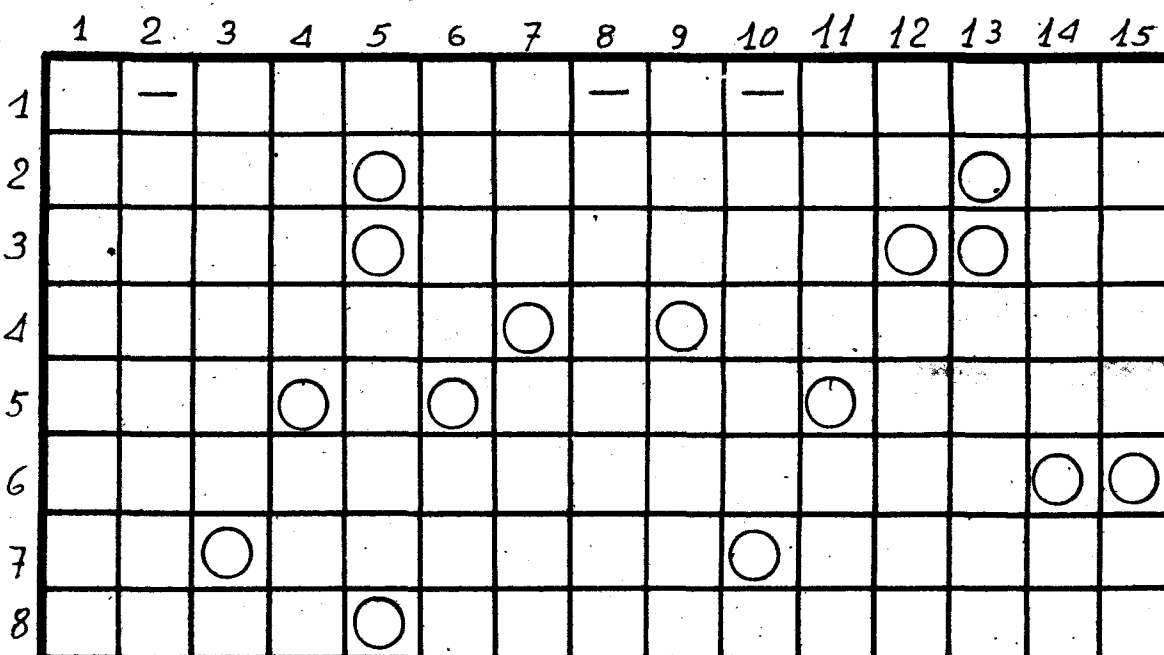
SOLUCIONS

15- Laura. LL
14- Armat. IA
13- J. Noemí.
12- AT. olmaC.
11- Cera. sel.
10- Parli. F.
9- iaG. Anti.
8- Radiant.
7- naR. Nier.
6- Opta. Rua.
5- M. Reol.
4- Ait. Tel.
3- Riotes. N.
2- Biances.
1- Solsonès.

VERTICALS

8- Sant. Artificial.
7- Es. Eluent. Camil.
6- Nestorianisme.
5- One. E. Nial. Iota.
4- Sàtira. D. Raonar.
3- Llor. Tragar. Mu.
2- Obit. Parapel. Ra.
1- S. Ramon i Cajal.

HORITZONTALS

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

El gos d'en Giacometti.— Llarguíssimes pòtes de girafa, una silueta descarnada per no se sap ben bé el per què: aquest gos és la imatge d'una escultura d'Alberto Giacometti. Formes eixutes i estilitzades, unes dimensions fora de tota mesura. Les darreres obres d'aquest artista suís, realitzades en el període que va del 1950 a 1960, expressen totes els mateixos sentiments d'angoixa i solitud. Fill del pintor impressionista Giovanni Giacometti, fou més escultor que dibuixant i treballà sempre en grans distorsions volumètriques. Influït pel pintor parisenc Bourdelle, per l'escultura africana i pel surrealisme (1930), evolucionà fent "semblances" i interpretacions cada vegada més estilitzades. Jean Paul Sartre digué d'ell: "Esculpint l'aparença ha revelat que, a través d'ella, és possible aconseguir l'absolut". El magnífic segell de la Il·lustració ha aconseguit ser una obra d'art gràcies al bon ofici del tallador i gravador francès Bequet. Per unes cent pessetes es pot aconseguir aquesta joia filatèlica. Està imprès en groc i negre i la mida 36,85 x 48.

FUTBOL

Resultats

Zaragoza-Valladolid	1-0
Betis-Real Societat	1-3
At. Madrid-Cádiz	2-1
Español-Celta	1-0
Osasuna-Barça	0-1
Racing-R. Madrid	1-1
Valencia-Sporting	1-1
Athletic-Hércules	1-0
Las Palmas-Sevilla	2-5

Clasificación

	Ptos	J	GF	GC
1. R. Madrid	34+12	21	51	17
2. Barcelona	31+ 9	21	36	16
3. At. Madrid	27+ 7	21	37	24
4. Ath. Bilbao	27+ 5	21	29	19
5. Sporting	26+ 6	21	21	15
6. Sevilla	24+ 2	21	23	17
7. R. Sociedad	23+ 3	21	29	29
8. Zaragoza	22+ 2	21	25	25
9. Valladolid	21+ 1	21	35	30
10. Betis	20	21	26	29
11. Español	19- 1	21	23	21
12. Cádiz	18- 4	21	21	34
13. Valencia	17- 3	21	27	39
14. Hércules	16- 6	21	22	30
15. Racing	15- 5	21	18	25
16. Las Palmas	14- 8	21	23	46
17. Osasuna	13- 9	21	11	20
18. Celta	11- 9	21	21	42

La travessa

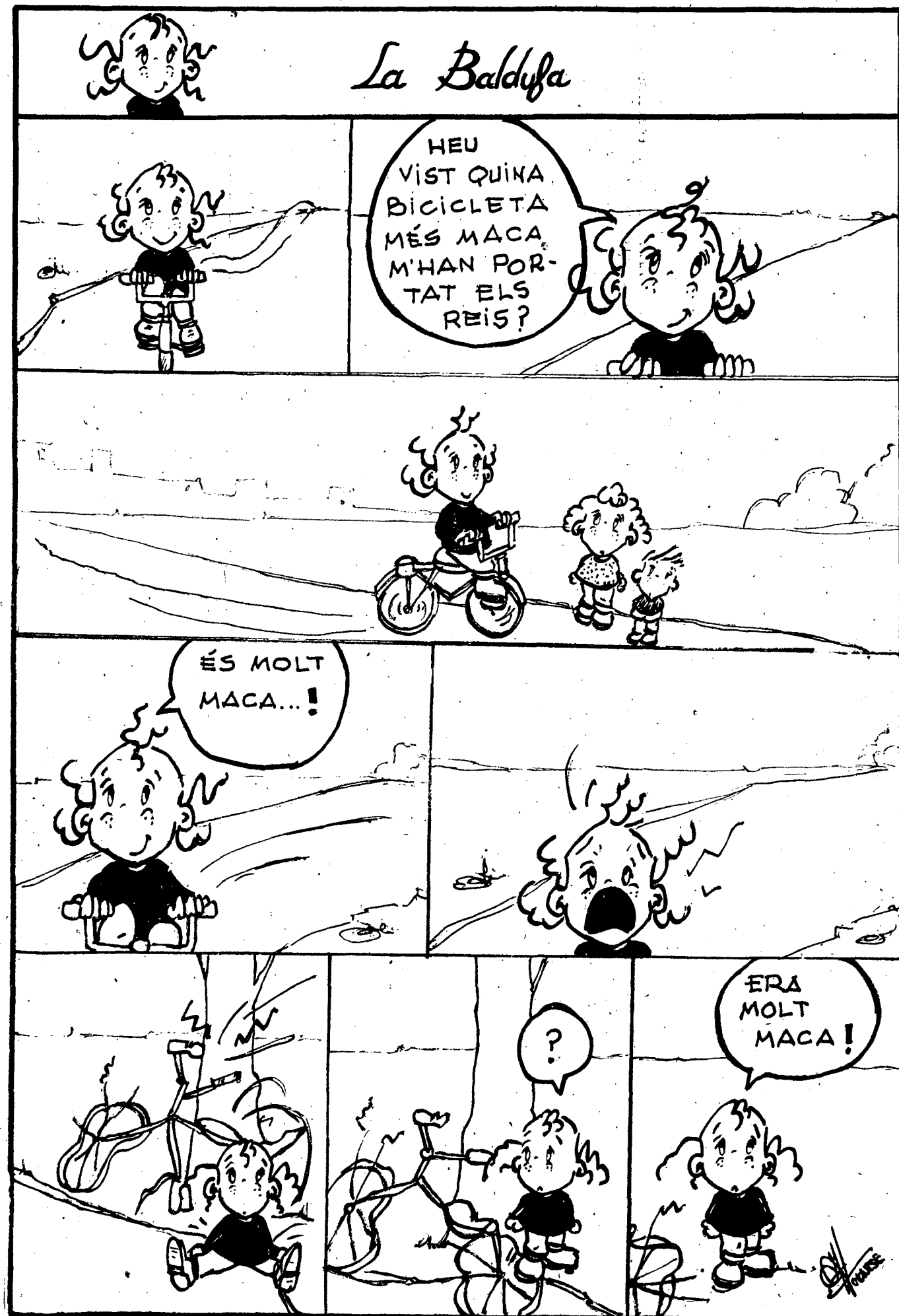
Ath. Bilbao-Hércules	1
Osasuna-Barcelona	2
At. Madrid-Cádiz	1
Zaragoza-Valladolid	1
Santander-R. Madrid	X
Español-Celta	1
Valencia-Gijón	X
Betis-R. Sociedad	2
Albacete-Tenerife	1
Oviedo-Murcia	X
Rayo V.-Málaga	2
Cartagena-At. Madrid	2
Elche-Sestao	1
Sabadell-Mallorca	1

Golejadors

Hugo Sánchez (R. Madrid)	15
Da Silva (At. Madrid)	11
Valdano (R. Madrid)	10
Bakero (R. Sociedad)	9
Kempes (Hércules)	9
Cabrera (At. Madrid)	8
Sixto (Valencia)	8
W. Cabrera (Valencia)	8
Calderón (Betis)	8
Schuster (Barça)	7
Marina (At. Madrid)	7
Aravena (Valladolid)	7
Victor (Valladolid)	7
Alexanco (Barça)	6
Lauridsen (Espanol)	6
Sarabia (Athletic)	6

Pròxima jornada

Hércules-Sevilla
Barcelona-Ath. Bilbao
Cádiz-Osasuna
Valladolid-At. Madrid
Real Madrid-Zaragoza
Celta-Santander
Gijón-Español
Real Sociedad-Valencia
Betis-Las Palmas

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 289

Històries d'Eixerits

Perdó, Glòria!

La mare m'ha dit sempre que hem de saber demanar perdó o presentar excuses quan, per distracció o pel que sigui, podem haver molestat a algú.

Doncs, encara que em costi, avui hagi de demanar perdó a la Glòria Passada, de Solsona. Resulta que l'altre dia, remenant una de les meves capses de sabates on guardo cartes, postals, escrits, dibuixos, llibretes i altres coses, vaig trobar una carta de la Glòria que em sembla, em sembla, que no la vaig contestar.

"Hola, Eixerit!, jo també sóc un Eixerida; em dic Glòria, i tinc 10 anys. M'ho passo molt bé amb els entreteniments; m'agraden molt les històries i aventures de l'Eixerit. Jo els guardo tots per enquadernar-los. Adéu, Glòria."

Preocupat, i una mica trist, he preguntat a la mare, què havia de fer.

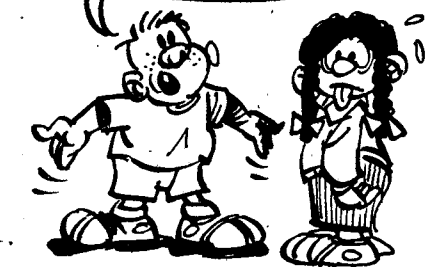
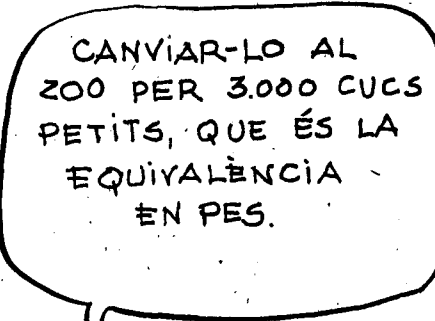
—Doncs, demanar-li perdó. I que et serveixi de lliçó. Les persones han de ser responsables i ordenades. Ja t'he dit mil vegades que has d'ordenar aquell munt de papers i andròmines que guardes en les teves capses. Durant les vacances tenies temps de sobres.

—Però, és que no n'estic segur si ho he fet o no...

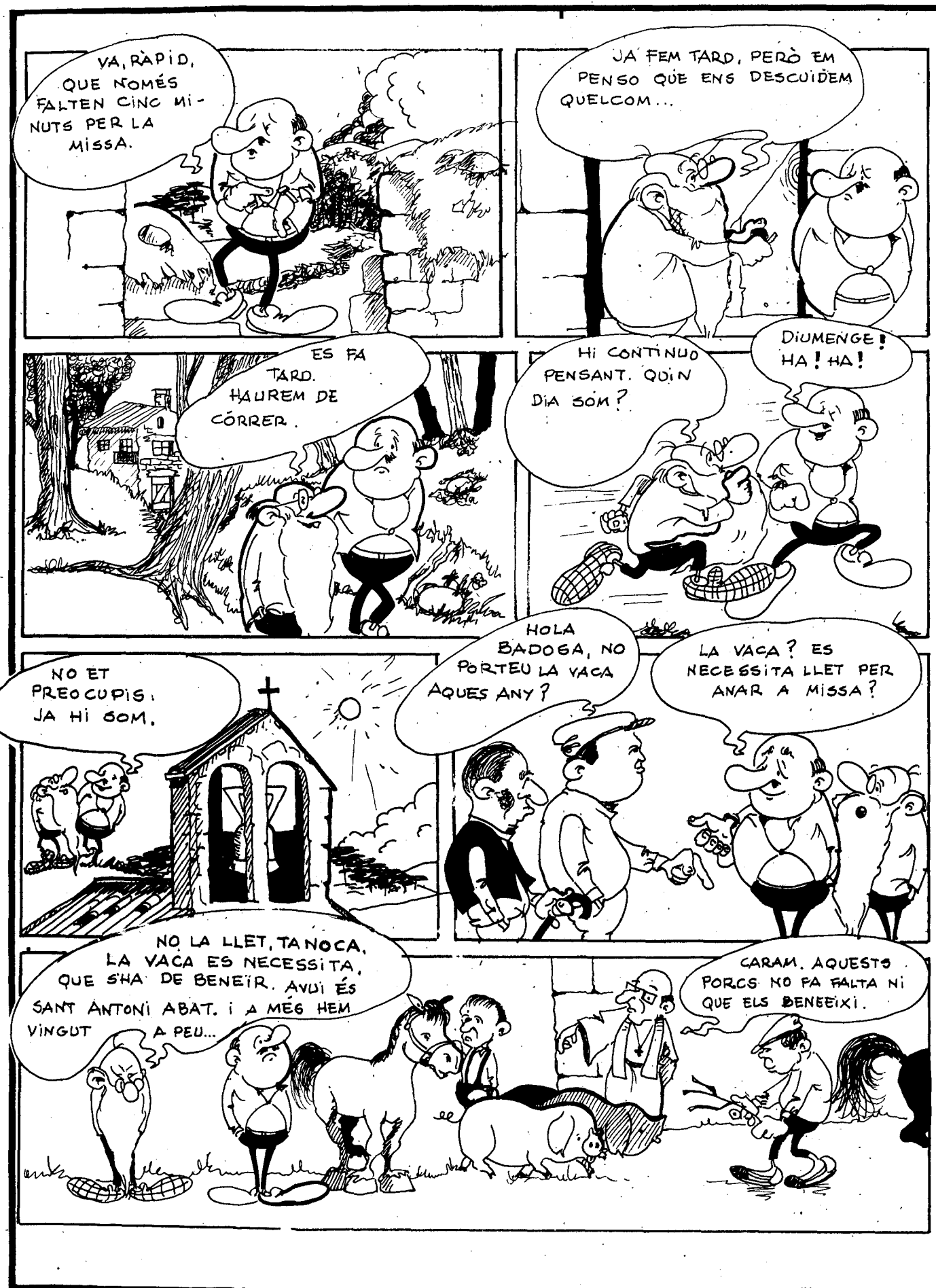
(D'ara endavant, en una capsa hi posaré les ja contestades, amb una creu ben grossa i la data, i en una altra capsa, les per contestar.)

Glòria, em perdones, oi? I, si amb alguna altra Eixerida o Eixerit m'ha passat igual, em perdona, oi?

Uf, és bonic demanar perdó, però costa, renoi!

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluc, capítol 1, versets de l'1 al 4; i capítol 4, versets del 14 al 21 (Lc 1:1-4; 4:14-21).

Reflexionem: 1. Sant Lluc ens dona a conèixer com es varen redactar els Evangelis. Els Apòstols explicaven el que Jesús havia "dit" i havia "fet". Així, entre els primers "grups o comunitats cristianes" varen començar a circular redaccions d'allò que explicaven els Apòstols i altres persones que havien estat testimonis dels fets i paraules de Jesús.

2. Jesús, els dissabtes, com tot bon israelita, participava en la celebració religiosa que es feia a la sinagoga (temple dels jueus). La reunió religiosa dels jueus era bàsicament una "celebració de la Paraula". Llegien textos de la Sagrada Escripura i després els comentaven. S'invitava també els assistents a comentar algun text.

3. L'anomenada de Jesús s'havia ja estès per tota la regió de Galilea. La gent estava admirada del que Jesús deia i feia. Per això, després de llegir el text d'Isaïes, digué: "Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura". Jesús els dona a entendre, doncs, que Ell és el Messies, l'Enviat de Déu, el Salvador dels homes.

El mossèn

SICFRID

DIUMENGE

10.45 Matinal a TV3. 12.45 Futbol americà. 14.45 Fi d'emissió. 15.30 El rei Artur. 16.00 La pel·lícula del diumenge: "La llarga agonia dels peixos fora de l'aigua". 17.30 Els ducs d'Hazzard: "Pirates de carretera". 18.30 Digui, digui... (13). 19.00 Plats de nata. 19.30 Com és la realitat. 20.00 Vida salvatge. 20.30 Telenotícies. 21.00 Mecanoscrit del segon origen. 21.30 Dallas: "Històries d'amor". 22.30 L'última cançó. Cap. 5. 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 99. 16.00 Digui, digui... (44). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "St. Climent de Llobregat". 19.15 Fes Flash. 19.45 L'ofici d'aprendre: "Tècnic hortícola". 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3: "Mort d'un colom". 23.30 Arsenat. 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: 30 minuts - Joc de ciència. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 100. 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Digui, digui... (44). 19.15 Fes Flash. 19.45 Perifèric. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Bàsquet: Recopa d'Europa. 22.30 Àngel Casas Show. 00.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Trossos - Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 101. 16.00 Aula visual (Rep.). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Llicà d'Amunt". 19.15 Fes Flash. 19.35 Botó fluix. 20.00 De què va: "L'Antàrtida: un futur per al sisè continent". 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Magnum: "Si, pare". 22.00 Com va l'IVA. 23.00 Enric IV (I part). 01.30 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema - Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. Cap. 102. 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Cervelló". 19.15 Fes Flash. 19.25 Oliana Molls: "Cal tocar de peus a terra". 19.45 Joc de ciència. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Heimat: "Anyos d'efervescència". 22.30 Curar-se en salut. 23.00 Temps de neu. 23.20 A tot esport. 00.45 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. Cap. 103. 16.00 Aula visual (Rep.). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Vallfogona de Balaguer". 19.45 L'home invisible. Cap. 1. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Trossos. 21.30 Històries imprevisibles. 22.00 Retrat: "Georges Costakis". 23.00 Cinema de mitjanit: "Una temporada a l'infern". 01.00 Fi d'emissió.

DISSABTE

15.30 Avanç informatiu. 15.35 El món màgic del màgic Bruffi. 16.00 Els Barufets. 16.30 Repetició: Fes Flash - Oliana Molls. 18.00 La dona biònica: "Música mortal" (II). 18.45 La ruta de la seda. 19.45 30 minuts. 20.30 Telenotícies. 21.00 Vostè jutja. 22.30 Futbol americà. 00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

8.30 Mirades. 9.30 Concert. 10.30 Santa missa - El dia del Senyor. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Dracs i masmorres: "La última il·lusió". 16.00 Autopista vers'al cel: "Se busca ayuda, un ángel". 16.55 Si ho sé no vinc. 17.50 Pumuky: "El perro misterioso". 18.15 De 7 en 7. 18.40 Avanç "Estudi Estadi". 18.45 Haroun Tazieff explica: "La seva terra". Ep. 3. 19.35 Punt de trobada. 20.30 Telediari. 2ª edició. 21.05 Mascarada: "El contacto francés". 22.00 Musical. 22.55 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 11. 10.00 Estudi Estadi. 11.30 Dinastia. Ep. 11. 12.25 Avanç telediari. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Gambito de Reina". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 D'aquí cap allà. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 L'espill màgic. 19.00 El planeta imaginari. 19.30 Dinamo. 20.00 Consum. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 L'home i la Terra. 21.45 Felix Krull. Ep. 4. 22.45 Viure cada dia. 23.45 Telediari 3ª Ed. 00.15 Telesport. 00.25 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 12. 10.00 Viure cada dia. 11.00 Consum. 11.30 Dinastia. Ep. 12. 12.25 Avanç informatiu. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Amarga cosecha". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Dins d'un ordre. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 19.00 Objectiu-92. 20.00 Els comptes clars. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Dirècte en la nit. 22.10 L'illa d'Ellis. Ep. 4. 23.05 A portada. 23.35 Telediari. 00.05 Telesport. 00.15 Testimoni. 00.20 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 13. 10.00 Dirècte en la nit. 11.00 Val més prevenir. 11.30 Dinastia. Ep. 13. 12.25 Avanç telediari. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Jugada de póker". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Lletra menuda. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Les aventures de Puppy i dels cadells. 19.00 Mitjada tarda. 19.30 Tocata. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Especial informatiu. 21.35 Sessió de nit: "Desayuno con diamantes". 23.35 Telediari. 00.05 Telesport. 00.15 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 14. 10.00 Fi de segle. 11.30 Dinastia. Ep. 14. 12.25 Avanç telediari. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Tiempos cambiantes". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 L'art de viure. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 El quiosc. 19.00 Escollir una professió. 19.30 Al mil per mil. 20.00 M.A.S.H.: "Medicina preventiva". 20.30 Telediari. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Segon ensenyament: "El obscurotismo". 22.10 Dijous a dijous. 23.35 Telediari - 3ª ed. 00.05 Telesport. 00.15 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 15. 10.00 Dijous a dijous. 11.30 Dinastia. Ep. 15. 12.25 Avanç telediari. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Las consecuencias". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Un país de sagitari. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Sherlock Holmes: "Las langostas". 19.00 Chocky. Ep. 5. 19.30 Al galop. 20.00 Val més prevenir. 20.30 Telediari. 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Un, dos, tres... 22.50 Anna Karenina. 2ª. part. 23.45 Telediari - 3ª ed. 00.15 Telesport. 00.25 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

8.30 La nostra setmana. 9.30 Un, dos, tres... (repetició). 10.55 La bola de vidre. 12.15 La quarta part. 12.50 Loteria nacional. 13.00 Gent jove. 14.30 El món. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 David, el Gnom. 16.05 Primera sessió: "Las secretarias". 17.35 Dibuixos animats. 18.00 Els savis. 19.00 De pel·lícula. 19.30 Brigada especial: "El gran secreto". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Informe setmanal. 22.30 Dissabte cine: "El detective". 00.35 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Cicle Cross. 16.15 La bona música. 17.05 Estrenes TV: "Ha muerto una modelo". 18.50 Els Fraguels. 19.15 Tauromaquia II. 20.10 La cursa de N. Dyzma. Ep. 2. 21.05 El dominical. 22.10 Diumenge cinema: "Laia". 23.50 Metròpolis. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 La agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 5. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 L'Europa dels joves. 20.40 La nit del cinema espanyol: "El Judas". 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Metròpolis. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Digui, Digui (14). 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 D'Artacan (20). 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 La Agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 6. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Taula d'anuncis. 21.00 La plaça del Diamant. Ep. 4. 22.00 Temps moderns. 23.00 Busca't la vida. 24.00 Metròpolis. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 D'Artacan (21). 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'Agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 5. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Vells amics. Ep. 2. 20.15 Gossos. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Fi de segle. 23.00 Jazz entre amics. 24.00 Metròpolis. 00.30 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Jo estimo la tele. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'Agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 6. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 A-u-a-n-b-a-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "El huevo de la serpiente". 24.00 Metròpolis. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Enric, parada i fonda. 17.45 Produccions de TVE a Catalunya. 18.30 Tres i no res. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'Agenda. 19.15 Curs de francès. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Així és Hollywood. 20.30 Especial divendres: "Salvad al tigre". 22.10 Teatre 2: "Absalón". 00.10 Metròpolis. 00.40 Filmoteca TV: "Dios y el diablo en la tierra del sol". 02.40 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Memole (12). 11.00 Tres i no res (13). 11.30 Digui, Digui (44). 11.45 Pleitaguensam. 12.15 Canal 10. 13.00 Novel·la dissabte: "La saga dels Rius" (4). 14.00 Recull informatiu. 15.00 Musical. 15.30 Reportatge. 16.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Estadi 2. 21.00 La finestra electrònica: "Gamins". 23.50 Teatre Real. 01.15 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

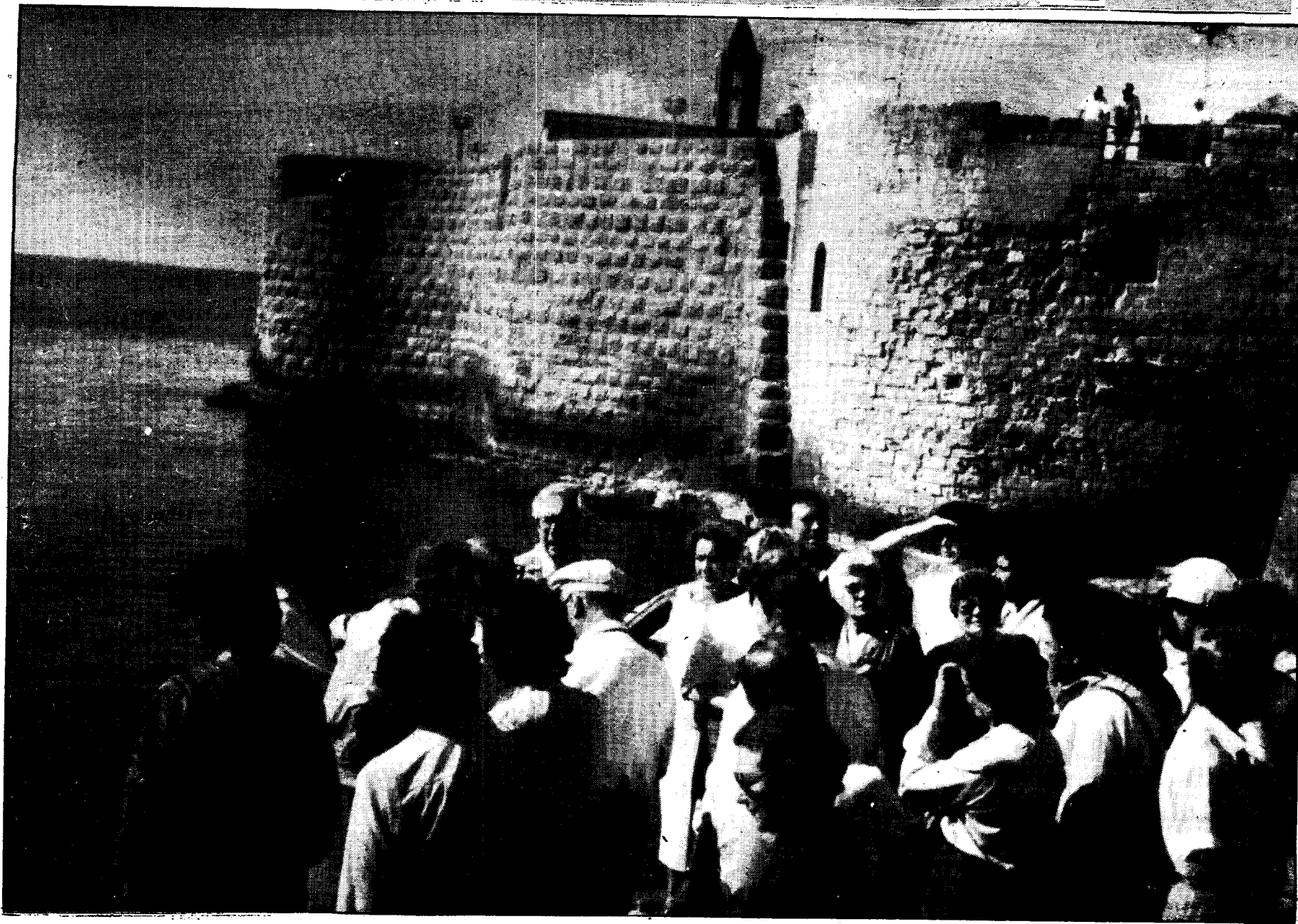
☐ Prego al Banc/Caixa
Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º

Lloc Data

Signatura

PELEGRINS DE LA PARAULA

VII PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 d'abril a l'1 de maig del 1986

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnaüm, Benaunces, Tabgha, Corozafn, Natzalet, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via-Crucis, Litóstrotes, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acsa, etc.

PREU: En principi cal comptar unes 150.000 ptes. que comprenen:

PENSIO COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIO: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aeri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TAXES D'AEROPORT

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la plegària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 / 27 39 / 27 84 / 28 05.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Propers viatges de "CATALUNYA CRISTIANA"
Mes d'agost: Viatges de Sant Pau
Mes d'octubre: L'Índia